

GAUSZ TIBOR JJ.

HA AZ SZAVÁT

HALLJÁTOK...

HA AZ Ő SZAVÁT HALLJÁTOK...

IRTA:
GAUSZ TIBOR S. J.

BUDAPEST, 1943
KORDA R. T. KIADÁSA

Nr. 120/1942. Imprimi potest. Budapest, die 24. Februarii 1942.
Eugenius Somogyi S. J. Praep. Prov. Hung. — Nihil obstat.
Dr. Josephus Bárány censor dioecesanus. Nr. 2884/1942. Imprimatur.
Szatmarini, die 12. Junii 1942. † Joannes episcopus.

Nyomatott: Korda R. T. könyvnyomdájában, Budapest, VIII., Csepreghy-u. 2.

Bevezető

Nyár volt, gyönyörűszép júniusi vasárnap. Korán reggel a zárdatemplomba siettem, hogy pontosan ott legyek a megható szertartás kezdetén. A nap is bekíváncsiskodott a gyönyörű templom színes üvegablakán, az emberek is kíváncsian várták a beöltözést.

Sohasem felejtettem el azt a huszonhárom boldog arcot, avval a földöntúli mosollyal, boldogsággal, amellyel énekszó és orgonabúgás között megjelentek a szentélyben. A templom zsúfolásig megtelt. Az emberek fölálltak, látni akarták a meghatódott tekintetek boldog ragyogását.

Megkezdődött a szentmise. A lelkekben emelkedett hangulat uralkodott, mely a szertartás alatt ámuló megilletődöttséggé fokozódott. Lélekbemarakoló, fontos látvány volt, amikor a jelöltek egyenként megcsókolták, fölverték a fátyolt és fejükre tűzték a gyönyörű menyasszonyi virágkoszorút. Megható volt ígéretük is, mellyel lemondtak a világról és az édes Jézusnak fogadtak hűséges szerelmet. Nem földi boldogság csillogott szemükben, hanem valami más. Valami egészen más, amit nem érthet meg mindenki. Amikor pedig mint apácák először vették magukhoz Jézus szent Testét, amikor mint eljegyzett menyasszonyok először egyesültek hófehér Jegyesükkel, a templomban sokan sírtak. Szülők és vendégek egyaránt. Az egyik boldog kis menyasszonynak szülei tüntetőleg távol maradtak. Haragudtak leányukra, mert Jézus hívását követte. Pedig szegényke már tíz éve készült erre a szent napra. A szülők azonban nem akarták megérteni a

hívás boldogító, hatalmas erejét. Ezzel meggátolták azt, hogy egy szív eljegyzése napján zavartalanul boldog legyen.

Mindezt azért, mert nem értették a hivatást!

Hányan nem értik a hivatást!

Hányan nem tudják, hogy mi a zárdák titka!

Mennyi apácát, mennyi zárdát láttunk már és mégis mennyi homály fedi az apácák életét, mennyire tájékozatlanok vagyunk a hívás kérdésében.

Pedig már a művelt leánynak is tudnia kell mindezt! Tudnia kell, hogy mi a szerzetesi intézmény; milyen az apácák élete; mikor hív valakit az Úr; kell-e azt követni vagy sem.

Eszembe jutottak azok az édesanyák, akik megdöbbenve veszik észre leányuk új, a legdrágább gyűrű utáni vágyát. És nem tudják, mit is kezdjenek gyermekükkel!

Eszembe jutottak azok a leányok, akiknek hívásuk van ugyan, de nem tudnak rajta sehogysé eligazodni.

Ezért fogtam kezembe újra a tollat, hogy-mint művelt leánynak a legdrágább gyűrűről, a legszentebb szerelemről, a hívásról, a zárdák titkáról mindent megírjak. Így helyesen tudj ítélni másokról. Még inkább, ha talán szíveden kopogtat az édes Jézus és fölkinálja a legdrágább gyűrűt, tudjad kötelességedet. Sőt hogy a főnti célokat jobban elérjem, azt is megírom, hogy hányféle apácázárda, szerzetesi intézmény van Magyarországon.

Elküldöm tehát hozzád ezt a könyvet is. Becsüld mindig azokat, akik a legdrágább gyűrű birtokosai, az édes Jézus jegyesei. Ezt kérem sok szeretettel,

BÁTYÁD

**KÉT SZIV MEGTALÁLJA
JÉZUST**

VADVIRÁG TORTÉNETE

Napsütéses, madárdaloz tavaszi délután volt. Virágillat, méhek zümmögése, tarka pillangók röpködése teszi széppé, élénkké a természetet. A jó Isten végigsimogatta a földet és keze nyomán élet pezsdül, jószág fakad. De az igazi élet igazán csak Évike szívében dobogott.

Dunántúl egyik csendes, kedves kis falujában lakik szüleivel és nagyanyjával. A jó nagyanyó hatalmas kertjének ő az egyetlen „vadvirága”. Ezt a nevet kapta édes nagyanyjától és hogy ráillett, mutatja egész élettörténete.

Most is a kertben játszik labdájával és félfüllel hallja nagyanyó aggódó kérését: „Kislányom, anyuka ablaka alá ne menj játszani, mert tudod, hogy beteg. Vigyázz! Le ne törd a liliomokat, mert azok anyuka kedvenc virágai.” De egy huncut, szép pillangó éppen a liliomra szállt pihenni. És lám, minden liliomon, itt is, ott is, amott is pillangó van. Évike máris anyuka ablaka alá ér, a liliomokat figyeli.

Miért is fekszik annyit anyuka? Milyen jó volt, amikor még itt játszott a kertben kis Vadvirágja-

val... Egy hirtelen gondolat... üvegcsörömpölés... és a labda már bent is van a szobában. A beteg édesanya ijedten fordul kacagó kislánya felé: „Mit kívánsz, Vadvirágom?” „Anyuka, gyere velem játszani. Ne feküdj mindig. Nézd, megint kiesett hajamból a szalag! Jöjj, kösd be!” A beteg édesanya minden erejét összeszedve az ablakhoz támo lyog. Reszkető kezével megigazítja kisleánya ruhá cskáját, rendbe hozza hajacskáját. Nagy szeretettel, anyai türelemmel hallgatja Vadvirág kifakadásait: „Miért nem törö dsz velem? Miért hagysz mindig egyedül? Mikor csinálod meg az új ruhám?” Min dent össze-vissza csacsog a gondtalan gyermek, de hirtelen ajkára fagy a szó. Megrémülve látja, hogy édesanyja sápadt arca bíborvörös lesz és ajkából ömlik a vér. Többre már nem emlékezett Vadvirág. Elájult.

Mikor felébredt, kis szobájában találta magát. Hűséges dajkája volt vele és virrasztott mellette éjjeleket. Amikor fölkelhetett, bejött hozzá a mindig mosolygó nagyanyója fekete ruhában, könnyes szemmel. Kézenfogja és sétálni viszi. De milyen furcsa ez a séta. Temetőbe vezet. Nagyanyó nem szól semmit, csak könnyezik. Csendes en megáll egy lilomos sír előtt és hosszan, elmerülve imádkozik. Csak akkor emeli fel szomorú tekintetét, mikor kis unokája unszolását hallja: „Nagyanyó, menjünk már haza, anyuka biztosan már vár minket!” Nagyanyó szeretettel fogja meg a kisleány kezét és szomorúan mondja: „Évikém, anyuka már a mennyországban vár bennünket, mert a jó Istenhez költözött.” A kis Vadvirág nem fogta fel ugyan négyéves eszecs kéjével, amit nagyanyó mondott, de nem volt semmi kedve ráütni a liliom fejére, ahol egy pillangó szívta a mézet... E helyett szótlanul megszorította nagyanyó kezét és értelmetlenül bámult a sírra és a virágokra.

A kis Vadvirág nem sokáig lehetett már nagyanyjánál. Édesapja jött érte és elvitte kislányát.

Messze került nagyanyótól és a liliomos sírtól. Ezzel vége is szakadt Évi gyermekkorának, bár továbbra is élénk, tüzes, csintalan leányka maradt. Eleven-sége mellett azonban mindig volt lelkében valami üresség, valakinek a hiánya, valami szomorúság. S ez ott ült a szemében még akkor is, mikor kacagott vagy mikor haragosan toporzékolt. Édesapja ezt így fejezte ki: „Nagy ennek a gyermeknek a honvágya, nem bírja az alföldi életet.” Nevelőanyja pedig panaszkodott: „Hiába kényeztetem Évit, valami hiányzik neki, amit én nem tudok megadni.” Mások pedig így beszéltek: „Üreslelkű gyerek, nem elégíti ki, nem érdekli semmi.” Igazuk volt. Nem elégítette ki a színház, a mozi, a szép hajszalag. Mindene megvolt, amit csak kívánt, mégis üresnek, tartalmatlannak, szürkének találta életét... Mert valami valóban hiányzott.

Ezeket írta egyik apáca gyermekkoráról, hogy megmutathassam neked, kedves húgom, a hivatás illatos rózsájának kibontakozását. Már tudod is, hogy a jó Isten néha a kis Vadvirágokat szelidíti meg, ojtja be a hivatás nemes rózsájával. Néha a legelevenebb kis Vadvirágok szívében gyújtja lángra a jézusi szerelmet.

ÉVI ÉS JÉZUS

Telt mult az idő és Évi zongorázni tanult. Különös, hogy épp a zongoraórák hoztak egy kis fényt életébe. Vagy mégsem! Nem a zongoraórák, hanem az, ami utána történt. Nevelőanyja nem is tudta elképzelni, hol van, mit csinál Évi, mikor zongoraóra után oly későn jön haza. Nem tudta, nem is sejtette, hogy leánya végigjárja a nyomortanyákat és ellátogat a templomba, hogy ott megpihenjen és elbeszélgessen az édes Jézussal. Itt az oltár számlájánál megenyhültek a kínzó problémák, melyek Évi szívét zaklatták. Itt belátta, hogy miért is él a

földön, hogy mi életének igazi célja. Egy óra a nyomortanyán és a tabernákulum előtt többet ért, mint a világ minden szépsége, jósága és kedvesége. Mindíg többet és hosszabban jött felüdülni a szentségi Jézushoz. Mindíg jobban és jobban érezte magát nála. Szíve mindíg boldogabb és boldogabb lett. Lelkéből eltűnt a régi úr. Élete tartalmas lett.

Lassan-lassan megszólalt lelkének hárfája is és Isten ujjai játszották rajta a legszebb akkordokat, a legelragadóbb dallamot. Évi megértette Isten üzenetét és érezte, többre, nagyobbra született. Ő az Istené, az édes Jézusé. Így lett rabja az Isten szeretetének. Így találta meg Évi Jézust és átadta magát a Legdrágábbnak.

Mikor először állott apja elé a kéréssel, hogy engedje zárdába, remegve mondta el óhaját. Félelme nem volt alaptalan. Édesapja minden eszközt megragadott, hogy leányát a „maga részére” megtartsa. Színházba, moziba, egyik szórakozásból a másikba vitte. De esténként, amikor látta leánya könnyes, szomorú szemét, tudta, hogy el fogja veszíteni a harcot. Azért szigorúsággal akart célt érni. Ráparancsolt leányára, hogy verje ki fejéből ezeket a hóborzos gondolatokat, mert ezzel csak azt mutatja, hogy nem szereti szüleit, nem érzi jól magát otthon. Segítségére sietett Évi nevelőnője is. Könyörgött leányának, hogy ne menjen apácának, ne hozzon szégyent reá. Mert ha elmegy, mindenki azt mondja majd, hogy rossz mostohája van. A rokonok is hasonlóan vélekedtek.

Mindhiába! Évi az Isten rabja volt már. Szívét Jézusának adta, nem vette hát vissza.

A közbejött esemény mégis megzavarta elhatározását. Édesapja súlyos betegségbe esett, mely az orvos véleménye szerint élete végéig fogja kísérni. „Kisleányom, látod — szólítja őt az édesapa — milyen beteg, tehetetlen vagyok és gyógyulásom lehetetlen! Miért akarsz itthagyni? Nem gondolod, hogy ez szívtelenség? Tudod, hogy mióta édesanyád

meghalt, te voltál mindenem. Látod, szükségem van rád. Ne hagyj el!" Jól számított. Évi zokogva hajtotta fejét édesapja kezére. A jó apa azt hitte, hogy megnyerte a csatát. Pedig tévedett. Évi megint a szentségi Jézustól kért tanácsot. Bizonytalan lelkében most végleg felragyogott a tiszta fény. Örök szűzességet fogadott, eljegyezte magát isteni Völegényével.

Most már jöhettek a nehézségek, megpróbáltatások. Évinek minden veszélyben erőt adott az a tudat, hogy már Jézusé.

A jó szülők látták, hogy Jézustól nem vonhatják már el gyermeküket, elengedték a zárdába. Így lett Évi Jézusé.

De a küzdelmének még nem volt vége. Továbbra is jöttek az édesapa hívó, kérő, könyörgő, néha parancsoló levelei. Fájdalommal olvasta Évi szülei gondolatát: Haza kell mennie, hiszen nincs hivatása, előbbi lépése csak futás a világ, szülők és nehézségek elől. A látogatások is mind ezzel végződtek. Másfélévi szerzetesi élet után pedig édesapja erőszakkal hazavitte leányát, hogy soha többé el ne engedje maga mellől.

Hogy mi várt ezután Évire, nehéz lenne leírni. Eltiltották a gyakori szentáldozástól és szentmisétől, a vallásos könyvektől. Megtiltották, hogy vallásos egyesületbe lépjen és apostoli munkában részt vegyen. Mégis mi adott erőt Évinek? Az a tudat, hogy nem szabad, nem önmagáé, hanem Jézusé. Az isteni Jegyes pedig nem hagyta magára kis jegyesét. Bár nem mehetett nyomortanyára, de azt már nem tilthatták el, hogy a szegények időnkint föl ne keressék. Nem mehetett az egyesületbe, hát eljöttek a lányok hozzá, hogy a lelki élet apostola lehessen. Ilyenkor elemében volt Évi. Így lassan mégis észrevette Évi környezete, hogy többre, nagyobbra hívta őt az Isten. Ennek a véleménynek adott igazat az édesapja is, amikor egyszer mozielőadásra vitte. Megfigyelte leányát és látta, hogy egész előadás

alatt csukva tartotta a szemét. Ekkor megértette, hogy Isten ellen nem lehet küzdeni. Hiába is erőlködnek. Évit nem lehet Jézustól elrabolni.

Végleges elhatározással visszavitte Évit a zár-dába. Kimondta a döntő szót: ha édesanyja a Szűz-anyának ajánlotta ezt a gyermeket, nem vehetem vissza, legyen az övé.

Vadvirág életmeséje egy apáca élettörténete, aki így fejezte be levelét: „És most bevallom Ft. Páternek, hogy végtelen lelki békét és nyugalmat élvezek. Tisztán, világosan látom életem célját:

„Isten küldött szentjánosbogárnak,
Rejtekben világító fénysugárnak!”

ILDIKÓ ÉLETE

Évi hivatása lassan alakult ki. Már gyermekkorában megszerette Jegyesét. Hű maradt hozzá minden nehézség ellenére is! Ildikó más úton járt. Már egészen nagyleány, amikor a hivatás hangját hallja szívében. Ő így írta meg hivatásának történetét:

Éjfél volt. A Hungária-szálló fényes ablak-szelei csillogtak a ragyogó éjtszakában. A hó csendesen hullott, mindent körülölelt puhaságával. A táncteremben az ifjúság farsangolt. A farsang utolsó nagy bálján, a híres medico-patikus álarcosbálon lehetőleg mindenki megjelent.

Ildikó is ott táncolt a fényes parketten. Az álarcot semmiképp sem akarta levenni. Jól esett így elrejtőzni az álarc mögé. Nem ismerték fel, ő pedig dévajul kifogott táncosain, megmondva mindegyiknek őszintén véleményét. Szórakoztatta táncosainak meghökkenő arca.

Az egyik fordulónál szmokingos, szőke fiatal-ember hajol meg előtte. Nem volt jelmezben és a vidám fiatalság között nagyon komolynak tűnt fel. Ildikó elfogódott lett. Tréfáló kedve eltűnt. Az

álarcot kérés nélkül is letette. Szótlanul táncoltak. A fiú csak nézte Ildikót. Nagy, komoly szemei bekapcsolódtak a leány fekete szemébe. Ez a fekete szem pedig telve volt huncutsággal, felületességgel. A fiú szemében szenvedés reszketett. Azután újból lekérték Ildikót. Az előbbi furcsa érzést igyekezett most magától elűzni és hihetetlen jókedvvel ugratta táncosait. Tetszett neki, hogy egész udvar van körülötte s kereste a teremben komoly táncosát, vajjon nem csatlakozik-e hozzájuk. Nem. Ott ült a terem egyik sarkában és nézte Ildikót. Nem táncolt. Nem kért fel már senkit. Ildikó mégsem törődött vele.

A hajnal már bontogatta szárnyait. Ildikóék még mindig mulattak. Már el is felejtette az éjféλι táncost. Epizód volt. Mit számít ez egy modern leány életében? Már világos volt, mikor hazaindultak.

Kijózanító, hideg, szürke köd borult a városra. Ildikó didergett és táncosait elkívánta már maga mellől. Egyszerre elmúlt jókedve. Ráeszmélt arra, hogy végigmulatott egy éjtszakát. Tulajdonképen semmi öröme sem volt. Holtra fáradt. Csupa ostobaságot mondott és mondtak neki is. — Ó, hogy únja már ezt az egészet! Fodrász, manikűr, kozmetikus, ruhák, tánc, udvarlás. De hát ez az élet! Mit tehet róla? Csinosnak kell lennie és érdekesnek, mert mit ér az élet, ha nem szórakozhat? Csak nem fog besavanyodni egyedül? Néha, igaz, fárasztja ez a sok léhaság, időpocsékolás, flört. De a többiek is így tesznek, csak nem lesz egyedül ő maradi?!

Hazaér. A Szent Anna-kollégiumban lakott. Nagyon helyes szobája volt. Azonban egészen megdöbbsent most attól a rendetlenségtől, ami fogadta őt. A cipők szanaszét a szőnyegen, a púder fele kiömlött, a pongyola az asztal tetején, a székrény nyitva, háziruhája az ágyon. Szanaszét könyvek, jegyzetek. Az ablakpárkányon hervadt rózsacsokor. A hamutartón cigaretta-maradványok. Ildikó sírni szeretett volna. Ez az ő otthona! Ekkor hirtelen úgy érezte, hogy szívében is ilyen összevisszaság ural-

codik. Majd gondolt egyet. Gyorsan eltüntette szobájából a kiáltó rendetlenséget, rendbehozta önmagát. Amint eltűnt ajkáról, arcáról a bál erőltetett máza, egészen másképp érezte magát. Most tiszta lettem, állapítja meg és egy pillanatra utánaréved az elrepült gondolatnak. — Tiszta! — Amilyen gyermekkorában volt! Festés nélkül! Ildikó sóhajtott egyet. „Eh, csak nem fogok szentimentális anyóka lenni? Hamar felöltözött. Aztán Jóska jutott eszébe.

Ő volt Ildikó állandó lovagja. Azt hitte, hogy mellette boldog lesz. Mert boldog akart lenni. Boldog mindenáron. Azt hitte, hogy a világ ezt megadhatja neki. Mert mit is értett ezen Ildikó? Gondtalan életet, pénzt, szórakozást. Úgy gondolta, ez a boldogság és ezt akarta elérni. Azonban hiába vetette bele magát a szórakozásokba, hiába volt pénze, gondtalan élete, valaminek híjával volt még és ez folyton kínoztá. Azt hitte, a földi szerelem be tudja tölteni a lelkében lévő ürt. De be kellett látnia, hogy tévedett.

Ildikó ekkor még nem érezte, hogy Valaki két kézzel nyújtja feléje az igazi boldogságot, azt a boldogságot, melyet a világ nem ismer s ezért nem is adhat meg. Azonban ez a Valaki már most is szerette és aggódó szemmél követte Ildikó útjait. Nem is sejtette, hogy pár óra múlva már kopogtat szívéen.

A MEGHIVÁS

Az egyetemi előadások után Ildikó ismét hazafelé tartott. Lelke még háborgott és nyugtalan volt. Kerülő utat választott, mert tudta, hogy Jóska vár rá. A jezsuiták felé ment. A templom előtt valami húzta-vonta befelé. Nem tudott ellenállni. Bizonytalan léptekkel ment előre, oda, ahol az örökmécses égett. Először tétován körülnézett. Nem látott senkit. A templom egészen üres volt. Így egészen

zavartalanul, mélyen a tabernákulumra szegezte tekintetét. Szíve hevesen dobogott. Szeme megtelt könnyel. Hirtelen úgy hallotta, mintha szólt volna valaki: Ildikó! Visszatekintett. De nem látott senkit. Megint hallani vélte: Ildikó! És akkor térdre hullott a tabernákulumban rejlő Úr Jézus előtt. Könnyei kiapadhatatlanul folytak végig arcán. Úgy érezte, mintha a világ fájdalma szakadt volna fel benne és csak sírt, sírt keservesen. A fájdalom lassankint enyhült. Ildikó megtörülte szemét és nézte, nézte az Urat. Nézte és elmosolyodott, mert olyan könnyű és vidám lett a lelke, mint még soha életében.

Egyszerre megtalálta Jézust. Hirtelen eltűnt lelke üressége. Édes bizonyossággal lopódzott lelkébe az a tudat, hogy Jézus lesz mindene. Az a Jézus, aki megtisztítja szívét. Az a Jézus, aki föl-emeli. Az a Jézus, aki szereti. És neki szabad Őt mindig szeretnie, teljes odaadással. Ekkor valami nagy elhatározás érlelődött meg benne.

Gyorsan fölkelt. Elköszönt az Úr Jézustól és becsengetett a jezsuita rendház portáján. Pátert kért. A többi a jó Istenre bízta. Nemsokára egy ismeretlen szerzetes állt előtte. Ildikó először megdöbbsent. Ennek mondjon el mindent, ami szívét nyomja? Ennek tárja fel nagy elhatározásainak pontjait? De aztán erőt vett magán és elmondott mindent őszintén, bizalommal.

Ekkor még jobban megnyílt szeme előtt egy másik világ, egy új világ, csodálatosan szép világ. Az örök Szeretet megfogta Ildikó kezét és húzta-vonta maga után. Nem tudott többé szabadulni isteni rabságából és már nem is akart. Ildikó kitérte szívét a fény felé és már látta, hogy nem tud nélküle élni. A Mester egészen lefoglalta magának.

Rálépett az Úr útjára. Tudta, hogy keresztekkel díszített út. Tudta, hogy keskeny a kapu, melyen át a mennybe lehet jutni. Megismerkedett az örök nagy titokkal, a Jézushoz vezető úttal: a szenvedéssel. A világ fut tőle, mégsem tud menekülni.

Eddig is volt Ildikónak kisebb-nagyobb szenvedése, de más nevet adott neki, mert annyira irtózott tőle. Elnevezte rossz hangulatnak, idegességnek, kedvetlenségnek, bosszúságnak. Csak egyet nem akart elismerni és egybe nem akart beletörődni, és ez a szenvedés volt... Ezért hajszolta a világ örömeit, elbódította magát a szórakozások özönével. S ó, mily boldogtalan volt, milyen elhagyatott...

Most megtalálta azt, akit lelke szeret. Megtalálta az Úr Jézust. S hogy még jobban az Övé lehessen, bekopogtat egy zárda ajtaján. S aztán örökre bezárul mögötte a kapu. Ildikó pedig boldogan Jézusával marad egyedül.

AMIT EDDIG NEM TUDTÁL

Ritkán akad olyan leány, aki apácának készül és el is mondja szíve titkait barátnőjének. Ritka már az igazi barátnő is, aki úgy tárja ki szívét, hogy társnője megismerje minden vágyát, gondolatát. Még ritkábban lehet — már csak azért is, mert kevesen vannak — egy-egy zárdába készülő leányt kiismerni. Pedig mily érdekes volna tudni, hogy miképpen keletkezett a hivatása! Mi viszi a zárdába? Volt-e küzdelme? Talán csalódott is? Vagy nem is ismeri az életet? Talán mégis csak sejti a szerelem édességét! De akkor miért megy a zárdába? Mi is a zárda tulajdonképen?

Egymásután fősorakoznak így előtted a kérdőjelek és te nem tudsz rá felelni. Sőt minél tovább gondolkozol az apácákról és a zárdákról, annál több kérdőjelre bukkansz, annál nagyobb kíváncsisággal tekintesz a zárdák felé.

Ó, milyen jó volna legalább egy hivatást részleteiben megfigyelní! Milyen jó volna a hivatást teljes egészében átérteni!

Hogy vágyad jobban teljesüljön és a hivatás lényegét jobban megmagyarázhassam, ismét meg-

szólaltatom a leányokat, azokat, akik hivatást éreztek szívükben. Ezek majd elmondják, hogyan érezték először a hívó hangot. Beszámolójuk nyomán meglátod a kisgyermek édes sóvárgását és megismered a nagyleány kutató tanulmányát. Szívdobogva fogod olvasni a szép, fiatal leánynak, mi több, a menyasszonynak lemondását a szerelemtől és a házasságról, csak azért, hogy Jézust követhesse. Aztán megismered, hogy mennyi nehézségen kell átküzdenie magát szinte mindenkinek, aki a legdrágább gyűrű után nyújtja ki kezét.

Mindezt pedig a való életből mutatom be. Ez a könyv nem mese, hanem élet, valóság. Amit itt leírtam, az mind meg is történt.

Köszönjük meg ezeknek a lelkeknek a jóságát, hogy ismeretlenül is kitárják előtted szívük legtitkosabb rejtekét. Hálából imádkozzál értük egy Üdvözlégyet, hogy az édes Szűzanya segítségével kitartsanak szent hivatásukban és hogy elnyerjék hősiességükért a mennyországban is az édes Jézustól magától a legdrágább gyűrűt és a legboldogítóbb szeretetet!

A ZÁRDÁK REJTÉLYEI

HOGYAN LEHETSÉGES?

„Már nem vagyok intézeti növendék, már két éve elvégeztem a tanítónőképzőt. Egész lelkemmel a zárdába vágyódom. Külső körülményeim egy időre keresztbehúzták vágyamat, de türelmesen kivárom gyógyulásomat, hogy követhessem az Úr Jézus hívását. Sokan tudnak szándékomról. Különös, hogyan ítélik meg. Nagyon kevesen vannak, akik helyeslik tervemet. A legtöbb szeretne lebeszélni. Különböző kifogásokkal akarnak hivatásomtól eltéríteni.

Egyik fiatalasszony ezeket mondta: Igazán kár érted. Én is zárdában nevelkedtem, tudom, hogy mi van ott... Csak nem temetkezel el legszebb korodban, amikor boldogság várna rád?! Azért jó apáca lennél, mert szépen le tudod sütni a szemedet. No de nem leszel apáca, meglátod.

Egyik férfi ismerősöm így nyilatkozott hivatásomról: Beszéltünk Magáról egymásközött barátaimmal és megállapítottuk, hogy nagy kár lesz, ha csakugyan zárdába vonul. Úgy sajnálom az ilyen lányokat, akik zárdába mennek. Eltemetik magukat örökre. Látja, az én feleségem is az akart lenni, kár lett volna érte...

Ezek elég nyugodt hangon beszéltek még, de az egyik fiú szinte magából kikelve mondotta: Mondja, miért megy el? Igazán halálos bűn Magáért! Az apácák egyáltalán nem hasznos tagjai az államnak. Az Isten sem kívánja azt, hogy Maga elvonuljon. Azok menjenek oda, akik csúnyák, akik nem számíthatnak karrierre. Miért akar elhervadni! Csalódottaknak való az a hely! Csak nem csalódott Maga is?

„Barátnőim” egészen más hangot ütnek meg: „Hát csakugyan apáca leszel? De ilyen bolondot! Meglátszik, hogy apácáknál tanultál. Hatásuk alatt vagy még mindig. Jól beléd nevelték! Persze, az a céljuk, hogy minél többen legyenek. Be akarnak hálózni, nem veszed észre? Pedig belőled biztosan mintafeleség lenne. Te olyan aranyos, jó és szeretetreméltó vagy. Úgy csodálunk téged mindannyian. Gondold meg és ne tégy ilyen buta lépést!”

Mivel még nem beszéltem veled, kedves húgom, a hivatásról, hirtelen nem is tudom, hogy te miképpen vélekedsz róla. Remélem, nem tartozol a föntiek közé, akik csodálkoznak, ha valaki zárdába vonul és tágranyílt szemekkel kérdezik: Hát ez hogyan lehetséges? Ily fiatal, ily üde kislány hogy mehet apácának!

Mert ezeket a csodálkozókat őszintén sajnálom. Nem azért, mert csodálkoznak. Hanem azért, mert elárulják, hogy fogalmuk sincsen a hivatásról. Nem értik a zárdát. A legenyhébb ítéletem róluk: tudatlanok.

Ha ilyenekkel találkozol, add kezükbe a könyvet, hogy legalább a legfontosabb fejezeteket elolvassák és így megértsék a hivatás lényegét.

MI A HIVATÁS?

Sokszor előfordul, évenként néha többször is, hogy az iskolában vagy az egyesületben a vezető színdarabot rendez. A színdarabrendezés egyik leg-

érdekesebb része a leányok számára a szereposztás. Nemcsak azt várják nagy izgalommal, hogy milyen a darab, de méginkább azt, hogy ki, mit fog játszani. Ebben a várakozásban sokszor nem nézik a lányok, hogy mit tudnának jól eljátszani, hanem sokkal inkább, hogy a fő vagy legalább a legmutatósabb, leghatásosabb szerep legyen az övék. Ismertem olyan leányt, aki egy egyszerűbb, rövidebb szerep miatt megsértődött és nem akart játszani.

Pedig a rendező egyáltalán nem veheti tekintetbe a hiúsági kérdést. Neki egy a feladata: Tehetség szerint válogatni meg a szereplőket. Kinek mihez van képessége. Mit tudna jól játszani ez vagy az a leány. Az a darab sikerül a legjobban, melyben az ügyes rendező így válogatja meg a szereplőket; amelyben a leányok a nekik kiosztott szerepet, erejükhöz képest a legjobban alakítják.

Ami a színdarabnál a rendező és a szereplők, az a nagy életben, az élet színpadán a jó Isten és az emberek.

A jó Isten, a legnagyobb Rendező, gyönyörű darabot szerzett, oly játékot, melyhez fogható nincs a földön. A szereplőket maga teremttette meg és oly képességekkel ruházta fel őket, hogy szerepüket a legjobban tölthessék be. Láthatatlan gondviselésével a szereposztást is maga végzi. Hozzá még oly jószágos, hogy a jó szereplőket — akik akaratát mindenben követik — a legnagyobb jutalomban részesíti: örök, múlhatatlan boldogságot ajándékozik nekik. Te is kaptál az Úrtól szerepet! Bármilyen is az, úgy kell betöltened, hogy mindig Istenre, a nagy Rendezőre nézz, akaratát betartsd, még ha nehezet is parancsol. Csak így nyerheted el a nagy, örök jutalmat!

Amint tehát a rendező kiosztja a szerepeket és meghívja a szereplőket, éppúgy a jó Isten is meghívja az embereket egy-egy életpályára, kiosztja számukra a szerepeket. Innen nevezünk egy-egy

életpályát, munkakört és annak betöltésére való isteni meghívást hivatásnak.

Valamilyen hivatása tehát minden embernek van, mert minden embernek szerepelnie kell az élet színpadán. A hivatást Isten jelöli ki. Sajnos, az emberek általában nem tekintik az Isten akaratát, hanem saját szeszélyük, vágyuk szerint válogatnak életpályák között vagy kényszerítik egymást egy-egy munkakörbe. Így az a szerep, melyet betöltenek, sokszor nem illik hozzájuk. Az Istentől kapott tehetségek ezért nem felelnek meg a választott munkaköröknek. Nem is boldogulnak itt a földön egészen és a mennyei boldogságot sem érik el úgy, ahogy azt Isten akarta.

Az a legszerencsésebb, aki saját hivatásában egészen Istenre hagyatkozik.

HIVATÁSTUDAT

A legtöbb ember életét hivatástudat nélkül éli le. Néha szinte megdöbbenő a kicsinyes gondolkodás, mellyel pusztán kenyérkereseti alkalomnak tekintik egyesek Istentől kapott hivatásukat, vagy pénzforrásnak csupán, hogy szórakozási, fényűzési vágyaikat kielégítsék. Az ilyen, ha tanító vagy tanár, csak bizonyítványt „gyárt”, de semmikép sem nevel, az iskolát csak nyűgnek tekinti, pedig gyönyörű hivatása a nemzet kulturális és erkölcsi felemelése lenne.

Az életbe be kell vinni a hivatástudatot. A hivatástudat viszont kettőre kötelez. Egyrészt arra, hogy mindig világosan lássuk az Istennek végső célját, hogy bennünket ezen hivatásunk betöltésén keresztül akar az örök boldogságba elvezetni, másrészt, hogy ezért, de az egész élet továbbléte miatt és fölemelése miatt hivatásunkba lelket vigyünk, azt lelkiismeretesen végezzük és az eredményért áldozatot is vállaljunk.

Ha mármost a női hivatásokat osztályozni akarjuk, akkor a hivatás szerint két nagy kört kell megjelölnünk, melyek lényegesen kettéválasztják a nőket. Az egyik csoportba tartoznak azok, akik egészen Isten és a lelkek szolgálatára szentelik magukat, a másikba azok, akik általános földi küldetést töltenek be.

Az általános földi küldetést betöltő életformák közül a hivatás magaslatára az anyai hivatás emelkedik. Az isteni Rendező a legmagasztosabb, a legáltalánosabb és legmelegebb hivatásként az édesanyai hivatást jelölte meg. De nemcsak méltóságban áll ez a legelső helyen, hanem céljában is: hogy benépesítsék a földet és a mennyországot, vagyis annyi gyermeknek adjanak életet, amennyit az Isten kíván tőlük és azokat szentekké neveljék.

Minél közelebb áll egy-egy hivatás ehhez a magasztos édesanyai küldetéshez, annál inkább felel meg a női szívnek és Isten akarátának.

Igy a világi életben élő nők számára az anyai hivatáson kívül beszélhetünk még tanári, tanítói, nevelői, betegápolói, orvosi, jótekonysági, szociális hivatásokról is, melyek gyönyörű feladatokat bízna az édesanyai lelkiületű nőkre.

Az emberek bűnös életéből eredő, nehéz gazdasági és szociális viszonyok, a kenyérharc állította a nőt a robotszerű munkák életébe, mely már nem lehet egészen Isten akarata. A munkás élet ugyan Isten tervében éppoly hivatás, mint a többi, csak nem akármelyik munka való akárkinek. Így tehát sok hivatal, iroda, munkahely dolgozó leányai, bár tágabb értelemben hivatásszerű életet élnek, a legtöbb esetben még sincsenek Isten által elgondolt helyükön. Bár ezeknek a földi és örök boldogság szempontjából lelkiismeretesen kell hivatásukat betölteni, és így Isten előtt a hivatásos és a hivatásszerű munka között különbség nincsen, mégis hogy a hivatást jobban átértse, kellett a látszólagos falat

meghúznom a világiak hivatásos és hivatásszerű élete között.

A szó legszorosabb értelmében, hivatásról mint isteni elhivatottságról mégis csak a világtól elvonuló, a zárdai, az apácaéletről beszélhetünk.

Ha tehát valaki hivatása után kutat, elsősorban mindig azt kell nézni, hogy a világban maradjon-e vagy esetleg zárdába lépjen.

De miért is állította fel Isten a zárdákat?

A VILÁG CSUPA BŰN?

Valaki, aki a zárdába készült, azt mondta nekem: „Én a lelkemet akarom megmenteni. Még fiatal vagyok, de máris látom, hogy a világ csupa bűn. Nem akarok elkárhozni. A világ biztosan nekem is adna földi boldogságot, örömet, élvezetet, földi javakat. De azt is biztosan látom, hogy lelkem örökre elveszne. Nem, nem maradok a bűnös világban. A világi élet nem igazi élet, és ha a világnak élnék, nem élnék igazán.”

Igaz! A világban sok a bűn. Még több a bűnre vezető alkalom, a bűnre való csábítás. Igaz, hogy sok-sok ártatlan leány, ezer és ezer lélek lesz a bűn áldozata. Az viszont nem igaz, hogy a világ csupa bűn. Nem igaz, hogy a csábításnak nem lehet ellenállni, ha valaki komolyan törekszik és harcol. Mert különben az volna a helyzet, hogy a világban élő emberek számára az életszentség útja el volna zárva.

Az is igaz, hogy a világ sok külső boldogságot, örömet, szórakozást ad, de az egyáltalán nem biztos, hogy a világi boldogság vége a kárhozat.

Az sem igaz, hogy a világi élet nem igazi élet. Az édes Jézussal berendezett élet mindig az örök boldogságba vezet.

Gondolj csak a legelső és legnagyobb magyarokra: Szent Istvánra, Boldog Gizellára, Szent Imré-

re, Szent Lászlóra stb. Ezek is a világban éltek. Házasodtak, férjhez mentek. Élték a világi életet és boldogok voltak. Igazán éltek! És hozzá nagy szentekké váltak. Rendkívül nagy szentekké. Fényes csillagokká lettek, akik világítanak sokszor még a szerzeteseknek is.

Nem igaz tehát, hogy a világ annyi veszélyt rejt magában, hogy menekülni kell belőle annak, aki lelkének üdvösségét komolyan veszi. Ez azért sem lehet igaz, mert a jó Isten a legtöbb embert legszentebb akaratával a világba helyezte, a legtöbbnek világi hivatást adott. Márpedig a jó Isten mindenkit üdvözíteni akar. Tehát kell, hogy a világban élők is azon az úton, melyen világi hivatásukat betöltik és hivatásukkal járó örömeket élvezik, eljussanak a mennyországba.

Valóban! Minden férfi és nő, fiú és leány, férj és feleség, mindenki, aki a világban él és a parancsokat megtartja, a mennyországba kerül. Sőt ha valaki a világiak közül hibázott, ha talán súlyosan is tévedett, még mindig — a bűnbánat útjára térve — elérheti az örök üdvösségét. Még azt is hozzáteszem, hogy ha mondjuk, egy leány a világban buzgóbb, mint barátnője a zárdában, akkor ez a világban élő leány vagy édesanya nagyobb dicsőséget élvez majd az örökkévalóságban, mint az a lanyha apáca. Hiszen nem a hivatás maga tesz szentté, hanem a mód, ahogyan azt betöltöd.

Ezekután már magadtól is tudnál a következő kérdésre felelni:

ŐK A SZENTEK?

Egyszer valakivel az életszentségről beszéltem. Beszélgetésünk épp egyik zárda udvarán volt, ahol történetesen több apáca is tartózkodott. Alig kezdtem el az eszmecserét, amikor kis hallgatóm egyszerre kereken kijelenti: — Ne tessék folytatni, nem

akarok szent lenni, mert akkor olyannak kell lennem, mint amilyenek az apácák. Én pedig apáca nem leszek.

Mily téves felfogás!

Sok leány azt gondolja, hogy az apácák, a szerzetesek a szent élet példaképei. Valahogy úgy képzelik, hogy a világban is el lehet érni bizonyos fokot a szentségből. De ha valaki tovább akar jutni, akkor már nem maradhat a világban, hanem a zárdába kell mennie. Mert a szerzetesi élet az életszentség csúcspontja. Oly magasra, mint amilyen magasan a szerzetesek állanak, nem is juthatni kint a világban.

Ez a vélemény se állja meg a helyét. Ez sem igaz.

Az apácák és szerzetesek azáltal, hogy elvonultak a világtól, még nem szentek. Sehogy sem áll, hogy az életszentség legmagasabb fokát csak a zárdában lehet elérni.

Annál tökéletesebb, szentebb valaki, minél hasonlóbb Istenhez, a legtökéletesebbhez, minél inkább egyesül a szeretet által Istennel, a Szentséggel. Mivel pedig Isten maga a szeretet, annál tökéletesebb, annál szentebb a leány, minél inkább szereti az Istent és az Isten akarata szerint az embereket.

Az a szentebb, az a tökéletesebb, aki jobban szereti az Istent, jobban betartja állapotbeli kötelességeit, Isten és ember iránti szeretetben hősiebb, a megszentelő kegyelmet és istengyermeki életét jobban erősíti, fokozza.

Nem is az apácaélet az életszentség mintaképe! A mintakép mindig egy marad: az Úr Jézus Krisztus, akit a buzgó világiak és a jó apácák egyképen iparkodnak a kegyelem nekik jutott mértéke szerint követni.

A világi élet is út az életszentséghez, az örök boldogsághoz.

A szerzetesi élet is lényegében csak út, egy másik út, ugyanannak eléréséhez. Az első a paran-

csok, a másik a tanácsok útja. Az viszont igaz, hogy az utóbbi út nehezebb, de tökéletesebb is.

A ZÁRDA TITKA

Úgy érzem, kedves húgom, hogy eddig, bár nem ismerted egészen mélyen a zárdák rejtélyét, mégis nagyon becsülted azokat. Most azonban, hogy eddig meghallgattál, a zárdá kezd elveszíteni előtted értékét. Az a misztikus homály, mely eddig körülvette, az a távolság, mely tekinteted előtt elzárta ezt a tökéletességnek vélt fellegvárat, most szertefoszlott és szinte fáj szívednek, hogy egész valójában áll előtted, megfosztva minden általad elgondolt előnyétől.

Épp ezért, ha itt megállnék, nagy hibát követnék el, nem lennék igazságos. Ha talán most nem is látod vonzónak az Úr Jézus elzárt kertjét, e sorok elolvasása után teljes fényében ragyog majd rád az a nap, mely ebben a titokzatos szent kertben az édes Jézussal eljegyzett menyasszonyoknak fénylik, akik az édes Jézustól kapott legdrágább gyűrűt hordják itt boldogan.

Mert a zárdába azok a lelkek vonulnak, akik önként lemondanak a világ örömeiről, szépségeiről csak azért, hogy egészen az édes Jézusé legyenek, hogy csak Őt szeressék, csak neki éljenek.

A földi menyasszonyok és az édes Jézus mátkái között bizonyos dolgokban nagy a hasonlatosság. A földi menyasszonyok szívében is nagy szeretet ég. Vágyódnak vőlegényük után. Érte lemondanak sok mindenről. Ha kell, elhagyják ismerőseiket, szülőházukat, sőt még legjobb édesatyjukat és édesanyjukat is. Néha messze-messze vidékre mennek. Sokszor még hazájuktól is elbúcsúznak. Mindenki megérti őket, hiszen szívükben ott ég a szeretet. A szeretet pedig mindent megmagyaráz. Valójában ugyanezt látod az édes Jézus menyasszonyainál is.

Az ő szívükben is nagy szeretet ég, sőt még nagyobb, mint a földi szeretők szívében. Csak a világ nem érti meg őket! De az ő szerelmük Jézus iránt nagyobb, mint a világ önzése, és azért megadják neki mindazt, amit kér tőlük. Elhagynak mindent érte. Lemondanak mindenről érte. Lemondanak otthonukról. Lemondanak szüleikről. Lemondanak a házasság örömeiről. Lemondanak a gyermekeikről. Lemondanak a földi gazdagságról. Lemondanak a szabadságról. Lemondanak önmaguk akarataról. Lemondanak mindenről, csak hogy egészen az édes Jézusé lehessenek és az édes Jézus egészen az övék.

Emlékezzél csak vissza Évi meghívásának kis jelenetére: „...Egy félóra a nyomortanyán és a tabernákulum előtt többet ért, mint a világ minden szépsége, jósága és kedvessége. Mindíg többet és hosszabban jött felüldülni a szentségi Jézushoz. Mindíg jobban és jobban érezte magát nála. Szíve mindig boldogabb és boldogabb lett. Lelkéből eltűnt a régi úr. Élete tartalmas lett. Lassan-lassan megszólalt lelkének hárfája is és Isten ujjai játszották rajta a legszebb akkordokat, a legelragadóbb dallamot. Évi megértette Isten üzenetét és érezte, többre, nagyobbra született. Ő az Istené, az édes Jézusé. Így lett rabja az Isten szeretetének. Így találta meg Évi Jézust és átadta magát a Legdrágábbnak.”

Vagy olvasd el Ildikó meghívását!

„...Nem tudott ellenállni. Bizonytalan léptekkel ment előre, oda, ahol az örökmécses égett. Először téován körülnézett. Nem látott senkit. A templom egészen üres volt. Így zavartalanul mélyen a tabernákulumra szegezte tekintetét. Szíve hevesebben dobogott. Szeme megtelt könnyel. Hirtelen úgy hallotta, mintha szólt volna valaki: Ildikó! Visszatekintett. De nem látott senkit. Megint hallani vélte: Ildikó! És akkor térdrehullott a tabernákulumban rejlő Úr Jézus előtt. Könnyei kiapadhatatlanul folytak végig arcán. Úgy érezte, mintha a világ

fájdalma szakadt volna fel benne és csak sírt, sírt keservesen. A fájdalom lassankint enyhült. Ildikó megtörölte szemét és csak nézte, nézte az Urat. Nézte és elmosolyodott, mert olyan könnyű és vidám lett a lelke, mint még soha életében.

Egyszerre megtalálta Jézust. Hirtelen eltűnt lelke üressége. Édes bizonyossággal uralkodott lelkében a tudat, hogy Jézus lesz mindene. Az a Jézus, aki megtisztítja szívét. Az a Jézus, aki fölemeli. Az a Jézus, aki szereti. És neki is szabad Őt mindig szeretnie teljes odaadással. Ekkor valami nagy elhatározás érlelődött meg benne . . ."

Most már látod, most már tudod, hogy a zárdák titka maga az édes Jézus!

RÁNÉZETT, MEGSZERETTE!

Az Úr Jézus földi életében hősies erényeket gyakorolt. A legnagyobb kétségtelenül az a végtelen nagy szeretet, mely szent Szívét mennyei Atyjához és hozzánk, szegény bűnös emberekhez fűzte. Ezért is lett a szeretet a keresztények legfőbb erénye. Minden kereszténynek ebben kell kitűnnie. Szerzetesnek és világinak egyaránt. Ez a szentség alapja. Ez a tökéletesség központja és csúcsa is.

A szeretet mellett az Úr Jézus más nagy erényt is gyakorolt. Nem is egyet, sokat. A többi erény között azonban magasan kiemelkedik három: nagy engedelmessége, szegénysége és hófehér tisztasága. Hogy alázatossággal mindezt átszötte, arról most nem akarok beszélni, mert nagyon messze vezetne a tárgytól.

Sőt az említett három nagy erényről sem akarok sokat írni. Nem akarom bővebben kifejteni, hogy mi minden van a szentpáli szó mögött: „Engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig.” Azt a szegénységet sem akarom vázolni, mely a legszálmásabb istállótól végigkísérte életén át egészen a

haláláig és sokszor oly nehéz volt, hogy Jézus magá kijelentette: az ég madarainak vannak fészkeik, az erdők vadjainak vackaik, de az Emberfiának nincs hely, hová fejét lehajtsa. Szent tisztaságáról pedig épp semmit sem kell mondanom, hisz közismert az Úr Jézus ragyogó fehérsége.

Az édes Jézus azonban nem rejtette el ezeket a szép erényeket, hanem világítani akart, hogy minél többen kövessék is az ő szép, ragyogó példáját.

Ennek a gondolatnak egyik legszebb, legbeszédesebb jelenete a gazdag ifjú meghívása.

„Amint kiment az útra, hozzá futván egy valaki, térdre esve előtte, kérde őt: Jó mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerjem? Jézus pedig mondá neki: ... Tudod a parancsokat: Ne törj házasságot, ne öl, ne orozz, hamis tanúságot ne szől, ne csalj, tisztelj atyádat és anyádat. Amaz pedig felelvén, mondá neki: Mester, ezeket mind megtartottam ifjúságom óta. Jézus pedig rája tekintvén megkedvelte őt és mondá neki: Egynek hiájával vagy; menj, add el, amid vagyon és add a szegényeknek, és kincsed leszen mennyben; azután jer, kövess engem.” (Márk 10, 17.)

Ez a hívás megismétlődött azóta már ezerszer és ezerszer. Ezer és ezer leány megértette már, hogy ha az életre be akar menni, elég, ha megtartja a parancsokat, de ha az édes Jézust szereti, ha őt követni akarja, ha egy nehezebb, de tökéletesebb útra akar térni, akkor meg kell tartania az evangéliumi tanácsokat.

Jézus ránézett és megszerette. A leány pedig szeretetében odaadta szívét és Jézus mátkája lett.

ERŐS, MINT A HALÁL

Az Énekek Éneke gyönyörűen emlékezik meg a szeretet erejéről. Jobban, mélyebben nem is lehetett volna jellemezni a mély, a komoly szeretet benső hatalmát. Olvasd csak!

„Erős, mint a halál a szeretet; kemény, mint a pokol a buzgó szerelem, lobogása tűz és lángok lobogása.” (8, 6.)

Amint ugyanis az Úr Jézus egészen a halálig ment szerelmében, föláldozta magát a lelkekért, amint a pokol kemény és semmit sem ad vissza, éppúgy az igazi szerelem is kemény, teljes, még az élet föláldozására is képes.

Ezt értette meg teljes egészében az Egyház. Ezt élük át az édes Jézus menyasszonyai, akik szerelemre gyulladtak az Istenjegyes iránt. És mivel ezt átértették, azért úgy akarták magukat odaadni isteni Jegyesüknek, hogy az erős legyen és visszavonhatatlan.

Azonban nem elégedtek meg ezzel. Nem akarták csak belső ígérettel lekötni magukat a leghatalmasabb Vőlegénynek, hanem állandó lelki fejlődésre törekszenek, egészen a kiteljesülésig, úgyhogy lelkük szépségében az Istenjegyes gyönyörködhesék, aki bennük így szinte saját képére ismer. Szeretjük ugyanis olyan nagy, hogy egész gondolkörüket ez az egy vágy irányítja: minél nagyobb önátadással, minél szebb lélekkel, minél mélyebb szeretettel szeretni Jézust és hozzá átalakulva, Vele mind mélyebben egyesülni.

A lelkeknek ezen vágya miatt az Egyház segítő keze által létesítette Jézus a szerzeteseket és általuk a szerzetesházakat, a zárdákat.

Amíg a világban élő buzgó keresztények nagy gonddal megtartják a parancsokat, sőt sokan a parancsokon felül is hősies erényeket gyakorolnak, addig az Úr Jézus által meghívott lelkek még többre vállalkoznak. Arra, hogy félretéve minden földi

célt, minden elmúló örömközlést, életük főfoglalkozásaként lelkük jegyesi kifejlődését, melynek teljessége Krisztus, lehetővé tegyék. Hogy ezt elérjék, hogy a legjobb eszközöket használhassák, azért sokan szerzetesházba vonulnak, ahol lelki-vezetők és előljárók irányítására bízzák magukat.

Hogy pedig ez a törekvésük annál hathatósabb legyen és hogy a kísértés órájára szinte már előre fölvértezzék magukat, azért hármasszent fogadalommal lekötik magukat végleg az Istenjegyeshez, mintegy hármasszent esküvel ígérnek, hogy Hozzá hűtlenek soha nem lesznek. Fogadalommal, bűn terhe alatt kötelezik magukat a három evangéliumi tanács követésére és ugyanakkor Isten tökéletesebb szolgálatára átadják magukat a szerzetnek.

A szerzetesi élet tehát nem más, mint az Anyaszentegyház által körülírt és megerősített rend, mely szerint az emberek magukat szabályszerűen lekötelezik, hogy a szegénység, tisztaság és engedelmeség hármasszent fogadalma által a tökéletességre törekedni fognak.

A zárdáknak, az Úr Jézus mátkáinak elhivatottsága tehát abban áll, hogy belső életüket tekintve lehetőleg leghűségesebben kövessék Mesterüket és ezt a lelkiéletüket ráleheljék mindarra a munkára is, melyet egy-egy szerzet tagjaira rábíz. Mert ezeket a munkákat a szerzetek elsősorban azért vállalták, illetve Isten és az Úr Jézus azért bízta rájuk, hogy általa egy-egy intézményt megszenteljenek és ezen keresztül vigyék be az életbe az igazi keresztény lelkiéletet.

A HIT FELLEGVÁRAI

Az egyéni elhivatottságon kívül az Úr Jézus gondviselő jósága nagy szerepet szánt még a zárdáknak a világban élő hívek javára is.

Ezek a testvérek kint élnek a világ forrágatá-

ban. Szórakozhatnak, kényelmet, nyugalmat kereshetnek. Élvezhetik a világ örömeit, a földi boldogságot.

Igen ám, de ez mind veszéllyel is járhat. Az öröm életútja sokszor végzetes lehet. Számtalanszor látjuk, hogy az emberek egészen elmerülnek a földi örömek ingoványában. Lassan-lassan csak a földi, a mulandó boldogság érdekli őket. Képesek bűnt bűnre halmozni csak azért, hogy jobban és többet élvezhessenek, hogy hosszabban és kiadósabban mulassanak. Sokan annyira belefeledkeznek a múltó élet mámoros boldogságába, hogy a léleknek örökkétartó örömek utáni vágyát egészen elfojtják, sőt letagadják a lelket és az örök boldogságot is. Ez az egyik lélektani oka a hitetlenségnek. Ezért van oly sok templomkerülő és istentagadó. Példájukkal és hamis érveikkel másokat megfertőznek, sőt meg is ingatnak. Lehet, hogy ezeknek a bűnös élete már a te hitedet is erősen próbára tette.

Itt tűnik ki a zárdák nagy hivatása.

A zárdákba ugyanis olyan emberek lépnek, akik hisznek az örökkévalóságban, mégpedig annyira, hogy a világi örömekről egészen le tudnak mondani. Ők biztosan tudják, hogy érdemes minden földi kincset elhagyni, mert az édes Jézus százszorosát adja odatúl. Ez a hit bennük olyan nagy, hogy szinte meggyőződésé válik, így minden akadémikuskodás ellenére is, lemondanak a világ minden muzsikájáról, szórakozásáról, a házasságról, sőt még saját akaratukról, szabadságukról is Jézusért és az örökkétartó legmagasztosabb szerelemért.

Ezért a zárdák folyton ellensúlyozzák a hitetlenség mótelyének terjedését. Az emberek önkénytelenül is felfigyelnek a szerzetesek életére. Megerősödik bennük a hit. Egyszeribe levonják a következtetést: érdemes áldozatot hozni az örök boldogságért! Ha ezek mindent elhagynak, akkor nekünk is érdemes a bűnnel szakítani, mert mi is be akarunk jutni a boldog örökkévalóságba.

Ma többször szoktak beszélni arról, hogy a szerzeteseknek nincs létjogosultságuk. Egyik leány is erről panaszkodott, aki hirtelen nem is tudta, mit feleljen udvarlója kifogásaira:

„Maga nem lehet apáca! Az apácák semmi hasznot sem hoznak! Krisztus nem mondja sehol sem, hogy apácák legyenek. Azt értem, hogy papokra szükség van lelkipozítás szempontjából, de hogy az apácák miért vannak? És miért a szerzetesek? Megjegyzem, sokkal nehezebb itt kint a világban megállnia a helyét.”

Hasonló esetben már tudsz rá válaszolni, ha el is tekintünk a szerzetesek egyéni céljától, hogy legtisztább szerelmükben átadják magukat örökre az Úrnak. Ha nem is mutatunk rá, hogy mennyit nevelnek, mennyi tudományos felfedezés, lelki, szociális, kulturális jó származik épp a szerzetesházakból; ha nem akarjuk ilyenekkel pontról-pontra megértetni, mennyit köszönhetünk tulajdonképpen ezeknek a haszontalan szerzeteseknek; egyet azonban mégis hangsúlyozunk, hogy ők a hitnek fellegetvái. Ezek a nagy felkiáltójelek a világiak számára! És ha mégis véletlenül van túlvilág és ha sok világi eljut az örök boldogságba, az bizony nem egyszer épp ezeknek a „semmi hasznot sem hozó” szerzeteseknek lesz érdeme. Hogy fogják majd áldani őket az örökkévalóságban! Mennyire hálálkodnak majd, hogy példájuk mégis csak gondolkodóba ejtette őket. Így érték el az örök kárhozat helyett az örök boldogságot. Igen, ez az apácáknak és szerzeteseknek legszebb emberbaráti hivatása! De ismerjük meg még mélyebben ezt!

EMBERBARÁTI HIVATÁS

Az anyagi világ sokszor egyoldalúan és akkor is szinte bekötött szemmel ítéli meg a szerzetesi intézményt. Egyoldalúan, mondom, mert csak azt ke-

resi, kutatja, hogy mennyi mulandó, földi hasznot hoznak a zárdák a társadalom számára. De ezt is bekötött szemmel nézik, mert különben nem mondhatnák, hogy haszontalanok, fölöslegesek. A tárgyilagossági történelem minden vonalon igazolja a szerzetesek létjogosultságát. Olvasd csak el legalább a magyar történelemnek idevonatkozó részeit és meglátod, hogy édes hazánk fejlődését, dicsőségét, tekintélyét meg sem lehet érteni a szerzetesek munkája nélkül. Magyarország felfelé ívelő pályáján leginkább a szerzetesség segítette a legnagyobb magyarokat.

De hogyha a hit szemével, az örök haza szempontjából figyeljük a szerzetesek munkáját, akkor nyílik ki csak igazán a szemünk. Mit nem tesznek egyesek a lelkek megmentéséért!

Egyik leánytestvéred, az alábbi kis levél írója szentbeszéd alatt döbbszent rá erre:

„Szentbeszéd alkalmával kaptam hivatásomat. Sokan vannak, — mondotta a páter — akik csak azért vonulnak a zárdába, hogy jóvátegyék mások bűnét, hogy áldozatos életükkel kiengeszteljék az Istent, hogy feláldozzák magukat Jézus szent Szívének és szeressék Őt azok helyett is, akik bántalmazzák, sértik isteni jószágát. Mélyen megdöbbentem szavai és arra gondoltam, hogy én is ilyen áldozat leszek. Csak később vettem észre, hogy egy apáca van közelemben, akinek mosolygós arcán könnyek peregtek végig. Ez ellenállhatatlan erőt adott nekem a további küzdelemre.”

Igen! Ez mind igaz! A zárdák valóságos villámhárítók! A világ nem is sejti azoknak a számát, akik szüleikért, rokonaikért, a káromkodókért és a többi bűnösért könyörögnek szüntelen, — feláldozva Istennek ezek megmentéséért fiatalságukat, földi boldogság utáni vágyukat!

A szerzetesházak fennmaradásának egyik legfontosabb oka épp ez a legmagasabb emberbaráti hivatás. Amíg ugyanis a világ bűnökben úszik, amíg

a világiak közül sokan semmit sem törődnek az Úr Jézus jóságával, sőt ellenkezőleg átkozzák, káromolják, üldözik, amíg sokan a legocsmányabb bűnökben élnek, addig a jó lelkek százai és ezrei imádkoznak, önsanyargatást vállalnak, szenvednek önként, hogy az Isten haragját lecsillapítsák, hogy engeszteljék a megsértett isteni Fölséget!

Igen! Valóságos mentőangyalok az apácák! Ki is tudná megszámolni azokat a lelkeket, akiket épp ilyen zárdák mentettek meg! Mennyi kegyelmet közvetítettek már! Mennyi kísértésben levő leánynak, fiúnak, szülőnek siettek már segítségére láthatatlanul. Mennyi köszönetet kapnak majd ezért az örökkévalóságban!

Ó kedves húgom, nagyon nagy lelkek ezek, vértanúk, szinte kézcsókkal kell őket illetni. Szeresd őket nagyon! Jóllehet te talán nem kaptál hivatást arra, hogy az édes Jézus közelében élj és kövesd áldozatos szeretetüket, legalább becsüld meg és véd meg azoktól, akik tudatlanul vagy tudatos rosszakarattal támadják, gyalázzák az apácákat.

Nem mondom, vannak a zárdákban is olyanok, akik nem töltik be tökéletesen magasztos hivatásukat. Ezekért imádkozzál. De miattuk nem szabad ítéletet mondani a közösségről és még kevésbé magáról a szerzetesi intézményről!

Légy ebben is gerinces katolikus leány, hogy Egyházunk hős, lassú vértanúit tiszteled, szeretted és meg is védelmezed!

SZÉTHÚZOTT FÜGGÖNYÖK

Mindig kínos a hangulat, amikor a színház már zsúfolva van, a közönség pedig hiába várja a darab kezdetét. Itt is, ott is nyugtalankodnak az emberek, különféle sértő, sürgető hang kavarog a nézőtéren, míg végre hangos követelések zúdulnak a zárt függönyök felé, hogy még idegesebbé tegye a ren-

dezőt. Nagy megkönnyebbülést hoz a csengő szava. Minden szem az emelkedő függönyre figyel. De jaj, ha nem húzzák szét egészen a függönyöket. A szélén ülők hangosan követelnek ismét. Jogosan, mert nem látják a darab teljes pompáját.

A zárdák rejtélyeit előled már nem takarják el a függönyök, mégis úgy érzem, hogy jobban fel kell húznom azokat, hogy egészen világosan láss, hogy teljes képet nyerj a hivatásról, a zárdák céljáról.

Amikor ezt megteszem, akkor a függönyöket bizony nagyon szét kell húznom, mert csak ha nagy távlatokat látsz, csak akkor értesz meg mindent. Helyezkedj el tehát nyugodtan, tágranyílt szemmel figyeld a színteret, mert valami fönséges, hatalmas játékot látsz most meg.

A színpad maga is hatalmas, hozzá a legmodernebb, sőt azt kell mondanom, ultramodern. Mert a színpadon maga a föld látható. Máskor csak moziban lehetett ilyen szemlélni, most a színpadon. Igaz, kicsiben, de mégis úgy, hogy mindent megértesz. A hatalmas játszótéren most felvonulnak a népek és nemzetek, fehérek és színesek, országok, világ-tájak szerint. Aztán még részletesebb képeket látsz. Egy-egy város forgalmas élete játszódik le előtted. Azután valami csodálatos varázssal, művészettel meglátod az egyes emberek kusza életét, sőt a magadét is, kezdve a bölcsőtől, mely kedvesen ring a színpadon, végig a gyermekéveken, a kis rongybaba babusgatásán át egészen az oltárig és azon túl egészen a koporsóig, sőt még azután is, a végtelen örökkévalóságig.

Talán azt gondolod, hogy a darabnak vége. Pedig nem. Most kezdődik az igazi játék. Te úgy érzed magad, mintha fönt lennél az egy örök Isten-nél, a földi életnek megteremtőjénél, ennek a valóságos színpadnak alkotójánál, aki a világtörténelmet, az évezredekken át tartó színjátékot kigondolta, kitervezte, megteremtette. Ott vagy magasan a föld fölött. Magad sem tudod, hogy az Isten közelsége

teszi-e vagy talán az Ő bölcsesége benned, de hirtelen meglátod ennek a nagy színjátéknak értelmét, célját, eredményét és hatalmas, megnyugtató kifejtését.

Eddig egyáltalán nem értetted a földön lévő nagy összevisszaságot. Nem értetted, miért oly értelmetlen itt minden: az emberek egyszer jók, aztán gonoszak, egyszer szeretik egymást, aztán gyűlölködnek, egyszer barátságot kötnek, aztán gépfegyverekkel, tankokkal rohannak egymásra. Nem értetted, hogy miért van egyszer jó idő, aztán fagy és árvíz. Egyszer bőség, aztán éhínség. Sokat töprengtél azon, hogy miért volt a te utad ilyen. Miért nem más? Miért vezetett egy láthatatlan kéz annyi változatos fájdalmat és örömet eléd? Azon is sokat gondolkoztál, hogy miért lettél te leány? Miért lesz egyik ügyvéd, másik orvos, harmadik földműves, koldus vagy király? Miért kapja egyik leány ezt a férjet, a másik amaszt, a negyedik pedig egyedül vergődik, a harmincadik pedig miért lesz apáca?

Erre a rengeteg, megszámlálhatatlan miéltre most, az Isten mellett kielégítő feleletet kapsz. Ebben a percben átlátod a leghatalmasabb színjáték rendezőjének fönséges tervét, aki az emberi szabadakaratot és a bűn gonoszságát is számbabéve úgy irányította az életet, hogy mindenkifölött elérje a legszebb kifejeletet, a nagy isteni gondolatot: a lelkek örök üdvösségét, és még ezenfelül is a teremtő nagy Isten örök és felülmúlhatatlan dicsőségét. Mert az Isten azért teremtette a világot és az embereket, azt akarja elérni a történelemmel, hogy minél több lélek üdvözljön, minél többen áldják isteni jóságát.

Álmélkodva látod majd a nagy világcsaták és a kis főzőcskejátékok szerepét ebben a nagy isteni tervben. Akaratlanul és mégis boldogan térdrehullasz, imára kulcsolod kezed és megsemmisülve rebegeod majd: Isten, most tudom, ki vagy! Most látom, mindennek így kellett történnie, így volt a

legjobb, így üdvözültek a lelkek, így tündöklük nagy bölcseséged. Istenem, köszönöm, hogy ilyen különös életpályán vezettél és így vontál Magadhoz!

ISTEN SZEMÉVEL

De még tovább vezetlek, kedves húgom, a történelem titkaiba. Még érdekesebb jeleneteket tárok fel előtted. Hogy azonban ezt megértse, egészen az Isten mellé kell húzódnod, csak így Isten mellől, szinte azt mondhatnám, Isten szemével láthatod meg a legmélyebb valóságokat.

Már az előbbi fejezetben elmondtam, hogy a világtörténelem célja Isten végtelen dicsősége és az emberek örök üdvössége. Ezt a gyönyörű és egyedül boldogító célt tűzte ki Isten az emberek elé, melyet akkor érnek el a legtökéletesebben, ha hűségesen és pontosan betöltik azt a hivatást, amit Ő, a világszínpad rendezője kirajzolt, és pedig úgy, ahogy ő azt elhatározta.

A külső, látható, emberi célok mellett tehát van egy benső, láthatatlan isteni cél is. Aki csak emberi, rövidlátó szemével szemléli a világot, az csak ezt a külsőt ismeri, látja. Aki azonban Isten oldaláról, isteni mélyenlátó szemlélettel néz a világba, az meg látja a látható világ láthatatlan valóságait is.

Ne csodálkozzál ezeken a kifejezéseken. Mindjárt megmagyarázok mindent.

Aki tanulatlan, nyers ésszel vesz tudomást a sürgönyvezetékéről, az nem fedez fel abban semmit, csak valamilyen ércet, melyet sodronynak dolgoztak fel és itt kifeszítették. Aki viszont kiművelt ésszel rendelkezik, az már ismeri, hogy ebben a vezetékben láthatatlan áram fut végig és viszi a hírt talán az ezer kilométer távolságban aggódó édesanyához.

Aki nem hallott semmit a rádióról, az csak a külső zajt hallja, az autótülkölést, kocsizörgést és

utcai lármát. Fogalma sincsen arról, hogy a kifinomult ember ezen a zajon túl felfogja, élvezi az amúgy észrevehetetlen gyönyörű dallamot, éneket és zenét, mely ott remeg a levegőben és gyönyörködtetni akar.

Éppígy a látható világban ott ég mindenütt az Isten láthatatlan üzenete is. Az anyagi életben, a kenyérkereset zajában, a csaták és harcok hevében, az ágyúdörgés és bombarobbanás siketítő lármáján túl beszél hozzánk az Isten, könyörög életért a lélek, a látható világnak ez a láthatatlan valósága.

Amint a kifinomult ember kiszűri az élet piaci lármájából az antennán át a lelket üdítő zenét, úgy kell nekünk, lelki életet élő, igazán művelt embereknek az anyagiasnak látszó vásári életből kiszűrni a lélek szavát, a látható világnak láthatatlan valóságait.

Ha tehát az Isten szemével nézel, akkor a földnek színpadán meg kell keresned a lelket. Akkor minden szenvedésben, örömben; sikerben és sikertelenségben; egészségben és betegségben; az élet minden, de minden mozzanatában meg kell látnod az egy nagy isteni célt: lelkednek és minden léleknek megmentését, örök üdvösségének biztosítását.

Azok a különböző utak, melyeket most látsz és melyeken végigfut a te és testvéreid élete; az a sok értelmetlen, kibogozhatatlan szál, melyek megkötik vagy más irányba terelik az egész történelmet, minden, de minden egyre irányul: lelkeket menteni.

KRISZTUS MÁTKÁJA

Az Úr Jézus is ezért jött a földre. Az isteni rendező ezt a nagy drámát is beállította az életbe. Kifelé egy buzgó embert feszítenek keresztre, aki új tanokat hirdet. A látszat az, hogy a zsidók

kicsinyessége, önzése kergeti Őt a halálba. Valójában a Messiás ontotta vérét értünk, hogy így érdemei által megváltson bennünket a bűn átkától.

Ismét a látható világ láthatatlan valósága!

Krisztus kereszttje, szenvedése által az örök boldogság ajtai kitárultak számunkra és a lélek titkos, meg nem szűnő gyönyörök utáni vágya valóra vált. Akinek a lelkében ott ég az Isten és felebaráti szeretet boldogító erénye, aki tisztán, legalább is tisztultan halad tovább az élet göröngyös útjain, annak éneke, szeretete sohasem hal ki, az örökké él, mert Jézus örök szerelmével egyesül.

Csak sajnós, az emberek túlságosan emberek. Nem akarnak a lélek kultúrájáról tudomást venni. Annyira leköti őket a látható világ, hogy a láthatatlan valóságokról megfeledkeznek és örök boldogságuk így lehetlenné válna.

De az isteni rendező csodálatos megoldást talált.

Nagylelkű emberek szívében felgyullasztotta az isteni Fia iránti szerelmet annyira, hogy ezeknek lelkében nagy vágy ég, hogy Jézuséi legyenek egészen és résztvegyenek az Úr Jézus megváltói munkájában.

Az Úr Jézus is belső hívással hívja őket, kitárja nekik szíve kincseit, és ezek a lelkek megrészegülnek ettől a gyengédségtől, az Isten-jegyes túlárado szeretetétől. Elhagyják a világot, fiatalságukat, szépségüket, a földi szerelmet, a gyermekek utáni boldogító vágyat, mindent, és követik Urukat a lélekmentés gyönyörű keresztútjaira.

Ez az út nem könnyű! Hiszen az édes Jézus útja sem volt rózsákkal hintve. A Legfönségesebb mátkája sem léphet más útra, mint isteni Jegyese. De nem is akar. Hiszen a szeretet nem tűr különbségtételt, és amit az egyik szeret, azt szereti a másik is. Ami egyiknek küldetése, az küldetése a másiknak is. Ezt Jézus mátkája megérti. Megérti, hogy Jézus azért hívta őt, hogy társa legyen a lélekmentésben, a megváltásban. Jézus szenvedésével megnyitotta a

menyországot, érdemeket szerzett. Mátkája ugyan csak szenvedésével, áldozatával szüntelen könnyörög és közbenjár, hogy a most élő bűnösök nemtörődöm-ségét kiengesztelve, Isten jegyesének érdemeit számukra kiesdje és így az ő üdvösségüket biztosítsa.

Mily magasztos hivatás ez! Mily isteni küldetés. Milyen szent feladat! Lelkeket menteni. Jézussal szinte társmegváltónak lenni. Az Isten-jegyes kis mátkájaként az életet feláldozni a lelkekért!

És mily úton! A teljes lemondás keresztútján. Ezt az áldozatos életet megkezdik a zárdabavonulással. Avval, hogy lemondanak a legemberibb örömről. Folytatják bent avval, hogy az Istentől is megengedett kísértések ellen hőiesen küzdenek, melyek gazdagságra, szerelemre, önállóságra és minden más földi jóra, kényelemre, élvezetre vinné őket. Sőt az Isten azt is megengedi, hogy épp az érdemek emelésére időnkint hibák csúszzanak be a zárdákba, hogy a hősi lelkek annál többet tűrjenek, szenvedjenek és így annál több áldozatot hozva, sok-sok lelket megmenthessenek.

Minél hősiesebb valaki, annál több lemondást vállal. Minél inkább mátkája valaki az édes Jézusnak, annál jobban átérzi nagy küldetését. Minél több lelket akar megmenteni, annál inkább mondja ki a legkülönbözőbb, néha kínzó kísértések idején: Vártalak! Tudtam, hogy jössz! Rajtad győzedelmeskedve kell hivatásomat betöltenem! Ó Isten-jegyesem áldott keresztje, jöjj, a lelkekért szívesen vonszollak fel a Kálváriára, hogy rászégezzem emberi vágyaimat, földies érzéseimet! Jézusom, köszönöm a szenvedéseket. Köszönöm, hogy így hasonló lehetek hozzád. Köszönöm, hogy a lelkeket Veled megmenthetem.

Ez a köszönet minden igazi szerzetes ajkát elhagyja a szenvedés idején vagy utána, mert ennek a hősie életnek különös boldogsága is van. Különös, amit a világ nem ismer, nem is ismerhet, mert nem éli. Ez az, amit az édes Jézus százszorosnak

nevez, százszorosnak mindavval szemben, amit elhagyott, amiről lemondott. A teljes lemondás nyomán ugyanis titkos, egészen mély örömök rózsái nyílnak, melyeket az önfeláldozó menyasszony megtalál Jézus oldalán.

Ebben a küldetésben csúcsosodik ki a szerzetesi és így az apácahivatás. Ebben megközelítjük a Szűzanyát is, aki sokkal mélyebb értelemben volt társmegváltó, mint mi lehetünk. E mellett a láthatatlan, nagy lelki cél mellett igazán eltörpül és csak harmad-, negyedrangúvá lesz a látható sok szép eredmény, melyet a szerzetesek felmutatnak. Pedig az is milyen hatalmas, milyen szép. Hát még ez!

Azt hiszem, most már világosan látod, miért vannak a zárdák. Most már tudod az egyes hivatások célját, helyét a nagy isteni tervben.

A ZÁRDÁN KIVÜL

A közösségben, az együtt lakó szerzetesnőkön kívül vannak az életben egyedülálló leányok, nők is, akik szintén Jézusért élnek, akik ugyanúgy szeretik az Urat, mint az apácák, csak égi Jegyesük más életkörülményt jelölt ki számukra a világban.

Nem is sejted, kedves húgom, mennyi tiszta kis liliom pompázik kint az élet forгатagában, a városok, községek, falvak ember-szántóföldjei között. Hogy örülhet az Úr Jézus, hogy őt nemcsak a zárdák csendes falán belül szeretik hófehér tisztsággal, hanem kint a világban is vannak egészen érintetlen, hófehér lelkek, akik egyedül érte dolgoznak.

Ezek is az édes Jézus menyasszonyai, akik a tisztaság egyszerű magánfogadalmával kapcsolják össze szívüket az Úr Jézus szentséges Szívével, hogy elrejtve, észrevétlenül is Jézuséi legyenek és az Ő ügyét vigyék diadalra.

A legújabb időben rendkívül sok ilyen hivatást

ismertem meg és erősítettem tovább, hiszen nagy feladatot teljesítenek. Amit ugyanis a zárdák nem tudnak elérni, azt megteszik ők. Kint a világban társadalmi életet élnek, a családi élet után vágyódó leányokkal egyformán öltözködnek, nem egyszer résztvesznek a megengedett szórakozásokban is, minden leány elfogadja őket társnőjüknek, olyannak, aki mindenben hozzájuk hasonló. Épp azért erejük óriási nagy. Míg a zárdák a hősi lemondással, közös étellel apostolkodnak, addig ők pontról-pontra lerajzolják azt az életet, amit leánytestvéreiknek követniök kell. Hogy ezáltal mit tudnak elérni, le sem írható. Később viszont sok tapasztalatuk és esetleges tudományos működésük alapján nagy tekintélyre tesznek szert, melyet szintén Isten-jegyesük szolgálatába állítanak.

Vannak köztük olyanok, akik először nem is gondoltak minderre. Először maguk is vágyódtak a családi élet után, de lassan rájöttek, hogy az Úr nem ezt a hivatást szánta nekik. Jézus csodálatos úton vezeti őket, míg egyszer megérteti velük a tiszta élet, az apostoli munka, a lélekmentés gyönyörűségét, lehajol hozzájuk, hogy fölemelje őket az égi magasságokba.

Másokat már nagylánykorukban teljes tudattal erre hív Jézus. Azonnal pályafutásuk kezdetén látják küldetésüket. Teljes erővel készülnek rá, hogy minél többet tudjanak, minél többet adhassanak. Kifelé senki sem sejt semmit. Befelé azonban boldog titkot hordanak szívükben: Jézusnak menyasszonyai ők, akik tisztaságot fogadtak Neki és apostoli lendületet. Jézus Szíve iránti szeretetből többen egységbe léptek, hogyha már nem lakhatnak együtt, mégis egységesen dolgozzanak a lelkekért és Jézusért.

Ez is hivatás. Egészen modern hivatás. Kimondottan gondviselészerű, ezért minden erővel támogatni kell őket.

ÚGY FIGYELEK, HIV-E AZ ÚR

KINEK VAN HIVATÁSA?

Most elérkeztünk az egyik legnagyobb kérdéshez, mely sok-sok leánynak komoly fejtörést okoz, hogy kinek van hivatása. Nem egy leányfejben motoszkált már egyszer-egyszer a gondolat, apáca lesz. De azután nem tud eligazodni, hogy van-e hivatása vagy sem. Hivatásérzéséről nem tudja megállapítani, hogy valóban Istentől jön-e vagy csak múló hangulat, külső behatás eredménye.

Hiszen nagy szó a hivatás! Hát még annak követése! Azt a sok áldozatot, melyet a zárdai élet követel, nem szabad egy ábránd vagy múló lelkesedés miatt vállalni, melynek nincs is komoly alapja, csak gyerekes vágyból fakad vagy éppen a zárdai nevelés hatására.

Vagy talán mégis követned kell? Talán mégis Isten hívása az? Talán örök boldogságról van szó! Talán itt a földön is boldogtalan leszel, ha a világban maradsz és a mennyei koronádat is elveszíted.

De van-e hivatásod?

„Úgy figyelek, hív-e az Úr! Néha úgy érzem, hogy igen. Ő hív, hogy jegyese legyek. Máskor meg egészen üres a szívem. Talán a világi élet utáni vágy késlelteti elhatározásomat?”

És egyáltalán honnan tudja meg a modern leány, hogy hivatása van? Hogy döntsük el az életben, hogy kit hív az Úr.

Lehet, hogy önmagad számára is nagyon fontos ez. Lehet, hogy leánytestvéreidet kell egyszer útbaigazítanod. Lehet, hogy sok-sok év múlva eléd toppan nagy aggodalommal gyönyörű kékszemű kislányod és félve bevallja: Anyukám, én apáca szeretnék lenni. Vajjon mit mondasz neki? Talán letöröd ezt az ártatlan kis virágot? Talán kineveted? Talán haragszol az Istenre, hogy lányodat annyira kitüntette? Vagy talán megfontolás nélkül gyerekiségnek, ábrándnak tartod, holott talán valóban az igaz, nagy hivatás első megnyilatkozása ez?

Képes volnál biztos boldogságát előle elzárni?

Magadra vállalnád a felelősséget Isten és ember előtt?

Nos látod, mily fontos tudnod, hogy mi a hivatás és mi nem az.

HÁROM JEL

A hivatás néha oly világosan jelentkezik és oly erővel, hogy mindenki azonnal felismeri benne Isten szavát. A legtöbbször azonban nem ilyen könnyű a helyzet. A leány is, a szülők is a nevelőkkel együtt ingadoznak, nem mernek biztosat mondani.

Pedig három jel van, melyből biztosan következtetünk a hivatás jelenlétére vagy hiányára.

Ma ugyanis az Úr Isten úgy szokta a kiválasztottakat meghívni, hogy szent vágyat, hajlamot önt a hivatottak szívébe és egyben felékesíti őket mindazokkal a testi és lelki tulajdonságokkal, amelyek a szerzetesi életre szükségesek. Az előjárók pedig látva alkalmas voltukat, felveszik őket.

A hivatásnak tehát biztos jele a következő

három feltétel, annyira, hogy egészen biztosan elhivatottnak tekintheti magát az, aki

1. őszintén vágyódik Isten tökéletesebb szolgálatára, vagyis helyes szándék vezérli;

2. a szerzetesi életre minden tekintetben alkalmas;

3. az illetékes szerzetes-elöljáró is alkalmasnak ítéli és felveszi.

(Az Egyház hivatalosan kijelentette, hogy ez a három a hivatás legfontosabb eleme, nem pedig a jelentkezőnek egyéni érzése.)

Mindebből a következőket kell levonnunk: A hivatás kiindulópontja mindig a kegyelmi hívás, kegyelmi indítás, melyet vágnak, hajlamnak nevezünk. E nélkül a kegyelmi hívás nélkül az embereknek mégcsak eszükbe sem jut a komoly gondolat, hogy szerzetesi életet kezdjenek. Ezt a kegyelmi érintést veszik észre a meghívottak és felfigyelnek.

Ehhez a kegyelmi meghíváshoz hozzá kell járulnia még az akaratnak is, és ez utóbbi döntően fontos, hiszen olyan hívásról van szó, melyet Isten szabadakaratunk választására bíz.

Amikor pedig megvan a vágy és az akarat a döntésre kész, akkor még két dolgot kell megvizsgálnunk: helyes-e a szándék és megvan-e a testi-lelki alkalmasság a szerzetesi életre.

Végül mindehhez szükséges még a szerzetes-elöljáró végleges döntése: a szerzetbe való felvétel.

Amikor tehát a kegyelmi érintés hatása alatt az akarat szerzetbe akar lépni, hogy hivatásáról biztos legyen, meg kell tudnia még: alkalmas-e, helyes szándék vezeti-e, felveszi-e őt az elöljáró. Ha minden együtt van, akkor biztos lehet hivatásáról. Ha viszont ez nincs mind együtt, nem volt hivatása.

Mivel tehát a hivatás kiindulópontja mindig a kegyelmi hívás, azért legelőször ennek a hívásnak a körülményeit írom le részletesebben. Sok példában rámutatok majd az Isten különös útjaira, a kegyelmi érintések legkülönbözőbb módjaira.

Olvasd tehát, kedves húgom, figyelmesen az Isten-jegyes különféle hívását, mely által a szíveket magához akarja kapcsolni.

OTTHAGYTAM A TÁNCOT

A hajlam, a vágy a zárda után nagyon különböző módon ébred fel a leányok szívében. Egynél hirtelen támad. Másik lassan-lassan eszmél arra, hogy neki a zárdában van a helye. Egyik azonnal követi ezt a hangot, a másik húzódozik és csak később adja életét az édes Jézusnak.

Az a vágy, mely hirtelen ébred fel, majdnem mindig a kétségtelen hívás jele. Oly erős is szokott lenni, hogy a leányok szinte azonnal követik is. De lássuk csak ezt magából az életből is:

„Édesapámnak nemcsak vágya, hanem határozott, erős kívánsága volt, hogy én apáca legyek. Én viszont, talán épp apám erőszakossága miatt irtóztam ennek a gondolatától is. Végre sikerült édesapát anya közvetítésével beláttatni, hogy a hivatást nem lehet senkire sem ráerőszakolni, ennek magától kell jönnie; a szerzetesi hivatás Istennek különös adománya.

Ezzel az ügy látszólag véget ért. De az Isten mégis beleszólt életembe.

Madarak és fák napján kirándult a képző az erdőbe. Vonattal mentünk. Mindenki nagyon vidám és jókedvű volt. Én is elmerültem a táj szemléletében és az édes Jézus ezt az alkalmat használta fel, hogy hívó szavát hallassa a lelkemben. Egész nap ez a gondolat foglalkoztatott: apáca leszek... Jézust nagyon akarom szeretni... Igaz, régi vágyam volt már, hogy Jézust jobban szeressem a többinél, de most láttam világosan, hogy az utam a zárdába vezet. A belső hang miatt szótlan és csöndes lettem. Sőt szomorú is, mert ez az isteni meghívás ellenkezett eddigi vágyaimmal. Tanárnőmnnek fel is tűnt

szótlanságom, levertségem. Kirándulás után megkérdezte, hogy nem volt-e valami bajom. Közöltem vele a lelkemben hallott tiszta hivatást. Erre ő megvigasztalt. Rámutatott a hivatás értékére és a természetnek ellenkezésére, de a győzelem boldogságára is. Ettől kezdve hivatásom mély gyökeret vert szívemben. Nem ingadoztam semmit. Év végén tanárnőmet elhelyezték. Három év után, képesítő előtt megtörtem hallgatásom csöndjét, de csak annyit írtam: Jézus vár... tudom, hogy hol... Nem is vár hiába! Képesítő után pedig beléptem a zárdába."

„Hivatásom első hangját kilenc éves koromban éreztem szívemben. A szerzetesi életről fogalmam sem volt, apácát nem is láttam eddig. Ebben az időben négy apáca jött községünkbe. Azonnal édesanyámhoz szaladtam boldogan. Ő csodálkozva kérdezte tőlem, ugyan miért örülök annyira. Csak mosolyogva néztem rá, azután bevallottam, hogy én is apáca szeretnék lenni...

Amikor felserdültem, már nem foglalkoztam gyermekkori álmaimmal.

Szerettem a szórakozásokat, a táncot, a zenét. Egyszer bálban voltam és nagyon jól mulattam. Egyik kézből a másikba kértek. Itt a tánc, a legvidámabb szórakozás közben hirtelen olyan vágy támadt bennem az Úr Jézus és a zárdai élet után, hogy azonnal otthagytam táncosaimat és szótlánul hazamentem. Bátyám rohant utánam és vissza akart vinni, de nem sikerült. Aztán édesanyámmal ketten is ostromoltak, hogy miért hagytam ott a bált, hiszen mindenki velem akart táncolni és olyan jól mulattam. Erre határozottan kijelentettem, hogy többet nem táncolok. Apáca leszek... Amikor vonatom elvitt a zárdába, sírtam is, örültem is. Most pedig boldogan élek a szent falak között Jézussal..."

Ime, a kegyelem csodája!

Ime, az Isten-kérő nagy sikere!

TETSZETT A RUHÁJA

Ilyen gyors, határozott hívás — bár többször előfordul — mégse olyan gyakori. A legtöbb hivatás lassan alakul ki. Néha csak külsőségek azok, amelyek lekötik a leány érdeklődését, de ezeken át lassan megismeri, megszereti magát a zárdai életet. Az Isten, ki már régen kiválasztotta magának ezt a lelket, észrevétlenül, lassan vonja magához, lassan ébreszti fel benne az égi jegyese utáni szerelmet. Figyeljünk meg ismét néhány ilyen hivatástörténetet.

„Iskolában ismertem meg a tisztelendő nővéreket. Már akkor ébredezett lelkemben az apácaélet utáni vágy. Először a ruhájuk kötötte le figyelmemet. Aztán, hogy közelebbről megismertem azt a nővért, aki tanított, megtetszett szelídsége és szerénysége. Vágyakozva sóhajtottam magamban: Istenem, ha én is apáca lehetnék! Elmondottam édesanyámnak szívem vágyát, de ő csak mosolygott, azt gondolta magában: múló gyermeki ábránd. Pedig nem az volt. Később, évek múltán is mindig foglalkoztatott a kérdés. Napközben sokszor gondoltam hivatásomra és este szintén. Bújtam a könyveket. Szerettem volna mindent megtudni a zárdákról. Szüleim ugyan szándékomat mindig ellenezték, de én kitartottam. Úgy gondoltam, hogy ha a jó Isten nem hívna, akkor nem oltott volna szívembe oly nagy vágyat a zárdai élet után. Így lettem apáca.”

Ez az utóbbi gondolat teljesen igaz. Ez a nagy vágy, ez a hajlam egyik legfontosabb jele a hivatásnak. A lelkekben dolgozó Isten-kérő minden kis alkalmat meg tud ragadni, hogy választottját szívére vonja. Mivel pedig emberek vagyunk, emberi módon közelít meg. A leányszívnek megfelelően sokszor külső dolgokból indul ki, hogy a lélekhez jusson. Ezen nem kell csodálkozni. Ez természetes. Isten útjai csodálatosak. A kegyelem sokszor külső

élmények által nagy belső átalakulást visz végbe. Azért nem szabad a külsőségek szerint ítélni. Nem szabad mindenkire ráfogni, hogy csak gyerekes vágy vezeti... Hogy szeret egy apácát... hogy csak külső hatás alatt áll. Lehet, hogy valóban ezt használta fel Isten eszközként, és ezekből kiindulva belső nagy meghívással ihlette lelküket!

Ez a belső átalakulás elég szépen kidomborodik a következő kis történetben:

„Gyermekkoromban játszottam néha apácásdit, de későbbi behatásra nagy ellenszenvet éreztem az apácák ellen. Hozzájuk jártam iskolába, de eszemágában sem volt, hogy apáca legyek. Amikor egyik ellenszenves leány fölvételt kért, mosolyogtam rajta...

Egyszer barátnőmmel kikísértem az állomásra a t. főnöknőt. Fölhoztuk osztálytársnőm föl vételét. A beszélgetés folyamán odavetette a kérdést, hogy nem szeretnék-e én is belépni. Hirtelen átfutott lelkemben anyuka vágya, nővérem élete, aki először szintén apáca akart lenni, később nem valami szerencsésen ment férjhez. Egy pillanat alatt felragyogott előttem a nevelői hivatás szépsége, a tisztaság gyönyörűsége annyira, hogy vágytam utána. Mégis kitérő választ adtam. Elutazott. Én pedig utána sokat gondolkoztam. A végén elhatároztam, hogy apáca leszek.

Most nyugodt lelki békét élvezek a zárdában.”

Íme, a nevelői hivatás, a tiszta, szép élet utáni vágy ébredt fel ebben a leányban külső beszélgetés és nővérenek kevésbé sikerült élete nyomában. Ez a vágy már jele a hivatásnak. Amint követte is.

ZÁRDAI ÉLET

Sok hivatás az apácák életének beható megfigyeléséből ered. Az isteni kegyelem még a zárdai szellemet, a zárdai rendet is felhasználja és általuk

is megnyeri a lelkeket. Néhány kis beszámoló hadd meséljen erről is:

„Kiskoromban még egyáltalán nem kíváncsoztam a zárdai élet után, csak irigyeltem testvéreimet, aki azt mondta, hogy a Szentírás szerint a szűzek más éneket fognak odaát énekelni, amit én nem énekelhetek, mert nekem nincs hivatásom.

Később szanatóriumban nyaraltam, amikor este kiosontam a hálóból a folyosóra és végighallgattam a kedves nővérek esti imáját. Akkor lelkemben vonzódást éreztem a csendes kápolnába. Vágy ébredt szívemben: jó volna köztük lenni. Ez a vágy később ismét felébredt oly hevesen, hogy én tíz napon belül be akartam lépni. De szólni nem mertem egypár jelöltön kívül senkinek. Mivel nem követhettem vágyamat, gondtalan, derűs, élénk lelkülem eltűnt. Belülről vágy emésztett, kívülről komorság, egyhangúság ült az arcomra és zárkózott lettem. Szüleim meglepődve látták a változást...

Ezután hosszú harc következett mindaddig, míg szüleim végre beleegyeztek. S mióta beléptem, a belső derű visszatért lelkembe. Sokszor oly boldogság tölt el, hogy szinte szeretnék fölkiáltani: miért Uram, ez a sok öröm, miért?! Hiszen nem érzem, hogy valamit elhagytam. Az édes Jézus kárpótol mindenért, sőt többet is ad annál, ami kint enyém volt."

Hasonló még a következő kis hivatástörténet is:

„Negyedikes elemista lehettem, amikor egy színdarabot láttam. Élénken él bennem ennek a tíz év előtti élménynek minden mozzanata. Megragadott a kolostori díszlet, a durva ruha, a szereplők jól megjátszott könnyes, mosolygós áhítata, szóval minden. Azután mindig arról ábrándoztam, hogy én is úgy fogok élni, ahogy azt a színdarabban láttam.

A valóság még szebbnek bizonyult.

Életem későbbi útján egy ujoncházba kerültem. Közélről megfigyelhettem a fiatalok életét. Derűs, boldog magatartásuk egyre jobban élesztette ben-

nem a már szunnyadó kegyelmet s egyedüli vágyam az lett, hogy én is közéjük, az Úr Jézus jegyesei közé állhassak . . .”

KÜLSŐ BEHATÁSTÓL FUGG?

Lehet, hogy az eddigiek után azt gondolod, hogy a hivatás mindig a külső behatás folytán lép fel. Talán úgy képzeled, hogy azok a leányok éreznek hivatást, akik sokat olvasnak vagy hallanak a zárdáról, esetleg többször látnak apácákat.

Pedig nem minden hivatás keletkezik így. Igaz, a jó nevelés, a külső ráhatás néha elindítója az önfeláldozó életnek, de ez annyira nem fontos Isten előtt, hogy sokszor épp olyanokat hív meg, akik sohasem hallottak kedvező nyilatkozatot a zárdáról.

Vannak ugyanis olyan szülők, akik — elég oktalanul — nehogy leányukban véletlenül is fölébredjen a hivatás érzése, hát előre vigyáznak, hogy a zárdai életről ne halljanak sokat és ha mégis hallanak valamit, akkor ne vonzóan.

Meglehet, hogy ezzel — lelkiismeretüket súlyosan megterhelve — valóban megakadályozzák leányuk nagyobb boldogságát, melyet az Isten szánt neki. Azonban nem egyszer az Úr épp ezek közül választ magának menyasszonyokat.

Figyeld csak meg ezt a beszámolót:

„Családunkban a szerzetesi állapot valami szégyenletes dolognak volt beállítva. Szüleim az apácákról elítélően és ellenszenvesen nyilatkoztak. Hogy miképen gondolkoztam, arra rávilágít az az eset, hogy sírtam, amikor meghallottam egy ismerősöm zárdába vonulását. Szegény! Nem vitték sehová, nem törődött vele senki! Most bánatában elmegy apácának, eltemetni magát négy fal közé! . . . Ilyen szavakra fakadtam és szívből sajnáltam barátnőmet . . .

Egy hónap múlva pedig én is a zárda boldog

lakója lettem. Hogy mi ment bennem végbe, igazán magam sem tudom. Csak hirtelen úgy éreztem, hogy nekem mindenáron mennem kell. Nem is ellenkeztem a belső hívással. Egyszerűen nem tudtam másként, máshol elképzelni életemet. Először nem hitték el otthon, azután könyörögtek, majd fenyegetőztek. De én követtem Jézus hívó szavát."

„Édesanyám hallani sem akart az apácákról. Én sem foglalkoztam velük. Egyszer misszió volt nálunk, mely ünnepélyes körmenettel fejeződött be. Mi leányok égő gyertyával a kezünkben vonultunk az iskolából a templomba. Még emlékszem az énekekre is: Te vagy földi éltünk vezércsillaga... A szószékről felcsendült utána a szónok hangja és betöltötte az egész templomot. Figyelmeztetett bennünket, hogy milyen drága a Szűzanya és nála szebb virág nem nyílt a földön és hogy gyermeki szeretettel ragaszkodjunk hozzá. Az édesanyáknak is szólt, hogy ne sírjanak, ha leányuk apáca akar lenni...

Én tizenhat éves voltam akkor. Mosolyogtam a beszéd alatt és azt gondoltam, hogy bizony az én édesanyámnak azért sohasem kell sírnia, mert eszé ágában sem volt egyikünknek sem, hogy apáca legyen...

Egy év múlva más városban hirtelen lelkemre csókolt a Jézus a hivatás kegyelmét... Sok akadály legyőzése után pedig boldogan ünnepeltem meg eljegyzésemet az isteni Báránnyal."

Mily megható hivatások ezek! Mily különös gyorsasággal jön Jézus kis mátkájáért, akit öröktől fogva kiszemelt magának!

SZÓRAKOZÁS ÉS ZENE

Még a tánc, a zene, a szórakozás is kelthet a lányokban hivatást. Nem is oly ritka az ilyen eset. Sokan, a főntemlített kis apáca is azt gondolta fiatal

leány korában barátnőjéről, hogy azért vonul vissza, mert szülei nem viszik sehová. Pedig ki tudja, talán épp azért ébredt fel benne a hivatás, mert nagyon is vitték...

Igaz, a szülők sok-sok hivatást törnek le, amikor kimondottan azzal a szándékkal viszik leányukat szórakozni, hogy hivatásukat elveszítsék. Nem tudom, hogy számolnak be erről a lelkiismeretlen beavatkozásról a számadás napján. Ám a Szentlélek Úristen ismét ott dolgozik, ahol akar. Ott kelti fel a legszentebb vágyat a sikos parketten, tánc és mulatozás közben. Egyikről már írtam, arról, aki azonnal elment és akit soha többet nem láttak a kivilágított táncteremben. Tánc közben, a legboldogabbnak látszó percekben ébredt fel benne a vágy Jézus után.

„Nemrég még nagyon szerettem a táncot, a szórakozást. Szenvedélyes táncos voltam. A jó zsúrokról, bálokról nem maradtam volna el semmiért. Szerettek is, mert jól tudtam táncolni és víg kedélyemmel sok kedves órát szereztem magamnak és másoknak is...

Egyszer azonban rettenetes lelki nyugtalanság támadt bennem. Valami nagy üresség tátongett szívemben. A szórakozások, bármilyen kellemesek is voltak, nem tudták ezt az űrt többé betölteni. Valami után vágytam, de magam sem tudtam, hogy mi az. Minden értéktelennek tűnt fel előttem. Minden. A tánc, a zene, a bókók, a kacagás, az ének, a ruhák, az italok-ételek. Mindenben a mulandóság pecsétjét láttam: Most van, két perc múlva nincsen. Önkénytelenül is fölvetődött a kérdés bennem: Csak ennyi az egész? Csak ilyen rövid ideig tart mindez? És mi lesz ezután? Mi is az tulajdonképpen, ami az embert boldoggá teszi? Mi az, ami értéket, tartalmat, életcélt ad?

Ezek a gondolatok száguldoztak fejemben, amíg a sikos parketten a zene ütemére, a fiúk bókolása

közben jártam a táncot, de a gondolatok is táncoltak fejemben...

A végén pedig elhagytam a tánctermet és megkerestem Jézust. Vagy inkább, amikor megtaláltam Jézust, akkor Érte elhagytam a tánctermet és a mulatozást. Hiszen az elmúlik, de Jézus mindig betölti lelkem vágyát..."

Látod már, miért mennek a legvidámabb, legéletrevalóbb leányok a zárdába? A világ felületesen ítél, mert nem lát a szívekbe és még csak fel sem fogja a kegyelem munkáját. Mert a kegyelem dolgozott itt is! A kegyelem hatása alatt kezdett a leány gondolkozni és döntötte el továbbra élete sorsát.

MEGRÁZÓ ESEMÉNYEK

Nem ritka eset az sem, hogy a jó Isten megrázó eseménnyel, szinte a szeretet erőszakával döbbsenti rá a leányt hivatására. Lehet úgy is, hogy több szelíd hívás eredménytelensége után, feltűnő módon szinte kényszeríteni akar az Úr. Lehet, hogy előzetes hívás nélkül is, hirtelen halállal vagy más feltűnő eseménnyel ébreszti fel a leányban a hivatás érzését.

„Sokszor forró érzelemben tört ki a lelkem vágya: Ha én egyszer egészen az Úr Jézusé lehetnék! Csodálkoztam azon, hogy vannak olyanok, akik kézzelfogható módon érzik a kegyelem munkáját és mégsem törődnek a lelkükkel, annyira ragaszkodnak a múló élethez. Pedig van egy szebb, boldogabb élet is, mely örökké tart! Ó, ez a szó „örökké”, mennyire átjárja lelkemet. Sajnos, ezek a gondolatok csak pillanatig tartottak és én folytattam tovább gondtalan életemet, szórakozásaimat.

De eljött az a nap is, amikor egyszerre szakítottam régi életemmel. Egy távirat halálesetet jelentett be. Nagy lelki megrázkódtatáson mentem keresztül. Álmatlanul töltött éjszaka következett.

Kínzott a kérdés, hogy miért kellett ennek így történnie? Végre mintha hállyog hullott volna le a szememről, tisztán láttam. A kételyek egyszerre elmúltak, a sok probléma eltűnt. Közel, nagyon közel éreztem magam az Úr Jézushoz.

Ezután nagy lelki éhség fogott el. Mohón fogtam a lelki könyvek olvasásához. Mindig csak a jó Istenre és az Úr Jézusra akartam gondolni. Bocsánatos bűn terhe alatt megfogadtam, hogy többé nem táncolok, pedig azt nagyon szerettem. Ha kényszerítettek, hogy társaságba menjek, megtartottam mindig fogadalmamat. Hiába volt a sok csodálkozó pillantás és unszolás. Napiálodozó lettem... És most boldogan viselem Jézus jegyeseinek ruháját..."

Ha valamilyen megrendítő esemény, betegség, súlyos szenvedés, halál állja el földi boldogságod útját, ne essél kétségbe, menj Jézushoz, hallgasd szavát, ki tudja, nem ezzel a kereszttel csókolja-e lelkedre szerelmét, talán még a hivatás kegyelmét is.

VISSZA-VISSZATÉRŐ VÁGY

A feltűnően nagy kegyelmi hívások helyett nagyon sok leány csak gyöngö, halk vágyat érez a zárdába. Mennyire kell ezeket figyelembe venni? Ha csak átmenetileg, egyszer-kétszer gondolsz a zárdára, akkor alig van hivatásod. De ha többször előjön, évek hosszú során át kísér, akkor ezt a hivatás kegyelmének tekintheted. A jó Isten ugyanis nem mond le könnyen arról a lélekről, akit megszeret. Mindaddig kopog választottja szívéen, míg véglegesen meg nem nyerte magának.

Nagyon érdekes ebből a szempontból az alábbi hivatás története:

„Még kislány voltam, amikor a nővérem a zárdából hazajöhetett mint jelölt. Nagy öröm volt otthon. Számomra kétszeres volt, mert ajándékot is

hozott, Kis Szent Terézke önéletrajzát. Másnap mindjárt elmerültem az olvasásban annyira, hogy még ebédelni sem akartam. Délután már barátnőm is odakíváncsiskodott és ketten olvastuk tovább. Mire a könyv végére értünk, mindketten elhatároztuk, hogy mi is apácák leszünk. Ekkor éreztem először a szent hivatás kegyelmét.

Ettől az időtől kezdve már jobban szerettem a magányt. Akkor éreztem magam legjobban, ha leülhettem a kertnek valamelyik sarkába és ott néha órák hosszat is elgondolkozhattam... Lassan szüleimmel is tudattam vágyamat, de hallani sem akartak róla. Így otthon kellett maradnom.

Anyukáék azután mindent megtettek, hogy elefejtsem hivatásomat. Bátyám is segített nekik. Mindig azt mondta, hogy belőlem úgysem lesz apáca. Szüleimtől mindig nagyon kikaptam, hacsak a zárdát vagy a hivatást fölemlítettem. Végre föl tettem magamban, hogy befejezettnek tartom az ügyet, nem gondolok többet hivatásomra. Így nem hivatásomért, hanem hivatásom ellen küzdöttem. Közben nagylány lettem és édesanyám házibálokra, zsúrokra vitt. Először nem éreztem ott jól magam, de csakhamar alig vártam, hogy újból elmehessek. Minden örömet a szórakozásban és a szép ruhában találtam már, és akkor voltam a legboldogabb, ha mindig a legújabb divat szerint felöltözve fogadtam udvarlóim bókjait. Ez így ment három évig. Közben fel-felébredt lelkemben a hivatás, de mindig túltettem magam rajta.

Három év múlva kirabolták a templomot nálunk és sajnos az Úr Jézus szent Testét elszórták kertünkben és én voltam a szerencsés, aki megtaláltam. Futottam a plébános úrhoz, kimondhatatlan öröm dobogott szívemben, mert én találtam meg Jézust! Este aztán újra éreztem a hivatás szent kegyelmét. Oly erősen, mint régen, mikor Terézke életrajzát olvastam. Tovább nem tudtam ellenállni. Valósággal megútáltam a világot és elhatároztam,

hogy egészen Jézusé leszek. Fogadalmat is tettem, hogy apáca leszek és engesztelni fogom az Úr Jézust az ilyen szörnyű nagy bűnökért...

Többé nem mentem bálba, hanem e helyett naponként imádkoztam, hogy minél hamarabb megvalósíthassam, beválthassam fogadalmamat. Sok küzdelem után elmehettem és mai napig nagyon boldog vagyok szent hivatásomban."

Milyen csodálatosan jó az Úr Jézus!

Hányszor, milyen sokáig kopogtat!

Boldog a leány, aki meghallja és követi hívását!

LÁNGOLÓ HAZASZERETET

Talán csodálkozol e fejezet címén. Pedig igaz. Sokan lángoló hazaszeretetből lépnek a zárdába, ahol hazafias lelkülettel, meleg magyar érzéssel eltelve, tudatosan építik az ország jövőjét. Nem egy magyar leány lép Árpádházi Boldog Margit nyomába, hogy életét föláldozza Istennek Magyarorszáért. Boldog Margittal történelmi hivatást töltenek be, amikor fiatalságukat, tudásukat, minden erejüket a haza oltárára helyezik. Száz és száz apáca igenis lángoló hazaszeretetből mond le minden világi örömről. Édes hazánkért, hazánk ügyeinek jobbrafordulásáért imádkozik és dolgozik.

Ennek az igazságnak a tükre az alábbi roppant érdekes beszámoló. Kissé hosszú lesz, de így is csak a lelkes önvallomás nagyon kis töredékét adom.

"A komoly leánytípushoz tartozom. Nyitott szemmel jártam a világot. Láttam az életet a maga valójában. Láttam, hogy az emberek mennyire lótnak-futnak, tülekednek a mindennapi kenyérért... az örömekért. Láttam az erkölcstelenséget a sajtóban, a moziban, a színházban. Láttam a fényűzést az öltözködésben, a háztartásban, mindenütt. De láttam a nyomort is mindenfelé, amit eddig nem oldott meg senki...

Érettségi után Párizsba mentem. De az itteni élet sem tetszett. Itt is ugyanazt tapasztaltam, mint Pesten, csak még nagyobb arányokban. Átmentem Belgiumba. Ott már sok minden megragadta figyelmemet. Szociális kérdések megoldása, gyermeknevelés, ifjúság nevelése, munkások, lányok szervezése. Itt már tágult látóköröm. Összehasonlításokat tettem a magyarok és a belgák között. Tettrekész buzgósággal tértem három év múlva haza. Mint minden külföldet megjárt magyar, százszorosán becsültem magyarságomat. De ez a nagy hazaszeretet nem volt vak. Tisztán láttam a hibákat is. Láttam, hogy itt feltétlenül segíteni kell. Csak nem találtam meg a reform felé vezető utat.

Lelkigyakorlatot végeztem. Új meglátásokkal telt meg a lelkem. Érdeklődéssel néztem a lelkigyakorlatos házban élő testvéreket. Láttam, hogy egyszerű szürke ruhában járnak, még fátyolt sem viselnek. Nincs rajtuk semmi megkülönböztető jel és mégis van bennük valami titokzatos erő. Aztán egy páterhez vezettek és akkor bámultam el igazán. Feltártam előtte lelkemet és elmondtam neki, hogy mennyire szeretnék hazám érdekében tenni valamit. Tanácsot kértem, hogy mit tehetnék én ezért gyenge női erőmmel.

És ő kezdett beszélni nekem... A bűnök tizedrészét követjük el az Isten ellen és 90 százalékban hibázunk úgy, hogy helytelenül használjuk a teremtményeket. Meg kell tanítani az embereket, hogy adják meg Istennek, ami az Istené és használják helyesen és okosan a föld javait... A reformnak belülről kell kiindulnia. Az Egyháznak ki kell vetítenie fényét a világra, amint meg is tette a századok folyamán. Mi lett volna Magyarországból, ha szerzetesek, a jó bencések szép beszédet tartottak volna az összegyűlt pogány magyarok előtt a keresztény élet szépségéről, majd pedig a földművelés üdvösséges voltáról, de ők maguk a gyakorlati irányításról elfeledkeztek volna? Így sohasem értek volna

célt. Hála Istennek, a kolostorok körül maguk szántottak, vetettek, arattak. Így gyakorlatilag adtak példát édes elődeinknek. A pogány magyarokat pedig vonzotta ez... letelepedtek a kolostorok köré, hogy ők is megtanulják a földművelést, az ipart.

Most lássa, a kereskedelmet egyszerűen megvetendőnek tartotta a magyar. Pedig a kereskedelem a legfontosabb létalapja az országnak, a társadalomnak. Azok irányítják ugyanis az életet, azok parancsolnak, akiknél pénz van. A pénz előtt ugyanis mindenki meghajol. Akiknek a kezében van a pénz, azok vezetnek, nemcsak a mezőgazdaságban, iparban, kereskedelemben, hanem a művészetekben is, legyen az képző- vagy iparművészet, legyen zene, ének, tánc, színház vagy mozi. Most nézzük, kik irányítják mindezt? Nyugodtan állíthatom, hogy 75 százalékban olyanok, akik nem is keresztények. És miért? Mert náluk van a pénz! De honnan szedik azt a tengersok pénzt? A kereskedelemből, a pénz főforrásából...

Képzelm, leányom, — folytatta a páter — mi lenne akkor, ha megfordítanók a dolgot és a pénzt, a pénzhez vezető utat, a kereskedelmet a katolikusok kezébe helyeznők? Micsoda krisztusi élet virágozhatna mindenfelé. Mennyire át lehetne itatni mindent a keresztény katolikus eszmékkel! Ha most a kereskedelmet mint apostoli eszközt is tekintjük, akkor többszörös a haszon, mert az üzletben az emberek könnyen megvitatnak egyes dolgokat. Ha most a kereskedőnek meleg szíve, apostoli lelke van, könnyen adhat belőle felebarátjának, könnyen felemeli... Új eszmékkel segíti előre... Jézushoz vezet...

Mind jobban és jobban megértettem ezt az őshajú, kékszemű pátert, de szinte elámultam, amikor kijelenti, hogy épp azért alapított egy társaságot, hogy a magyar hazában ezeket a célokat szolgálják. Hogy példát adjanak és megtörjék a kereskedelem

iránti ellenszenvet, hogy így a keresztény kezekbe menjen át a pénz, de a lelkek irányítása is.

Nem sokáig tépelődtem már. Két hét múlva jelentkeztem fölvetelre. Meggyőződtem ugyanis, hogy itt szociális téren a legtöbbet tehetek. Régi kívánságomat, hogy hazámon segítsék, itt érvényesíthetem legjobban."

Ez a hivatás egyúttal gyönyörű példa arra is, kedves húgom, hogy mennyire hasznos tagjai a magyar hazának a szerzetesi intézmények! Mily mély hazafias lelkület van bennük! Csak a felületes gondolkozású, üreslelkű, legtöbbször vallásukban egyáltalán nem értékes emberek azok, akik erről az oldalról is megtámadják. Bizony jó volna, hogyha ezek a „díszhazafiak" legalább annyi jót tennének a hazáért, mint amennyit a zárdák lakói. Milyen más lenne mindjárt a magyar haza képe!

De ezt csak mellékesen mondtam.

A főgondolat itt az, hogy a jó Isten a hazaszeretetet is megszenteli! Vallást és hazát összekapcsolja. Ezen az úton is vezet lelkeket a nagy és fönséges hivatáshoz: Boldogabbá, krisztusibbá tenni az édes hazát! Boldog Margit nyomában önfeláldozással, imával megvalósítani a legmodernebb magyar ádventi vágyat, hogy Jézus Szíve országa jöjjön el egészen föltámadt nagy hazánkba!

„VÁGYTAM JÉZUS UTÁN"

Már sok utat mutattam, amellyel az Úr Jézus a hivatást felkelti a szívekben. A kiindulás nagyon különböző, de a végső gondolat mindig ebben csúcsosodik ki: Jézusért! Ez valahogy mindig a hivatás lényege. Néha nem olyan világos a leány előtt, de a lelkiatya, a külső szemlélő azonnal észreveszi.

Sokan ezt kifejezetten érzik. Valahogy kimondhatatlanul vágyódnak az Úr Jézus után, hogy az ő

szeretetét élvezzék egyedül, hogy minden szépségüket, szeretetüket Jézusnak adhassák. Ő, ezek nem csalódtak a szerelemben, ellenkezőleg, a legszebb Jegyes, a leghatalmasabb Úr, az édes Jézus iránt gyulladtak tiszta, hófehér szeretetre és ezért követik oda, ahová az Ő hívása szól.

„Eddig a magam egyéni tehetsége szerint dolgoztam az Úr Jézusért és a lelkekért. Kielégített. Boldog voltam. Az a tudat, hogy a legjóságosabb Vőlegényt választottam, mindig belső örömmel töltött el. Oly könnyű így Vele a szíveket összekötő szálakat szétbontani, hogy már csak egyedül Neki éljek és a lelkeknek. Mert én nagyon szerettem Jézust. Neki adtam fiatal szívemet, szépségemet, tehetségemet, hogy még sokat dolgozhassam Érte. Ha barátnőimet vőlegényükkel látom vagy fiatal urukkal, valami különös boldogság száll szívembe, hogy az én Vőlegényem, az én Uram mégis csak a legszebb, én a legjobbat választottam. Ezzel a gondolattal itt kint a világban is könnyen megállok helyemet, boldogan teljesítem küldetésemet. Legboldogabb mégis akkor vagyok, amikor a nap reggelén szívembe fogadom és elmondom Neki szeretetemet, Érte vállalt munkáimat, győzelmeimet. De most, hogy bővebb munkatervet kaptam, hogy öntudatosná vált helyem, hogy megismertem a célt, amiért mindannyiunknak össze kell dolgoznunk, még boldogabb vagyok, még nagyobb erőt érzek a harcra. Tudom, hogy az Úr Jézusnak is jobban tetszem így, mert az egységes munka által jobban kimutatom szeretetemet és biztosabban építem az Ő országát. Már buzgón imádkozom, hogy sokakkal, mindenkiel együtt dolgozhassam.”

Vagy figyeld meg ezt a leányt:

„Gyermekkorom óta nagyon szeretem az Úr Jézust. A feszületeket áhítattal csókolgattam, és különös melegséget éreztem ilyenkor szívemben. Mikor iskolába kerültem, mindennap jártam szentmisére. Nagyon boldog voltam első áldozáskor és

ettől kezdve, hacsak tehettem, a templomba siettem. Nem is imádkoztam ilyenkor, csak néztem a tabernákulumot és kimondhatatlanul szerettem az édes Jézust. Nagyon szerettem őt és mindent elmondtam neki, akár öröm ért, akár bánat. Apácákról még semmit sem hallottam. Nem is tudtam, hogy léteznek.

Mint elemistát egyik szentmise úrfelmutatása hatott meg. Hirtelen kapott megvilágítás folytán teljesen átértettem akkori kis eszemmel, hogy mi megy végbe az oltáron. Egy pillanatra áthatott a tudat, hogy maga a felséges Isten van előttem. Ellenállhatatlan vágy fogott el, hogy Őt teljesen magaménak mondhassam. Úgy éreztem, mintha szívem meg akarna repedni a beáradó kegyelem boldogságától. Szerettem volna felkiáltani: Uram, ne többet, az én kis szívem nem tud ennyi szeretetet befogadni. Ettől a perctől kezdve irigyeltem a fiúkat, és egyszer sírva is fakadtam, hogy sohasem lehet belőlem pap. Így én nem tarthatom sohasem kezemben a királyok Királyát.

Tizennégy éves voltam, amikor egyik osztálytársam elhozta Kis Szent Teréz önéletrajzát. Nagyon tetszett, meghatott. Ettől kezdve tudtam, éreztem, hogy mit kíván az Úr és hogy hol találhatom meg Jézusomat egészen. Életem legszebb napjai következtek. Nyugodt, zavartalan béke honolt lelkemben. Homlokomon éreztem az Úr Jézus csókját. Ekkor fogadalmat tettem, hogy örökre az Ővé leszek.

Ez a béke két évig tartott. És ekkor — mint minden leánynak — nekem is küzdenem kellett Jézusért... A nehézségek legyőzése után végre édesanyám is beleegyezett... Elérkezett a nagy nap, a boldog pillanat, amikor jegyesi ruhában léphettem az Úr Jézus elé. Viszonzásul az édes Jézus önmagát adta nekem. Most már nincs más vágyam, mint szeretni Őt s majd az örök hazában Szent Szívén pihenve zengeni az örök szeretet himnuszát."

Ugye, milyen szép ez a szeretet!

Szép, mint amilyen szép maga az édes Jézus!
Szép, mint amilyen szép a tiszta lélek!
Ő mondd, nem érezted még sohasem Jézus édes
hívását?

TOROM A FEJEM, HIV-E JÉZUS!

Ezt egy leány írta, aki nem tudott eligazodni hivatásán. Többször hallotta már Jézus szavát, többször érezte kopogtatását. De mégsem tudott dönteni. A világ is vonzotta, de azt is érezte, hogy Jézus jobban hívta. Egyszer kijelentette:

„Már csak kevés kell ahhoz, hogy teljesen elhatározzam magam.”

Nem is gondolta, milyen fontos kijelentést tett. Mert, kedves húgom, nem elég az Úr Jézus hívása. Oda más is kell! Oda a te beleegyezésed is kell. Akarod-e Jézust követni. Akarsz-e hívó szavára hallgatni. A földi vőlegény is lesve lesi menyasszonya „igen”-jét. Ez természetes! Mert a szeretet két szívtől függ. A szeretet kölcsönös.

Amikor Jézus hív, akkor tudatja veled, hogy szeret téged. Amikor hajlamot ébreszt szívedben, akkor jelzi, hogy téged ki akar emelni a többi leány közül, téged különösen boldoggá kíván tenni.

A mód lehet különböző. Lehet, hogy hirtelen hív, ellenállhatatlan erővel. Lehet, hogy külső körülmények ébresztenek vágyat szívedben. Lehet, hogy először csak a zárda vagy egy apáca köti le figyelmedet. Talán a világ hiúságára való rádöbbenést küldi első lépésként az Úr. Megeshet, hogy jó szíved, segíteni vágyó hajlamod lesz Jézus számára az ajtó, melyen először kopogtat. Hogy hol és mikor és milyen módon kezdődik a hívás, nem fontos.

Lehet, hogy hirtelen világosan tudod, hogy az édes Jézus hív.

Lehet, hogy sokáig ingadozol. De ha többször jelentkezik a hívás, ha vissza-visszatér a vágy, akkor ismét biztos lehetsz! Van hivatásod!

De ne felejtsd el, hogy az utolsó szót neked kell megadnod. Szabadságodban van elfogadni és visszautasítani ezt a hívást. Ingadozásod legtöbbször nem annak a jele, mintha nem volna hivatásod, hanem annak, amit egyik leány jól megírt: „Talán a világi élet utáni vágy késlelteti elhatározásomat?”

Ez nagyon gyakori.

Jézus hív, de a leány nem akarja vállalni a világról való lemondást. Ingadozik. Lassan elveszti a hívás kegyelmét. Jézus nem kopogtat ajtaján, mert sohasem nyílt ki előtte a kiválasztott szív.

Ha tehát a hivatás kérdésében döntened kell, akkor ne kövesd azt a leányt, aki „úgy figyelt”, hogy hívja-e az Úr és aki „törte a fejét”, hogy van-e hivatása. Hanem figyeld meg magad. Éreztél-e vágyat, hajlamot, ösztönzést a magányba, a zárdába, az önfeláldozó életre, a lemondásra, az édes Jézus közelébe.

Ha igen, akkor meg kell fontolnod, hogy van-e képességed rá és milyen indítókok vezetnének az édes Jézushoz. Ha minden rendben van, akkor egyszerűen döntesz: Jézusom, követelek. Hallgatók hívó szavadra. Teljesítem szívem vágyát. Ha pedig a szerzet előljárója felvett, akkor véglegesen biztos lehetsz!

De ne felejtsd el:

A szeretet kettőn múlik!

Ha Jézus hívott, neked is akarnod kell!

TEDD MAGAD HIVATOTTÁ!

Egyik leánytestvéred kijelentette egyszer, hogy szívesen menne a zárdába, de még sohasem érzett hajlamot a szerzetesi életre, biztosan nincs a hivatottak között. A vele beszélgető apáca erre azt felelte: Egyszerű, tedd magad hivatottá! A leány gondolkozott és nem tudta, mitévő legyen. Hát nemcsak az Úr Isten adja a hivatást, a leány is teheti

magát hivatottá? És ha igen, akkor hogyan lehet ez?

Itt eljutottunk az akarat nagy hatalmához!

Előfordulhat ugyanis, hogy valaki valóban nem tapasztal semmi hajlamot, semmi érezhető hivatást és egyszer mégis zárdába szeretne vonulni. Megkaphatja-e ez a hivatást Jézustól?

Megkaphatja!

El lehet ugyanis képzelni, hogy nemcsak az édes Jézus vonja magához a leányt, hanem hogy a leány kezd vágyódni nagy szeretettel Jézus után. Sok esetben megtörtént már, hogy a földi szeretetben is a leány gyulladt először szerelemre a fiú iránt és kitartó jóságával valóban magához vonzotta őt.

Ugyanígy lehet, hogy az édes Jézus látszólag semmi hívást sem mutat, valójában pedig nagyon szeret, sőt ő adja az akarat indítását is. A leány semmi hívást nem érez, csak pusztán akaratával vágyódik Jézus hívása után. Ilyenkor valóban elérheted, hogy kiérdemled Jézus hallható, érezhető, észrevehető hívását is! Vagyis bizonyos értelemben önmagadat teszed hivatottá!

Ennek útja pedig a könyörgő imádság, az erényes élet.

Később leírok majd egy esetet, melyben a leánynak egyáltalán nem volt hivatása, sőt helytelen céllal ment a zárdába, a jelöltek közé. De megbánta ezt a lépését. Sok szenvedés és sírás közben alázatosan könyörgött az Úr Jézushoz a hivatás kegyelméért és valóban elnyerte azt. Hogy is tudna az édes Jézus ellenállni annak a leánynak, aki Őt szereti, aki Őt választotta örök szerelmévé. Bizton hihetjük, hogy a sok könyörgés, kérés, erényes élet után Jézus az énekek énekével nyilatkozik: „Megsebesítetted szívemet, mátkám, húgom... Szerelmem az enyém és én az övé vagyok!”

Ime, milyen nagy hatalma van az akaratnak! Akaratból fakadó imádsággal is megnyerheted

hivatásodat! Ha tehát „hivatottá akarsz magad tenni”, imádkozd el időnkint, talán mindennap is ezt a kis imát:

Jó Mester, még nem tudom, minő életpályára hívsz. De bármely életutat szántál nekem, előre is kész szívvel hajlok meg akaratom előtt. Te tudod, mi válik leginkább üdvömre. Uram vagy Te és én a Te szolgád. A szolga engedelmességgel tartozik urának. Mindenre kész vagyok. Ha arra szántál engem, hogy a lelkek üdvét munkáljam, légy áldva érte. Beismerem, hogy nem vagyok méltó ily nagy kegyelemre, de Te végtelenül jó vagy s Egyházadnak sok munkásra van szüksége. Fogadj fel, Uram, közējük! És ha mindent el kellene is hagynom, ami csak kedves előttem, szerencsésnek érezném magam, hogy ily árat adhatnék a mennyországért és a halhatatlan lelkekért, de főként azért érezném magam boldognak, mert szereteted így némiképp viszonzhatnám. Ime, itt vagyok! Küldj engem! Te mondád: „Imádkozzatok munkásokért!” Ime, én akarok munkásod lenni, ne utasíts tehát vissza engem, hanem hallgass meg kegyesen. Amen.

„SÁTORT KÉSZÍTETTEM.”

Néha a romantikával határos és megértő mosolyra készítenek egy-egy leány előkészülete a zárdai életre. Amikor úgy 13—14 év körül jelentkezik a hivatás komolyabban, akkor szokott ez előfordulni. Mi megbocsátjuk ezt a kis játékot, de tanulni is fogunk belőle, nehogy mi is helytelenül viselkedjünk hivatásunk észrevétele után.

A nyúlfarknyi, rövid kis beszámolókat így olvasd tehát.

„... Fiatal voltam még, de éreztem, hogy aki apáca akar lenni, annak el kell hagynia a világot. Tehát egy remetesátrat rendeztem be kertünkben és ide vonultam vissza. Ott a nap legnagyobb részét

imában töltöttem és még szüleimmal is csak ritkán érintkeztem. Még akkor remeteségre vágyódtam...”

„Attól az időtől kezdve már jobban szerettem a magányt. Legjobban éreztem magam, ha leülhettem a kertnek valamelyik sarkába és ott gondolkozhattam néha órákhosszat is...”

„Fantáziámnak új anyagot szolgáltatott Gárdonyi: Isten rabjai c. regénye. Ismételten átgondoltam, valósággal átéltem a zárdai élet részleteit. Gyakran visszavonultam ilyenkor a sötét szobába, elképzeltem azt kórusnak, homályos udvarnak és magam benne mint szerzetest, nehéz szerzetesi ruhában...”

Nos, ugye mosolyogni kell!

Igen, oly kedvesen megható e leánykáknak naívan egyszerű gondolkozása... a sötét szobában... az udvari remetesátorban. A világ bizonyára csodájára jár. Ő boldog, hogy most ő különleges lehet... róla most beszélnek... stb., stb. Egyik-másik hozzá még komoly, szótlan, sőt mogorva is lesz!

Hát bizony furcsa volna, ha ilyen lenne a kolostor. Ha mindenki sátrat építene a kertben. Ott lakna télen-nyáron. Ha alig beszélne valakivel is. Ha hozzá még mogorván járna-kelne! Ha ezek a kislányok így látták volna az apácákat, akkor bizony a biztos hivatást is alig mernék követni.

Épp azért, ha te hivatást érzel, akkor neked épp ellenkezőleg kell viselkedned. A magányt ugyan szeretned kell, de a világért se légy elzárkózott, még kevésbé mogorva! A magány abban álljon pusztán, hogy rendes foglalkozásod közben sokszor szállsz szívedbe, többször sügöd meg az édes Jézusnak, hogy szereted! A magány abban álljon, hogy multságokra, ha csak lehet, nem mész el vagy lényegesen lecsökkented. Ide is csak azért jársz, mert valami komoly okod van. Mondjuk szüleid akarják. Vagy hivatásod még oly korai, hogy nem áruhatod el senkinek. Magányod abban álljon, hogy

többször keresed fel az édes Jézust a templomban, többször áldozol és ott szíved kis rejtekébe zárkózva Jézust nagyon szereted. De kifelé az emberek ne vegyenek észre semmit, csak azt, hogy buzgóbb, kedvesebb lettél.

A mogorvaságot, szótlanyságot, a szomorúságot pedig messze kell űznöd szívedből. Ellenkezőleg, a szeretet igazi tündérévé kell válnod. Jézus is körüljárt és jót tett! Te az Ő kis menyasszonya vagy, tehát neked is ezt kell tenned! Mindenkiel jót tenni! Szórni pazar bőkezűséggel a szeretetet, a jószágot, a derűt, a mosolyt, az örömet. Hiszen szívednek mindig énekelnie kell. Mert megtaláltad a legszebbet és a legboldogítóbb szeretetet! A zárdában a legfőbb erényednek épp a szeretetet kell választanod. Az önfeláldozó szeretetet! Azért nagyon ajánlom, szinte szeretném parancsolni, hogy végezd el a szeretet iskoláját, amint azt a „Ragyogó szemek”-ben megírtam.

Igy készülj a zárdába!

Félj a halálos büntől! Kerüld a bocsánatos bűnöket és akaratod tökéletlenségeit is. Gyakorold az erényeket! Légy engedelmes, de pontosan ám! Légy alázatos! Kerüld a fényűzést! Elégedj meg az egyszerűbbel. Néha gyakorolj önmegtagadást. Viseld el titkon, csendes boldogsággal a kis kereszteket.

Igy készülj a zárdába!

Imádkozzál mindennap az édes Jézushoz és Szűzanyához valami kis imát a hivatásért! Kérd, hogy rendezzenek el mindent, az akadályokat gördítsék el. Erősítsék, vigasztalják anyuskát, apuskát, áldják meg kétszeres áldással. Imádkozzál, hogy állhatatos légy és sohase hagyd el az édes Jézust! Hogy törekvésseddel az édes Jézus örömét lelje benned!

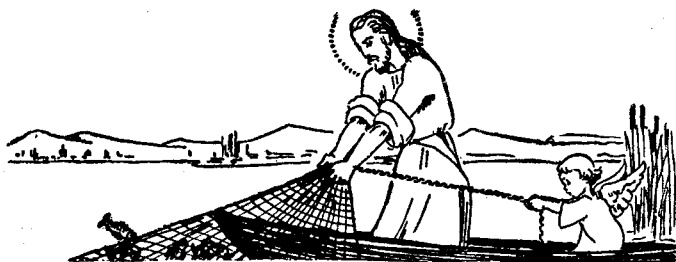
Igy készülj a zárdába!

Hívatásodat zárd szívedbe. Lehetőleg senki se tudjon róla. Csak lelkiatyádnak szólj azonnal, hogy vezessen, irányítson. Amikor pedig ő jönnek látja,

akkor tudasd szüleiddel is. De addig hallgass titkodról, mert fölösleges viharnak teheted ki a fejlődő, kis hivatásodat, sőt el is vesztheted!

Ha mindezt megteszed, akkor Jézus iránti szereteted kifejlődik majd szívedben, egész addig, míg Jézus véglegesen magához nem von téged, kis menyasszonyát!

**„SOKAN VANNAK A HIVATOT-
TAK, DE KEVESEN A VÁLASZ-
TOTTAK!”**

NAGY TITOK

A kutató emberi elme szinte minden földi tudományban, sőt a tudományoknak szinte minden ágában kifürkészhetetlen titok elé ér. A legnagyobb tudósok is kutatásaikban időnkint zárt ajtókra talál-
nak, hiába keresnek kulcsot, hogy a rejtélyeket tovább megoldják. A természetben vannak titkok, melyeket szinte hét pecséttel ellátott könyvek rejtenek magukba és így a legbölcsebb emberek előtt is mindig ismeretlenek maradnak.

Szent hitünkben, vallásunkban is vannak titkok. Nagyobbak, mint a természetben. Azért nagyobbak, mert az Isten sokkal nagyobb, mélyebb, emberi tekintetek előtt sokkal rejtettebb, mint bármi is itt a földön.

A nagy titkok közé tartozik ez a mondat is: Sokan vannak a hivatottak, de kevesen a választottak! Megvallom őszintén, hogy ezt a mondatot maradéktalanul magyarázni, kedves húgom, én nem tudom. De szerény véleményem szerint más ember sem tudja, mert ez teljesen az isteni Gondviselés, kormányzás kereteibe tartozik. Ezt pedig kifürkészni nem adatott meg embernek itt a földön.

Tény az, hogy a jó Isten sokakat hív meg az

örök életre, a katolikus vallásra, a szerzetesi tökéletességre ... de a meghívottak nem követik mindig az isteni meghívást. Így nem lesz mindenki a meghívottak közül szerzetes, de még a parancsok útját sem tartják meg mindig, így nem is megy be mindenki a mennyek országába. Az Isten előre látja, hogy kik követik majd hívó szavát. Akik követik, akikről tudja, hogy hűségesek lesznek, azokról mondjuk, hogy kiválasztottak. Vajha te is azok között lennél, akik hivatottak és választottak is!

Hogy ezt a nagy titkot azonban valamiképpen mégis megértsd, hogy legalább egy kevésbé világosabban láss, figyeld meg a leányokat, azokat, akiknek volt hivatásuk, vagy legalább azt hitték, hogy van hivatásuk, de nem követték, vagy talán nem is követhették.

Mert vannak olyanok, akik a hivatást érzik ugyan, de nem követik, éspedig saját hibájukból nem. Ezek elvesztik a valóságos hivatást, sok kegyelemtől fosztják meg magukat. Vannak olyanok is, akik szintén érzik a hivatást és követnék is, de önhibájukon kívül nem követhetik. Ezeknek nem volt valódi hivatásuk, hiszen nem követhették, bár talán nagyon is akarták. Vannak ismét olyanok is, akik éreznek valami hivatást, de ez nem igazi hivatás, csak beképzelik a hivatást, vagy talán épp kevésbé tiszta szándékkal akarnak zárdába vonulni. Ezek a világért se menjenek szerzetbe, mert nincs menyegzői ruhájuk és így kivetetnek a külső sötétségre.

De lássuk ezeket kissé részletesebben.

TESTI-LELKI KÉPESSÉG

A hajlamot, annak keletkezését, jelentkezését, mibenlétét már láttuk az előző részben. A másik kettőt most vizsgáljuk meg. Ez a kettő egyszersmind

próbája is annak, hogy a hivatás valóban úgy jön-e az Istentől, hogy azt követni kell.

A hajlam több leányban meglehet, de nincs meg hozzá mindig sem a lelki, sem a testi képesség. Ezek — bárhogyan is fáj a szívük — nem követhetik hajlamukat. Ezek Isten terve szerint máshol töltik be hivatásukat.

Milyen képességekre van tehát itt szükség?

Mindenekelőtt olyan lelki képességekre, melyeket maga a szerzetesi élet megkövetel. A zárdában ugyanis magasztos hivatást kell betölteni, a lelki tökéletességre kell törekedni és ehhez bizony kell józan ítélőképesség és olyan értelmi adomány, mely a lelki és szellemi követelményeknek megfelel. Aki tehát mások ítélete szerint is fogyatékos lenne itt, akiben nem volna meg a kellő tehetség ahhoz, hogy a szerzetben megfelelő fokon megkövetelt tudást, lelkiséget elsajátítsa, az ne menjen a szerzetbe, mert nem odavaló. Természetesen azoknak, akik házimunkára készülnek, nem kell sokat tanulniok, de még nekik is szükséges bizonyos adomány, hogy józanul és okosan előrehaladhassanak az erényekben és végezhessek munkájukat.

A lelki adományokhoz tartozik az is, hogy jelleme, egyénisége is alkalmas legyen. Vannak ugyanis olyanok, akik állhatatlanok. Folyton változtatják elhatározásaikat, úgyhogy ez már másoknak is feltűnik. Vannak könnyelműek, felületesek, akik nem sokat törődnek komoly és fontos dolgokkal. Azok sem valók a zárdába, akik kiállhatatlan természetűek, folyton szinte mindenkivel összevesznek. Akik egész lényükben hiúk, kevélyek, hogy ez szinte már előttük is sok. Az érzékeny lelkűek, akik minden figyelmeztetést nehéz szívvel fogadnak, viszont minden kis dolgot nagynak látnak. Akik túlságosan hajlanak az érzékiségre. Hogy összefoglaljak mindent: Olyan jellemek nem valók a zárdába, akik valami nagyobb szenvedély vagy

hiba hatása alatt állnak és nincs elég akaratuk azok legyőzésére. Ezeknek ugyan nagyon jó volna a zárda, mert kint az életben is nagy veszélyben forognak, de egyéniségükkel fölborítanák a zárda csendjét és akadályoznák a szerzetesi hivatás megvalósítását. — Ha azonban ezek komolyan, hosszú időn át uralkodnak magukon és így akarnak tovább is győzedelmeskedni hibájukon, akkor a lelkiatyával való megbeszélés után készülhetnek a zárdába.

Az erényekre törekvő akarat szintén elengedhetetlen. Ha valaki akaratgyöngye, alkalmatlan a zárdai életre.

Az természetes, hogy a leányokban van gyöngeség, hiszen nincs ember a földön, akinek ne lenne több-kevesebb hibája. Mégis, ha megvan az akarat, a törekvés, hogy küzd a hibák ellen, hogy az erényeket elsajátítja, akkor nyugodtan követheti hajlamát. Ebben is kérje ki a lelkiatya tanácsát mindenki, aki ingadozik.

Testi egészség is szükséges a zárdába. A zárdai élet zárt élet. Nincs annyi mozgási és szórakozási, gyógyítási lehetőség, mint kint a világban. Azért csak egészségesek léphetnek be. Ezért kell orvosi vizsgálat is a belépéshez. A testileg fogyatékosak sem alkalmasak a zárdai életre. Így a gyógyíthatatlan betegségben, testi fogyatkozásban szenvedők nem lehetnek általában apácák, kivéve, ha külön nem alakul ilyen szerzet, mely ezeket is fölveszi.

Legtöbb helyre kell törvényes születés is. De megfelelő okból adnak ez alól fölmentést is. Vannak azonban zárdák, ahol ezt nem sürgetik.

Ha tehát hajlamot érzel a zárdába, de fölfedeztél valamilyen akadályt, akkor sejtethed, hogy nincs igazi hivatásod. Mégis jó, ha lelkiatyáddal megbeszéled ügyedet, mert te egyedül nem tudsz ítélni, nincs is annyi gyakorlatod, hogy biztos lehess ítéletedben. De még ha biztos volnál, akkor is jó, ha Isten helyettese mondja ki az Isten nevében, hogy helyesen gondolkoztál-e vagy sem.

Ilyenkor ne erőltesse senki a belépést! A vadócok nem bírják ki a zárdai életet. Sok kínlődás után ismét kilépnek. Ha mégis zárdába hívja az ilyent az Isten, akkor a rendesnél erősebb hívást ad, mely jele egyúttal annak is, hogy a vadócba rózsát akar oltani.

SZÜLEID RÁD SZORULNAK

Ez is gyakori eset.

Te szívvel-lélekkel mennél, de szüleid szegények, nehéz helyzetben vannak, neked kell őket segítened. Ilyenkor maradnod kell. Első a kötelesség jó szüleiddel szemben.

Ha szüleid mindvégig rád kénytelenek hagyatkozni és nincs senkijük, aki rajtuk segítene, akkor végleg le kell mondanod a hivatásodról. Kint is lehet mély vallásos életet élni. Sőt mint önfeláldozó, jósággal eljegyzett menyasszony, vagy mint jó katolikus édesanya a szentségi tökéletességet is elérheted.

Lehet, hogy csak átmenetileg kell szüleidet segíteni. Ilyenkor várnod kell csupán és utána nyugodtan követheted hivatásodat. De addig, míg szüleid komoly nagy bajban vannak, és csak te segíthetsz rajtuk, nem Istennek az akarata zárdába vonulásod. Figyeld csak meg ennek a leánynak küzdelmét:

„Még egészen kislány voltam, amikor a hivatást éreztem. De szüleim nem vettek komolyan. Édesanyámnak szóltam, amikor nagyobb lettem, de ő hallani sem akart róla. Ugyanígy volt nénikém is. Mindig azt mondta, hogy nekem férjhez kell mennem. Lebeszélési szándékkal azt is hangoztatta mindig, hogy nem is olyan az egyéniségem. Nem vagyok zárdába való. Ilyen leány csakis asszony lehet. Annyit beszélt, hogy a végén elhittem. Időnkint mégis egészen világosan láttam, hogy van

hívatom. Utána ismét annyit beszéltek otthon, hogy belezavarodtam. Hangsúlyozták, hogy csak jót akarnak nekem. És én megint hallgattam rájuk. Lelkiatyám sem volt otthon és így nem tudtam vele megbeszélni az ügyet... Édesanyám annyira ment, hogy a házasságról kezdett beszélni és kijelentette, hogy már komolyan férj után néz. Ebben az időben nagyon nagy kísértéseim is támadtak, de hála Istennek, mindig győztem. Elhatároztam, hogy azért mégis a zárdába megyek. Már kitűztem a napot is, amikor édesanyám hirtelen beteg lett. Én voltam a legidősebb, nekem kellett édesanyát ápolni. Tervem füstbe ment. De végre anyám meggyógyult. Már ismét komoly lépést akartam tenni, amikor hirtelen meghalt édesapám. Most egyelőre minden lehetetlennek látszott. Édesanyám csekély segílyt kapott, így nekem is dolgoznom kellett. Tehát minden reményemnek vége szakadt. Úgy látszott, a jó Isten sem akarja, hogy zárdába menjek. Én mégis imádkoztam, reménykedtem.

És valóban. Édesanyám nemsokára állást kapott. Ekkor láttam, hogy a kis nyugdíj és az állás épp elég a család fönntartásához és vezetéséhez. Újból reménykedtem. Még egy akadály volt: a pénz, a hozomány előteremtése. Édesanyám ismét nagyon sötéten festette le ezt is. A nénikém szintén. De hála Istennek, találtam olyan zárdát, ahol megértették a szegénységemet és minden nehézség nélkül fölvettek..."

Ez a történet világosan megmutatja, mikor kell kint maradnia a leánynak a világban és mikor mehet zárdába.

AKADÁLYOK

Ide iktatom, kedves húgom, az Egyház által felállított akadályokat. Először azokat közlöm, melyek érvénytelenné teszik a fölvételt is, ha netalán valaki

becsúszott volna ilyen akadállyal a zárdába. A következők tehát nem léphetnek be érvényesen a szerzetbe külön fölmentés nélkül:

a) Akik egyszer már hitüket elhagyták és nem katolikus felekezethez csatlakoztak.

b) Akik nem töltötték be 15. életévüket.

c) Akik erőszak, súlyos megfélemlítés vagy megtévesztés hatása alatt léptek be, vagy akiket a szerzeteselőjárók ugyanilyen behatások alatt vettek fel.

d) Házastársak, amíg a házasságuk fennáll.

e) Akiket szerzetesi fogadalom köteléke kötelez vagy kötelezett.

f) Akiket büntetés fenyeget olyan súlyos bűntény elkövetéséért, amely miatt már vád alatt állanak vagy vád alá vonhatók.

Nem teszi érvénytelenné a felvételt, de tilos a következőknek zárdába vonulniok:

a) Eladósodott egyéneknek, akik adósságuk kifizetésére képtelenek.

b) Olyanoknak, akik elszámolással tartoznak, vagy más olyan világi ügyekbe keveredtek, amelyek miatt a szerzetnek kellemetlenségektől kell tartania.

c) Olyan gyermekeknek, akiknek súlyos szükségben szenvedő szüleiket, vagyis: atyjukat vagy anyjukat, nagyatyjukat vagy nagyanyjukat kell eltartaniok; és viszont olyan szülőknek, akiknek közreműködése gyermekeik eltartása vagy nevelése szempontjából okvetlenül szükséges.

d) Keleti szertartású (pl. görög katolikus) jelentkezőknek tilos latin szerzetekbe lépniök a Keleti Egyház Szent Kongregációjának írásban adott engedélye nélkül.

Ezenfelül az egyes szerzetesrendek külön is fölállítottak akadályokat, hogy céljukat annál zavaratalanabban elérhessék. Így a legtöbb szerzetbe nem veszik fel a 30 évnél idősebbeket, az özvegyeket,

a törvénytelen gyermekeket, akik más szerzetben voltak, de fogadalmat még nem tettek.

Az egyes szerzetesi intézményeknél külön kiemelttem az akadályok szigorúbb vagy enyhébb elbírálását. Ha a zárdák ismertetésénél az akadályokról semmit sem találsz, akkor náluk az itt említett akadályok állnak fent.

Az utóbb felsorolt akadályok alól a legtöbb szerzet felmentést ad, ha a jelentkezőnek egyénisége biztosítékot nyújt a komoly és mély lelki életre, illetve hivatásának betöltésére.

AKARATLAN ELTOLÓDÁS

A leányok életkörülménye is meghatározhatja a hivatás kérdését. Az az életkörülmény, melyet a jó Isten irányít és amelyet Gondviselésnek nevezünk. Mivel pedig a gondviseléssel maga a jó Isten kormányozza a világot, azért ebben is Isten akaratát kell látni.

Mármost előfordul, — nem is egyszer — hogy a leánynak valóban megvan a hajlama, sőt nagyon nagy a vágya is, de sehogy sem tudja keresztülvinni szándékát. Sőt lassan-lassan eltolódik élete és csak azt veszi észre, hogy vállalnia kell valamilyen állást vagy talán épp férjhez is kell mennie, amitől szinte irtózik is.

Ha nem történt rossz szándékkal ez a változás, csak szinte öntudatlan lépések eredménye ez, akkor úgy tekinthető, mint az isteni Gondviselés intézkedése. Bárha a leány szívébe tekint, azt kell mondania, hogy ő volt részben a hibás, hogy hivatását nem követheti. Igen ám, de ez a hiba akaratlan, öntudatlan volt, nem is hiba, csak egy-egy lépés, melyről nem is sejtette, hogy hivatásától elterelik, hivatását lehetetlenné teszik.

Ismertem olyan leányt, akit hívott az Úr. Mindenki, aki ismerte lelkét, kijelentette, hogy egészen

biztos, van hivatása. Olyannyira világos volt ez, hogy a legtisztább hivatásnak látszott. Magát az édes Jézust szerette. Éspedig hőiesen. A fiúkkal nem törődött. A világért sem akart házasságra lépni. Édesapja azonban nem nélkülözhetette segítségét. Így hivatását nem követhette kellő időben. Lehetőleg naponként áldozott, került a világi szórakozásokat és készült, hogy lehetőség szerint mielőbb zárdába mehessen.

Közben a társadalmi körülmények eléje hoztak valakit, akinek hibáit, gyöngeségeit megismerte. Mivel szerette az Úr Jézust és a lelkeket, mert tudta, mit jelent a mennyország és az örök kárhozat, magasabb, tisztultabb életre akarta vezetni. Sikerült is neki. Megnyerte őt Jézusnak. Igen ám, de ezen az úton találkoznia kellett mindig valakivel, aki viszont őt megszerette. A leány védekezik. Semmit sem akar róla hallani. Sokszor goromba hozzá. Ez a férfi évekig vár a leányra. A legfinomabban viselkedik, de minden bajában segíti a leányt. — A körülmények úgy hozzák, hogy a leány valóban sok szempontból a férfira kénytelen hagyatkozni. Az intézi ügyeit. De a leány még mindig zárdába kívánczik.

Közben azonban az apa, a világ úgy tudja, hogy egymáséi lesznek. A férfi kitartó jósága, állhatatossága és az isteni Gondviselés újabb intézkedése teljesen összehozza a két lelket. És a vége házasság.

Ismertem az ügyet.

Először arra gondoltam, hogy a leány hibás.

De komoly megfontolás után láttam, hogy nem. Isten csodálatos gondviselésével így rendelkezett. Legyen áldott az ő szent neve!

DE MIÉRT IGY?

Most, amikor az akaraton kívüli nehézségeket összegezem, amikor több hajlamot láttál, melyek azonban sokszor kivihetetlenek, akkor megkérdezed, vajjon miért van ez így? Miért ad a jó Isten hajlamot, vágyat, amikor nem lehet követni, amikor ő sem akarja a leányt a zárdába vinni.

Nagy titok ez!

Az egyes esetekben nem lehet világos feleletet adni. Hogy ennél a leánynál miért rendelkezett így az Isten, senki sem tudja.

Amikor a jó Isten hajlamot, vágyat ad, de betegséggel, szülők ellenkezésével, a zárdába való föl nem vétellel lehetetlenné teszi a hivatás követését, mindig valami különös célt akar elérni. A legvalószínűbb az, hogy az ilyen leányt az életben többször rádöbben hivatására. Rádöbben, hogy ő valamikor apáca akart lenni. És... ilyenkor lemond egy-egy bűnös vágyról; erényesebben iparkodik élni; nagyobb áldozatokat hoz. Evvel biztosabban megmenti lelkét. Nagyon könnyen vallásosabb életével másoknak is példát ad.

Egy esetben pedig egészen különös dologra döbbsentem rá. Valakit hívott az Úr. Majdnem oda is adta szívét. De meggondolta és házasságra lépett. A házaseletben azonban példát mutatott mindenkinek. Vallásosság, mélység, családi béke jellemezte otthonát. Egészen Isten akarata szerint rendezkedett be a gyermekkérdésben is. Tíz gyermeke volt. Ezek közül hárman követték az Úr hívását. Hárman szentelték magukat Istennek és a lelkeknek. Mindhármán nagyon buzgók, nagyon sokat tesznek a lelkekért... Ilyen volt különben Kis Szent Teréz szüleinek élete is...

Elgondolkoztam.

A jó Isten hivatásérzést, hajlamot adott ennek a léleknek. De nem azért, hogy kövesse, hanem hogy mély lelkiületét, vallásosságát bevigye a csa-

ládi szentélybe és ott nevelje azokat a hivatásokat, melyek életrehívására volt hivatott. Ő maga nem lehetett kizárólag Jézusé, de adott neki három tiszta lelket. Ő maga nem énekli az égben a szűzek énekét, de énekli három gyermeke helyette is. Azt hiszem, hogy ez nem válik hátrányára — sőt talán nagy előnyére.

Mindenesetre nagy titok! Mély misztérium.

De mégis megnyugszunk az Isten gondviselésében.

Egy másik oka az Isten gondviselésének, mely akaratlan eltolódással a leányt a világban tartja, épp a világi apostolok számának növelése.

A zárdába vágyódó, de a világban maradt leányok nagy százaléka továbbra is meleg szeretettel csüng Jézuson. Kint az élet zűrzavarában is Jézus kis mátkái lesznek, kedves egyéniségükkel, szent életükkel, áldozatos munkájukkal dolgoznak az Úr szőlőjében.

Sokan közülük egyesületeket vezetnek, szegényeket gondoznak, egy-egy községnek lelki életét hatalmas példájukkal emelik, talán országosan is dolgoznak. Az Úr Jézus más lelkekhez küldte őket, más munkakört bízott rájuk, mint ahogy ők ezt kigondolták. De ha nem így rendelkezik az Úr, akkor sokan vezető és példa nélkül maradtak volna.

Még sok más oka lehet az Istennek arra, hogy ad hajlamot, de nem engedi azt teljesülni! Legyen áldott az Ő szent akarata!

MI A SZÁNDÉKA?

A hivatásnak további megkülönböztetője a szándék. Amikor valakinek hajlama, vágya ébred a zárdai életre, amikor már a fölvételét kérné, vizsgálja meg, hogy miért is akar tulajdonképpen zárdába vonulni? Miért hagyja el a világot? Miért kívánczik a szerzetbe?

Nagyon fontos kérdés ez is. Már említettem, hogy nem fontos a mód, az út, ahogyan keletkezett. Az a fontos, döntő, hogy most mi él a leány szívében.

Vizsgáljuk meg tehát a hamis indítóokokat és a helyeseket is.

„Negyedikes polgárista koromban jutott eszembe először a gondolat, hogy apáca leszek. Ez úgy történt, hogy szüleim felszólítására pályaválasztásra kellett gondolnom. Ekkor határoztam el, hogy apáca leszek. Az okok, melyek ezt az elhatározást megérlelték bennem, a következők voltak: Édesanyám nagyon vallásos volt ugyan, de édesapám nem, sőt részeges. Családi életünk ezért hideg volt. Nem szerettem otthon lenni. Elhatároztam, hogy olyan életpályát választok, mely nem köt az otthonhoz, mely mentesít attól, hogy férjhez menjek. Mert véletlenül sem akartam részeges férjet kapni. Azután átgondoltam, hogy milyen az apácaélet. Nincs benne semmi kibírhatatlan. Engedelmeskedni kint is kell, tehát mindegy. Édesapám sokszor haragudott azért, hogy mi vallásosak vagyunk, nem szerette a sok templombajarást. Ez fájt és azt gondoltam, ha apáca leszek; először is nem lesz részeges uram; mehetek templomba, amikor akarok; meglesz a mindennapi kenyérem, ruhám; mást meg nem igénylek. Arra egyáltalán nem gondoltam, hogy milyen nehézségek vannak a szerzetben. Csak jöttem, csak örültem, hogy az otthon elhagyhattam. Akadály nem volt. Édesapám elég hamar beleegyezett, édesanyám örült. A zárdában először nagyon jól éreztem magam. Két-három év után jutott csak eszembe először, hogy jobb volna kint, jobban is tudnék a világban boldogulni. Könnyebbnek láttam a kinti életet. Akkor kezdtem érezni a sok önmegtagadás, lemondás, nehézség súlyát is. A kedvemet is elvesztettem már az apácaélettől. Többször vágyódtam kifelé, különösen

akkor, ha elkeresedtem valamiért vagy megaláztatás ért. Ilyen elkeseredésemben már elhatároztam többször, hogy itthagynom a zárdát és valahol állást keresek. De erre még nem volt bátorságom. Így jutottam el a noviciátusig. Most kezdem még jobban megismerni a belső életet és bizony néha már utálok környezetemet és szeretnék szabadulni mindentől. A lelki élethez most nincs nagy kedvem, mert látom, hogy sok nehézséggel jár. Így most nem törődöm semmivel... Azt hiszem, a fogadalom előtt ki fogok lépni."

Látod, ennek nem volt meg a jószándéka. Onzó, kényelmi szempontok vezették. Semmi magasabb indítóok nem élt lelkében. Egyetlen kis lelki szikra húzódott meg szívében, a vágy, hogy könnyen mehessen templomba. De ez a szándék a zárdába kevés! A zárdá nem menedék a szerencsétlen házaselet elől. Még kevésbé megélhetési lehetőség!

Ezért a lelki meghasonlás. Ezért a belső nyugtalanság. Ezért fog kilépni. Ki kell lépnie vagy kiesdenie az igazi hivatás kegyelmét!

MÉG EGY SZOMORÚ ESET

„Voltaképen nem is akartam apáca lenni. De mivel hatan voltunk testvérek, édesapám, mint falusi tanító, nem tudott mindannyiunkat taníttatni. Ezek között voltam én is. A polgári iskolát még csak elvégeztem, de a további tanulmányaimban nem számíthattam édesapám támogatására, pedig nagyon szerettem volna tanítónő lenni. Mit csináljak tehát?

Harmadik polgári után történt, amikor otthon jövőmről beszélgettünk, legidősebb nővérem felvetette azt a gondolatot az egész család előtt, hogy legjobb lenne, ha én elmennék apácájelöltnek. Én nem akartam. De akkor azzal állt elő, hogy nem kell azért apácának lennem. Lehet ugyanis, — mon-

dotta — hogy közben megkapom a hivatást és akkor bennmaradok. Ha nem, akkor kilépek. Így vágyam is teljesül, tanítónő leszek, és édesapámon is segíték. Sehogy sem akartam beleegyezni és azon a nyáron nem is döntöttünk.

Negyedikes voltam már, amikor húsvét táján felszólított édesapám, hogy kérjek a hittantanáromtól ajánlólevelet, mert ő nevemben felvételt kér a zárdába. A levél elküldése után szinte megsemmisültem, mindentől elment a kedvem, de nem merem édesapám akarata ellen tenni.

Mikor nyáron hazamentem, még semmi hír sem volt a felvételtől. Kezdtém reménykedni, hogy az egész ügy dugába dől. Azonban nem így volt. Egy kellemes nyári napon hallottam édesapám komoly, de szeretetteljes szavát a szomszéd szobából: „Akarsz-e apáca lenni? Akkor írd alá a nyilatkozatot, melyet a zárdából küldtek!” — Megszeppentem. Már-már tagadólag válaszoltam, amikor édesanyám határozottan közbeszólt: „Hogyne akarna!” — Nem mertem ellenkezni. Aláírtam a kényszer hatása alatt. Ekkor kezdődött lelkem kálváriája . . .”

A levelet majd csak a következő fejezetben folytatom. Most már látod, hogy ennek a leánynak sem volt hivatása. Így zárdába menni nem lehet! Ez a leány nem is bírta ki a zárdai életet. Sok fájdalom után el is hagyta. Az ilyen szülőknek pedig tudniuk kell, hogy súlyosan vétkeznek. A taníttatás költségeit kötelesek a zárdának visszatéríteni.

A zárdába tehát önző, földi célokért nem szabad belépni. Ez tulajdonképpen visszaélés a jó Istennel. Ez kicsúfolása lenne a jó Isten akaratának, aki a zárdának szent célt adott! Magasztosat és nemeset. Azok a leányok tehát, akik kicsinyesek, menekülnek az élet nehézségei elől, ne higgyék, hogy itt nyugalmat találnak. Egyáltalán nem. Mert a jó Istennek van módja, hogy észretérítse őket! Szegények sokat szenvednek, mint már láttad is. Nem találják meg lelki békéjüket.

Azért vizsgálj meg a szándékokat: tiszta, nemes-e? És csak így menj a zárdába!

A MEGTISZTULT LÉLEK

A szándékok megvizsgálásánál érdekes változatosságra lehet bukkanni.

Egyesek szándéka hófehér és tiszta. Öröm nézni azt az önzetlen jóságot, mellyel a zárdába lépnek. Mások is magasztos eszmével sietnek hivatásukat teljesíteni, de néha bizony kis emberi célok is becsúsznak a nagy indítások mellé, lerontják azok értékét. Aztán vannak, akik egész hamis lelkülettel vennék fel a fátyolt. Mások ismét kicsinyes szándékkal kívánják meg a szerzetesi életet, de lassan megtisztulnak és mire a fogadalom elé jutnak, jószándékukkal kiimádkozzák a tiszta hivatást is!

Ez az utóbbi is lehet út a zárdába. De szükséges, hogy a belépéskor a szándék már tiszta legyen. Pusztán azért nem lehet senki sem apáca, mert ott érdekes, különleges ruhában járnak... mert ott könnyebb az élet... mert megmenekülök a kenyérkereset gondjaitól... mert nem akarok férjhez menni... mert nem értenek meg otthon... mert csalódtam az életben! Ezek és hasonló indítóokok nem vezethetnek a zárda kapujáig! És legkevésbé azon túl!

Hallottam olyan hivatást is, mely egy jó ebéd-ből indult ki. De csak kiindult. Ott jutott eszébe először a gondolat, hogy jó volna zárdába lépni. Azután szándéka megtisztult és mikor belépett, akkor már hősie indítóokok vezették. Olvastál olyanokról is, akiknek az apácák ruhája tetszett meg először vagy a külső kedvességük. De ezek is megváltoztak belülről. A jó Isten útnak tekinti ezeket a külső dolgokat is. Útnak, melyen a leányban fölébreszti a vágyat, azután megtisztítja és végül megadja a szent hivatás kegyelmét is.

Hogy ilyen egészen rendkívüli utat is láss, folytatom az előbbi leány történetét. Ez nagyon ritka útja az Istennek. Erre rálépni nem szabad. Ha valaki mégis rálép, sokat kell szenvednie. Lásd meg tehát ebből az esetből, hogy a jó Isten mennyire meg tudja változtatni a külső szándékokat, és mennyire megváltozik egy-egy leány lelkilete, míg megkapja az igazi hivatást.

Ott hagytuk az előbb abba, hogy a leány aláírta a kényszer hatása alatt belépési nyilatkozatát. Utána így folytatta:

„Ekkor kezdődött lelkem kálváriája. Rengeteget küzdöttem magamban. Sokat sírtam és talán még többet imádkoztam, hogy a jó Isten küldjön valami akadályt, ne vegyenek föl. Mindhiába. Megírták, hogy örömmel várnak. Ó, ha tudták volna, hogy én milyen „nagy örömmel” megyek! El kellett men- nem. Édesapám maga kísért el. Lelki küzdelmeim a zárdában csak fokozódtak. Rettenetesen gyötört a gondolat, hogy nekem apácának kell lennem, hivatás nélkül. Mit csináljak? Tudtam, hogy boldog nem leszek. Külsőleg jelölt voltam, belsőleg pedig világi. Végre nem bírtam tovább. Gyóntatómnak sírva elpanaszoltam helyzetemet. Ő buzdított, hogy imádkozzam. Ő is imádkozott értem, hátha megadja a jó Isten a hivatás kegyelmét — és ha nem, akkor szépen hazasegít — mondotta. Attól kezdve ketten imádkoztunk a hivatás kegyelméért. Lelkigyakorlat következett. Félve mentem be, de itt kaptam meg hivatásomat. A gyónás utáni szentáldozásban valami rendkívüli történt. Az Úr szólt hozzám, de hogy mit mondott, azt nem tudom. Csak azt éreztem, hogy lelkemről mázsás kő esett le és valami szent boldogság töltött el, hogy én az Úr kis menyasszonya lehetek. — Lelkiatyámnak elmondtam belső békémet. Ő is örült. De sokszor kipróbált még. Lefestette a világi élet boldogságát... Hajthatatlan maradtam. Tudtam, hogy hív az Úr. — Bár hivatá-

som volt, — talán büntetésül, hogy ilyen szándékkal jöttem a zárdába — mégis külső nyomásra és belső lehangoltság következtében, még ez évben elhagytam a zárdát. Azt tudtam, hogy a világban nem maradok. Hiszen folyton hallottam az Úr hívását: Kövess engem! Rövid tépelődés után már nagy vággyal adtam be kérvényemet az általam kiválasztott zárdába. Fölvettek. De ezt már édesapám nem érte meg, mert közben meghalt. Most boldog vagyok. Most hálás vagyok az Úrnak, hogy ha sok küzdelem után, ha mellékúton is jártam, de mégis megtaláltam Őt.”

Igy változtatja meg a jó Isten a kezdetben rosszul induló életet. Talán azért könyörült meg ezen a leányon is, mert tulajdonképpen nem ő volt a hibás, hanem a szülők. De neki is mennyit kellett szenvednie! Itt is áll a tény: az Úr útjai kifürkészhetetlenek.

MILYEN A JÓ SZÁNDÉK?

Tudom, most már erre kell felelnem. Talán már sejted is. De hogy biztos légy, megírom: minden természetfölötti szándék jószándék. Természetfölötti pedig az, amely a pokol elkerülésére, az örök boldogság elérésére és a jó Istenre vonatkozik. Aki ilyen és ehhez hasonló szándékkal megy a zárdába, annak a szándéka jó és tiszta.

Az életből vett példák ismét rávilágítanak a jószándékok különféleségére. Figyeljünk csak meg egy párat!

Roppant aranyos ennél a kis elemistánál a hivatás kivirágzása:

„Az iskolában legjobban szerettem a hittanórát, amikor a tisztelendő Máter a Jézuskáról beszélt. Mint a kis virág az életet adó napsugarat, úgy szívta magába az én kis gyermekszívem is a jó Máter szavain keresztül az édes Jézus tanítását.

Ekkor egyszerre feltámadt a kis első elemista lelkemben a vágy: én is szeretnék egyszer kislányokat hittanra tanítani, de úgy, mint a Máter! Én is szeretnék apáca lenni. Ugyanebben az évben voltam elsőáldozó és ekkor májusban sügtam meg először a Jézuskának az én „kis titkomat”: Jézuskám, szeretlek, Neked adom szívemet. Ezzel öntudatlanul is örök frigyet kötöttem az én égi Jegyesemmel, akit most boldogan szeretek.”

Ez a másik leány öntudatos nagyleány már, amikor hivatására rádöbben. Az indítóokokat így írja le:

„Amit az életből könyvek útján, megfigyelésből, tapasztalatból merítettem, épp elég volt arra, hogy megérlelődjön bennem a gondolat: én többre születtem. Aztán egyszer azt hallottam, hogy aki boldog akar lenni, az kövesse Isten akaratát. De mi az Isten akarata? A Szentírásban a feleletre is rábukkantam: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el, amid vagyon, oszd ki a szegényeknek... aztán jöjj és kövess engem.” Ekkor még féltem az áldozatoktól, de gondolkoztam a mennyországról, a poklóról. Elhatároztam, hogy a mennyországot választom. Éspedig a legbiztosabb útra lépek. Többet akarok adni az Úrnak, mint ami múlhatatlanul szükséges. Ezek vezettek engem a zárdába!”

A következő leány önzetlenül másokért akar élni.

„Lassán-lassan rájöttem, hogy milyen nemes dolog másokért élni, másoknak örömet szerezni, mások könnyeit letörölni. Amikor pedig egyszer a szentbeszéd éppen arról szólt, hogy mennyi áldozatot hoznak az apácák az Istenért és a lelkekért, határozottan vágyódtam a zárdába. De az utolsó lökést az adta, amikor egyszer a Jézus Szíve-templomban a misszióba indulókat búcsúztatták. Nagyon megihatott engem és végleg elhatároztam, hogy én is a hősök útjára lépek és önzetlenül másokért élek.”

A legszebb, a legtisztább indítók mégis mindig az édes Jézus marad. Amint tudod már, minden hivatásnak Ő a lelke. Minél inkább előtérbe lép Jézus, annál jobb, annál boldogítóbb a szerzetesi élet. Jézussal, Jézusért. De álljon ennek a résznek a végén is az a mélységes szeretet, ahogy az igazi lelkek Jézus után vágyódnak:

„Paul de Jaegher: Bizalom Szűz Máriában c. könyvét olvastam. Amikor ahhoz a részhez értem, hogy az Úr Jézus mennyire vágyódik Őt szerető lelkek után, akik által mintegy meg akarja sokszorozítani a Szűzanya iránti szeretetét, egy pillanat alatt egészen világos lett előttem hivatásom. Ettől a perctől kezdve Jézus menyasszonyának éreztem magam és le nem írható boldogság töltött el. Elmélkedéseimben mindjobban megértettem, hogy egyedül Ő méltó szeretetemre, és boldog lehetek, ha Jézus menyasszonyának választ. Ha Őt szeretem, a Legnagyobbat, a Legszebbet szeretem. Akit sohasem veszíthetek el.

Ettől kezdve napi áldozó lettem. Boldogság töltött el, amikor Őt szívembe fogadtam. Mindig éreztem, hogy hív, és Neki meg kell őriznem tisztaságomat, szeretetemet. Amikor semmit sem éreztem, — néha ez is előfordult — akkor is szerettem, szerettem áldozataimmal.

Egyszer aztán úgy éreztem, hogy már nem maradhatok a világban. Már nagyon vágyódtam az Úr jegyesei közé. Már szerettem volna az édes Jézus menyasszonyi ruháját magamra ölteni. Igen, csak Neki akartam élni. Szeretetem vitt a zárdába az édes Jézushoz!”

Itt, ezen a helyen még egyszer emlékezetedbe vésem, kedves húgom, az Úr Jézus szavát:

„Sokan vannak a hivatottak, de kevesen a választottak!”

Boldogok a kiválasztottak!

Boldogok, akik elfogadják a meghívást!
Boldogok, akik választottá teszik magukat!
Boldogok, mert övék az édes Jézus!

NEM TUDSZ DÖNTENI?

Lehet, kedves húgom, hogy most végleg nem tudod, mihez kezdjél. Eddig éreztél néha hívást, de nem vetted komolyan. Nem is tudtad tulajdonképpen, mit kíván tőled az a néha-néha felébredő titkos hang. Nem is sejtetted, mily magasztos, mily végtelenül nagy az apácahívás. Nem mertél arra gondolni, hogy itt Jézus hív, az Isten-jegyves. Még kevésbé sejtetted ennek a hivatásnak súlyát, értékét és azt a veszteséget, mely — Jézus visszautasítása folytán — lelkedet érné.

Ezt most mind egyszerre átéled, átérzed.

Mégis valami titkos félelem tölti el szívedet. Eddig a világi élet könnyed szórakozásai vonzottak. Leányálmaid meleg, puha családi fészket rajzoltak eléd. Úgy álmodtad ki a jövőt, hogy valaki gyöngédséggel vesz körül, megkönnyíti minden léptedet. Te pedig viszonzásul meleg szívvel, hálásan szereted. Szabadnak képzelted magad, mint a madár. Boldognak, mint amilyen a dalos csalogány.

Most ez mind álom maradjon csupán?

Megértelek, hogy nem tudsz dönteni!

Fiatal vagy. Szereted az életet. Leányszíved boldogság után vágyódik. Ezen vágyadban szeretnéd átölelni az egész világot. De a hivatás hangját is hallod. És mivel lelked nemes és fogékony, vágyódol a magasabb eszmények után. Szeretnéd Jézust is követni. Szeretnél hős és szent is lenni. Szeretnél sok lelket menteni.

Kettőt akarsz. Nem tudod, melyiket jobban. Egyről le kell mondanod, de nem tudod egyiket sem elhagyni. És így nem tudsz dönteni.

Hogy én mit tanácsolok?

Menjünk mennyei Atyánkhoz. Mert minden attól függ, hogy mit akar Ő. Hiszen tudod már az igazságot. Isten, a nagy Rendező maga jelöli ki számodra a szerepet. Megadja hozzá a képességeket. Legjobban azt tudod eljátszani, amit Ő szánt neked. Ha tehát boldog akarsz lenni, ha jól akarod élethivatásodat betölteni, ne nézz semmit sem, csak azt az egyet: mit akar veled az Úr, milyen szerepet szánt neked a bölcs, jóságos, nagy Isten. Csak egyedül ezt tekintsd. Egyedül e szerint dönts!

Bárhogy is megragadott volna most a zárdai élet. Bárhogy is lelkesedsz az eszményi önfeláldozás után. Ha úgy érzed, hogy Jézus a világban akar tartani, hajtsd meg fejed alázattal és mondd: legyen, Uram, a Te szent akaratod.

És viszont is! Bármennyire csalogat a világi élet csillogása, mámoros szépsége. Bármennyire is beleélted volna magad a múltó örömök ölelő karjaiba. Ha úgy érzed, hogy Jézus magának kéri szívédet, ne habozzál, mondd bátran: Uram, követelek, bárhová hívsz!

Vonulj hát el lelked kis kamrájába vagy menj el Jézushoz a templomba. Imádkozzál! Borulj le mennyei Atyád elé és kérdezd meg: Atyám, mit terveztél velem. Ha úgy érzed, hogy képességeid, hajlamod, egész egyéniséged inkább a világi életre szól, — nyugodtan kövesd azt. Ha viszont ellenkezőleg világossá válik az Ő hívása a zárdába — örömmel nyujtsd Jézusnak szívédet!

Döntésed nyomába áldozat és kereszt jár talán. De érdemesebb most átesned ezen, mint egész életeden át szenvedned!

Légy erős! Dönts! Az utolsó szó akaratodé!

„SZÁZANNYIT KAP ÉS AZ
ÖRÖK ÉLETET!”

KEMÉNY MONDAT

Jézus mondotta: „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét mindennap és kövessen engem.” (Lk. 9, 23.)

Kemény mondat! Nagyon nehéz teljesíteni.

Sok leány erről hallani sem akar. Jézust ugyan követnék a dicsőségbe, a boldogságba. Vágyódnak Jézus szerelme után. De hogy magukat megtagadják, hogy mindennap felvegyék keresztjüket, hogy kövessék Jézust az önként vállalt szenvedésbe, arra már nem szánják rá magukat. Azt mondják, hogy úgyis telve van az élet fájdalommal, miért tetézzék még azt? Van ennek értelme? Úgyis oly kevés az öröm, miért csökkentjük még? Mi a célja? Nem tudnak lemondani! Nem tudnak szenvedni.

Vannak bizony, akiknek biztos a hivatásuk, de nem vállalkoznak a krisztusi szóra: tagadja meg magát, vegye fel keresztjét.

Itt megy tönkre sok, nagyon sok hivatás. Igazi hivatás is. Olyan hivatás, melynél megvolt a hajlam, a képesség és a jószándék is, de hiányzott az akarat. Az ilyenek annyira vágyódnak a tánc ritmusa után, a zene dallamos üteme után, a szép ruha és szóra-

kozás után, hogy mindig ide menekülnek a lelkiismeret szava elől. Ábrándoznak, álmodoznak regénybeli lovagról, házasságról, boldogságról és messze üzik Jézust. Nem akarják meghallani egyre elcsöndesedő hangját, hívását.

Lehet, hogy egyeseknek valóban nem volt hivatásuk, csak itt-ott átmenetileg éreztek valami vonzalmat. Ilyenkor, ha bűn nélkül, finoman szórakoznak, semmi hibájuk sincs. Ők azt az utat választják, amelyet az Úr nekik kijelölt. A világi élet útját, melyben ott szerepel a szórakozás is néha táncsal, muzsikával. Csak szórakozzanak! Udüljenek csak! Élvezzék ezt, hálát adva a jó Istennek. Úgyis oly gyorsan jön majd a szenvedés, a munka, a kenyérkereset nehéz ideje. Itt erőt gyűjtenek, hogy a világi élet szenvedése ne legyen elviselhetetlen. Ahogy elfogadták örömmel a jó Isten üdítő ajándékát, úgy fogadják majd megnyugvással az Istentől küldött kereszteket.

Azonban, ha valakinek komoly, állandó, valódi hivatása van, az ne akarjon tőle szabadulni! Akit az édes Jézus hosszan, kitartóan hív, az törekedjék az örökkévalóság örömeire és tudjon áldozatot hozni. Mert kár volna visszautasítani azt a boldogságot, amit a jó Isten szánt a nagylelkű leányoknak.

Igenis, vállalja a szenvedést, a lemondást. Mert igaz Jézusnak ez a kijelentése is, melyet közvetlen az előbbi után mondott:

„Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt; aki pedig elveszti életét énértem, megmenti azt. Márpedig mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, önmagát pedig elveszti vagy magában kárt vall?” (Lk. 9, 24—25.)

Gondolkozzál, kedves hűgom, ezeken a mélyértelmű szavakon!

Gondolkozzál, hogy aki Jézus után akar menni a boldogságba, annak előbb követnie kell Őt a szenvedésbe!

Sokan megértették ezt és meghozták hősi áldozatukat. Lássuk életüket!

BELSŐ NEHÉZSÉGEK

Még egyetlenegy leánnyal sem találkoztam, egyetlenegy apácát sem ismerek, aki minden akadály nélkül követhette volna hivatását. Mindenkinek küzdenie kell hivatásáért. Vagy előbb vagy utóbb. Vagy kint az életben vagy bent a zárdában vagy mindkét helyen. Vagy külső vagy belső vagy mindkét fajta kísértéssel szemben. Aki az édes Jézus után akar menni, fel kell készülnie a szenvedésre, a keresztre, a mindennapi önmegtagadásra! Mit is érne az a hivatás, amiért nem küzdöttünk meg akár a vérizzadásig is!

Ha így lépsz a zárdába, ezzel a tudattal, akkor nem csalódot Jézusban. Igaz, meg is fog vigasztalni, de előbb szenvedned kell! Most pedig bemutatom, hogy mit kell elviselni azoknak, akiket meghív az Úr Jézus.

„Hivatásom ügye kifelé már elég szépen haladt, amikor belső szenvedések kezdtek gyötörni, a kísértő nem aludt. Szörnyű képekben mutatta be a szerzetesi életet. Hosszú ideig azzal kínozta, hogy úgysem bírom ki. Ugyanis vígkedélyű vagyok és a jó tréfákat sem vetettem meg. Most hirtelen úgy láttam, hogy bent mindig komolynak kell lennem és nevetnem sem szabad. Szüleim is beszéltek ilyesmit. Azt mondták, hogy a szerzetbe csalódot, szomorú emberek lépnek. Mit keresnék vidámsággal, derűmmel ott!? Most látom, hogy csak kísértés volt és ebből semmi sem igaz, de akkor komoly szenvedést és aggodalmat okozott. Alig győztem le ezt a belső nehézséget, másik kísértés kínzott. Átgondoltam, mennyi áldozatot kíván a zárdai élet, talán el sem viselhetem. Kimondottan féltem, remegtem az áldozatoktól. Hogy én mindig

mindenről lemondják! Hát ez kibírhatatlan! Mindíg más akarátát tegyem? Nem, nem bírom én ezeket. De meghajoltam Isten akarata előtt. Ha Ő hív, ha mindezt akarja, akkor az édes Jézusért ezt is elvállalom...”

„Hivatásom történetében egyszerre világosan láttam, hogy nem vagyok méltó a zárdai életre. Nem érdemelhetem ki soha, hogy Jézus jegyese legyek. Eddig lanyha voltam, hát hogy fogadhat el most az Úr? Szinte megsemmisültem. Néha úgy gyötört a méltatlanság tudata. Mikor legjobban gyötrődtem, akkor odaborultam Jézus lábai elé és könyörögtem, segítsen meg ebben a szenvedésben és ha méltatlan is vagyok, ne taszítson el magától, mert én nagyon szeretem és vágyódom utána... Azután attól remegtem, hátha hűtlen leszek. Legalább is elküldenek majd rövidesen, mert én semmire sem vagyok alkalmas... Így kínlódtam szinte a belépésem napjáig...”

Hogy miért mindez? Azért, mert a keresztfeszített Völegény az, aki menyasszonyokat keres. A szenvedő Jézus keres szerető szíveket. A szeretet pedig nem tűr különbséget. Ha Jézus szenved, a kis menyasszynak is szenvednie kell! Hiszen csak így, a kereszti útján, a próbák után találja meg Krisztussal való belső boldogságát...

NEHÉZ VOLT LEMONDANI!

A szülők, a rokonok nem is sejtik néha, mennyi szenvedést okoznak azzal, hogy a hivatás felejtetéseért multságba viszik a zárdába vágyódó leányokat.

Sokan valóban elvesztik hivatásukat, — és ezért a szülők kemény számadásra mennek majd az Úristen elé — mások csak nagy küzdelmek árán tartják meg azt.

„Amikor édesanyámnak megmondtam szándékomat, keményen rám szólt, hogy csak nem ment el az eszem. Kijelentette, hogy semmi szín alatt sem enged. Édesapámmal együtt minden erővel feledtetni akarták velem vágyamat. Édesapám utazni vitt, hogy lássam az élet szépségét. Édesanyám közben szólt barátnőimnek, hogy hívjanak meg szürokra és moziba, színházba. Meghívásukat elfogadtam. Először azért, hogy szüleimnek ne okozzak szomorúságot. De aztán megtetszett. Valóban el is ment a kedvem a zárdai élettől. Izgalommal vártam mindig a meghívásokat, a szórakozásokat. Közben imáimat is elhagytam, áldozni sem jártam. Édesanyám örömmel látta a változást... De egyszer mégis csak fölébredtem! És ekkor rettenetes küzdelem kezdődött szívemben. Jézus úgy hívott, hogy nem tudtam ellenállni. De a fényt, a szórakozást is sajnáltam. Egy darabig csak elfojtottam lelkiismeretem szavát, Jézus hívó hangját. Utóbb azonban mégis Jézus lett erősebb. Bárhogy is fájt, mentem. Már semmivel sem törődtem, csak Jézussal. Láttam, hogy nem lehet áldozatok nélkül megoldani. Tehát fölálldoztam mindent: gazdagságot, szórakozást, barátnőket, bálakat, ruhákat, udvarlásokat, szüleimet is és mindent...”

„Rokonaim és ismerőseim, mert anyuka mindent elmesélt nekik, kinevettek. Azt mondták, hogy fiatal vagyok és nem ismerem az életet. Ha férjhez mennék ma, akkor bizony nem mondanának fiatalnak. Akkor már eléggé meg tudnám ítélni szerintük is az életet. Ez jutott eszembe és máris beláttam, hogy egészen hamis érvekkel állnak elő. Hiszen én nagyleány vagyok és nem engedem, hogy az édes Jézustól elszakítsanak.

Mikor a szó nem használt, akkor társaságba, mulatságokba kényszerítettek. Sokszor sírva teljesítettem a parancsot. Táncolnom, beszélnem kellett és jókedvet mutatnom, mert nem akartam feltűnést

kelteni és botrányt okozni. Bár egyik barátnőm így menekült meg ettől a sok ürességtől. Egyszer én is megelégteltem a dolgot és már nem kértem, hanem határozottan kijelentettem a bálban, most pedig hazamegyek. Oly határozott voltam, hogy azonnal hazavittek és soha többet nem kényszerítettek. De zárdába sem engedtek.

Most bizonyára azt hiszi Páter, hogy el vagyok keseredve. Pedig nem. Mert az édes Jézust sohasem fogom elhagyni és ha 5 év után már nagykorú leszek, sietek Jézushoz mindenén át, hogy végleg menyasszonya lehessen. Mert már most is annak érzem magam és ez végtelen erőforrásom."

Ha egyszer neked is így kell szenvedned, légy te is ilyen hős! Valamilyen módon neked is meg kell hoznod áldozatodat. Hiszen ismered Jézus szavát: „Ha a búzaszem nem esik a földbe, nem hal meg, egyedül marad, de ha meghal, százszoros gyümölcsöt fog teremni."

Merj tehát a világnak meghalni a százszoros termés biztos reményében!

MIT TEGYEK?

Hogy mikép kell viselkedned ilyenkor a társaságban, azt a következőkben olvashatod.

Az első tanácsom az, hogy ha valóban komoly hivatást érzel és kész vagy az áldozatokra is az édes Jézusért, akkor minden kényszer ellenére is lehetőleg tartsd távol magad a nagyobb szórakozásoktól. Ha akarsz, találsz elég kifogást.

Hogy miért ajánlom ezt? Bizonyára tudod már! A hivatás szívedben még fejlődő kis virág, melynek nagyon árt a bálók, multságok perzselő levegője; könnyen elhervad, elpusztul. Ha igazán ott él szívedben ez az értékes virág, hivatásod kis virága, kár volna pusztulásra kárhoztatni! Tehát minél kevesebb ilyen szórakozást! De ha mégis el kell menned,

akkor ne add át magad a szórakozásoknak, mulatásoknak. Ne mélyedj el nagyon az ottani hangulatba. Légy kedves, mosolygós is, de mindig azzal a tudattal, hogy neked szebb hivatásod van. Téged az édes Jézus kiválasztott és te Őt szereted. Ő a tied és te egészen az Ővé vagy. Ezért a szebb hivatásért, nagyobb szeretetért, a teljes istenbírásért érdemes áldozatot hozni! Jézushoz sohasem lehetsz hűtlen!

Milyen legyen viselkedésed a fiúkkal szemben?

Általában légy velük nagyon udvarias, de tartózkodó. Kerüld a hosszabb együttlétet. Főleg ne engedj, hogy szíved jobban fölmelegedjen egy iránt.

A pusztán szórakozni kívánó vagy túlságosan merész fiúval gyorsan elintézed ügyedet. A vele való ismeretség nem hagy mély nyomot lelkedben. A veszély akkor kezdődik, amikor valaki komolyan kezd érdeklődni irántad, ha valaki téged jobban érdekel, megnyerte tetszésedet.

Ha férjhez akarnál menni, akkor ez egészen rendben volna, hiszen így indul el a szerelem. De épp ezért, mert így kezdődik a szerelem, neked — aki az édes Jézusé akarsz lenni — ezt meg kell akadályoznod, különben hivatásod elvész.

Sok hivatás megy így tönkre. Sokszor akaratlanul, mitsem sejtve. A leány jót akar, talán a fiút sajnálja, talán csupán a társadalmi körülmények játszanak közre. A vége nagy, komoly szerelem és a hivatás eltűnése. Tudnod kell, hogy ez nem bűn, ezért nem büntet a jó Isten, mégis nagy kegyelmektől fosztod meg magad. Ha észrevétlenül, akaratlanul, saját hibádon kívül halt el a kis hivatás-virág, akkor még lehetsz nagyon boldog édesanya, aki sok jót tud tenni az életben... Viszont igaz, hogy valami nagyobb elveszett... Az a kis virág nem tudott Jézus öröme kibontakozni... Egy nagy, szent ígéret nem tudott valóra válni.

Szomorú, hogy ezen az úton nagyon sok hívás vész el. Sok és egészen biztos hívás. Azért, ha nagyon szereted az édes Jézust, akkor tarts ki mellette. Áldozat nélkül igaz, nem megy. De az édes Jézust csak akkor szereted egészen, csak akkor lehetsz tiszta jegyese, ha érte nagy áldozatokat is tudsz hozni. Ez természetes is. A tökéletesség útján nagy áldozatok várnak az emberre, reád is, sokszor mindjárt a legelején.

A fölébredő szerelem távolról sem jele annak, hogy nincsen hivatásod. Sőt hivatásod így értéke-
sebb lesz, mert a kettő között kellett választanod, és te az Urat választottad. Mert nem elég csak az Úr Jézus hívása! Nem! Már tudod, hogy ehhez elenged-
hetetlen feltétel a te akarati döntésed is: Választom az édes Jézust!

Mindenesetre könnyebb a harc, ha nem enged a földi szerelmet szívedben fölébredni. Ha tehát melegebb vonzalmakat veszel észre, akkor lehető-
leg szakíts. Nem feltűnően, csak szép csendesen. Nem kell megmondanod, — és jobb is, ha titokban tartod — hogy az édes Jézusé vagy. Csak értésére adod, hogy vele nem tudnál boldog lenni, ezért kéred távozását.

Sokkal nehezebb, ha nem tudsz vele szakítani. Ha olyan a helyzet, hogy kell fogadnod. Ilyenkor légy kedves, de sohasem olyan mértékben, mely a meleg érzelmeknek jele. Főleg bizalmas ne légy. Csak annyira kedveskedj, amennyire az udvariasság megkívánja. Itt nincs helye a „részvétnek” sem, mert az ilyenkor szinte biztos út a szerelemhez. Az édes Jézus, a te Jegyessed, kárpótolja majd őt mindenben a te segítségednél is sokkal jobban!

Igy vigyázz hivatásodra!

Igy készülj fel arra a boldog órára, amelyen magadra öltethed az édes Jézustól kapott menyasz-
szonyi fátyolt és édes gyűrűjét ujjadra húzhatod.

Addig is, míg ez a drága nap el nem érkezik,

imádkozzál mindennap hivatásodért és dúdold sokszor vágyódva, melegen:

Édes Jézus, én szerelmem, ó mely nagyon szeretlek.
Te vagy kincsem és mindenem, hű szívembe el-
[rejtlek.

Jöjj el, jöjj el, siess már, Jézus, téged szívem vár!
Édes Jézus, mivel téged mindenfelett szeretlek,
Minden kincset és örömet érted, Jézus, megvetek.
Jöjj el, jöjj el, siess már, Jézus, téged szívem vár!
Semmi ínség és erősség szerelmed nem fogyasztja,
Sőt csak jobban tehozzád fűz és szívemet gyullasztja:
Jöjj el, jöjj el, siess már, Jézus, téged szívem vár!

„AKI ATYJÁT VAGY ANYJÁT...”

Az Úr Jézus nagyon jól tudta, miért mondotta ezt: „Aki atyját vagy anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó énhozzám!” (Mt. 10, 37.) Az Úr Jézus erősíteni akarta azokat, akiknek hivatás ébred szívében, mert előre látta azt a rengeteg nehézséget, melyet épp a szülői szeretet okoz.

Nagyon ritka ugyanis az olyan szülő, aki megérti, mit jelent a hivatás kegyelme. A sok beszámoló között csak egyetlenegy akadt, mely dicsérőleg szólt a szüleiről:

„Jó katolikus szüleim könnyes szemmel, fájó szívvel, de mégis örömmel egyeztek bele, mert tudták, hogy milyen nagy kegyelem, hogy már második leányukat adhatják oda az Úr Jézusnak.”

Ó, bár minden szülő ilyen lenne! Bár mindenki megértene, felfogná a hivatás nagy kegyelmét. De szinte mindig az ellenkezője történik:

„Szüleim hallani sem akartak hivatásomról. (Hányszor olvashattál már eddig is ilyesféle kijelentéseket.) Mindent megtettek, hogy ne menjek el. A végén kitagadással fenyegettek. Válaszuk mindig az volt, hogy ha már nem szeretem őket, akkor csak hozzam elő ezt a kérést. Folyton arról vádoltak,

hogy hálátlan vagyok. Mennyit fáradtak értem és most elhagyom őket. Nem felelhettem semmit, de ha férjhez mentem volna messze vidékre, akkor ez nem fájt volna nekik, pedig akkor is elhagytam volna őket...”

„Édesapámat még soha nem láttam sírni. De akkor ő is sírt velem együtt. Úgy elkeseredett, hogy kijelentése szerint inkább főbelövi magát, de engem nem enged el. Később kissé enyhült fájdalma, de akkor is keserűen mondotta, ha meguntam a szülői házat, akkor menjek. Ha beleegyezése nélkül elmegyek, nem vihetek magammal semmit, még a legszükségesebb ruhákat sem. Ez nagyon fájt, hiszen már sokáig minden keresetemet hazaadtam... Hála a jó Istennek, a zárdába így, minden nélkül is felvettek...”

„Kimondhatatlan szeretettel csüngtem az édesanyámon és nem tudtam elképzelni, hogy egyszer el tudjak tőle szakadni. Kimondhatatlanul szenvedett az életben, én igyekeztem könnyeit mindig letörölni. Összeforrt szívünk a szenvedésben... Rajongtam érte. Így, amikor eljött volna a válás órája, nem tudtam otthagyni. Akkor még nem értettem át Jézus szavát: „Aki atyját vagy anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó énhozzám!” Lassan újból összeszedtem erőmet és ennek a mondatnak hatása alatt távoztam. Az indulás órájában édesanyám ismét sírt, könyörgött, hogy ne hagyjam egyedül. Szívem is sajgott, de Jézusért meghoztam az áldozatot. Tudtam, hogy értem, helyettem százszorosan megáldja majd jó szüleimet is...”

„Végül sok kérés után megkaptam a beleegyezést s nemsokára könnyes búcsúzás után anyussal útnak indultunk. Este értünk a zárdába. Ott nagyon kedvesen fogadtak és mégis valami szörnyű éjtszaka következett. Éjjelre anyuskám velem maradt és kitört belőle a sírás, hogy nélkülem nem tud hazamenni. Még az úton megszakad a szíve. Nem bírtam

tovább. Megrészegetve a szülői szeretettől, nem tudtam ellenállni, kijelentettem, hogy hazamegyek. Másnap valóban hazamentem vele. Nemsokára mégis szinte megszöktem otthonról, hogy követhessem hivatásomat...

De már nem folytatom a beszámolókat, pedig még többet szenvedtek azok, akiket zárda helyett bolondok házába vittek vagy cselédszobába zártak vagy lelövésssel fenyegettek. Már az eddigiekből is láthatod, hogy mennyi áldozatot hoznak a leányok, milyen hősök, kitartóak, csakhogy Jézus akaratát teljesíthessék. Már nem írom le hosszán, csak megemlítem, hogy ezek a hős leányok imádkoznak, böjtölnek, könyörögnek, áldozatot áldozat után hoznak, csakhogy Jézus után vihessék maguk is a földi élet keresztyét.

SZERELMET IS JÉZUSÉRT!

A szerelem a szülői szeretetet is fölülmúlja, de a Jézus iránti szeretet még a földi szerelmet is. Néha nagy áldozatot jelent ez. De Jézusért még ezt is meghozzák a leányok. Fömládozzák a családi boldogság kilátásait, lemondanak a gyermekmosolyról, sőt a már az ujjukon lévő jegygyűrűről is — Jézusért.

„Egyik kis barátnőm így beszélt hozzám: Mint édesanya is boldog lehetsz! Gondold el azt a békés, igazán meleg családi fészket. A sajátodat. Itt minden a tied: a bútorok, ő és a gyermekek. Te vigyázol rájuk. Te ápolhatod őket. Ők pedig neked suttogják azt az édes szót: Édes anyukám! Istenem! Milyen szép hivatás! Nem érzed? Látod, én is zárdába készültem, de most már egészen másképp gondolkodom. Vagy talán csalódtál? Ő nem, ismerlek! Szép vagy és fiatal! Ilyen leányok földi boldogságra, családba való! Az Isten is erre teremtett...

Gondolkozni kezdtem. Hátha igaza van! Érzem, boldog lennék a családi tűzhely melegénél. Ki tudja,

a zárdában boldog leszek-e? Aztán a szépségem! Majd eszembe jutott Jézus szava: „És aki fiát vagy leányát jobban szereti, mint engem, nem méltó én-hozzám!” (Mt. 10, 18.) Igen, ezeket szeretem. De Jézust még jobban. És miért nem adhatnám oda Jézusnak szépségemet, fiatalságomat? Nem Őt illeti-e meg az leginkább, mindenki előtt? És szenvedni fogok? Hát nem szenvedett értem előbb az Úr?

Ekkor nagyon meleg lett a szívem. Tudtam, hogy én csak Jézusé leszek. Én lemondok minderről: otthonról, gyermekről, szerelemről, csak egyről, Jézusról nem. Ó édes Jézusom, adj kitartást! Érted hűséggel végig, hűséggel éig.”

Már nem akarom folytatni földi boldogságukról lemondó leánylelkek élethimnuszát. Nem részletezem, hogyan hozzák meg hősiek áldozatukat, lemondva a gyermekek feletti örömről, hogy száz és száz gyermekkel gyakorolják a lelki anyaságot Jézusért. Csak két esetet akarok még leírni, két jeggyűrűs menyasszony esetét.

Az egyiknek kitűzték már esküvőjét is. A hirdetés is megvolt már. A meghívók szétmentek. A ruhák készen voltak. Az új fészek szép kis kerttel melegen várt már a boldog fiatalokra, amikor a házasság előtt három nappal kis kártya érkezik: „Kedves, ne haragudjék, hogy csak most, hónapok után írunk, de hibánkon kívül csak most írhatjuk meg, hogy a zárdába fölvevük.”

Ez a levél lett volna hivatva hónapok előtt a jeggyűrű elfogadását megakadályozni. De elkéssett. Így a két szeretet közül a leány a földit választotta. De ez a lap egészen megzavarta lelkét. Imádkozott és imádkozott. Jézus újból teljes erejével hívta. A szülők, a vőlegény is megtett mindent a saját érdekükben. És mi lett a vége?

Mint Szent Alexius házassága napján elhagyta menyasszonyát Jézusért, úgy ment ez a meny-

asszony is az igazán boldognak ígérkező házasság előtt is egy nappal a zárdába, hogy Jézusnak szentelhesse szívét. Bizonyára a legjobb részt választotta!

A másik kis jeggyűrűs menyasszony már mint apáca így elmélkedett:

„Jézus, én édes Jézusom, te tudod, hogy ki, miről mondott le, hogy a Tiéd lehessen. Te tudod, hogy kinek mi volt a legnehezebb áldozat. Egyiknek a szabad mozgás, utazás, rokonság, jóbarátok, szép ruhák, másoknak a könyvek, a zene, a szórakozás, nekem, Uram, de hiszen tudod, hogy a földi szerelem. Hiszen tudod, hogy szerettem és ő is szeretett engem. Már tervezgettük jövődő boldogságunkat, de Érted meghoztam szívem áldozatát, mert kimondhatatlanul szeretlek. Megsebesítetted szívemet szerelmeddel. Győztél! Téged választottalak. Ha százszor ott állanék a válaszüton, százszor is újra Téged választanálak. Mert nagyon, mindenekfelett szeretlek, Jézus! Újból Neked adom szívemet! Fogadd el, rendelkez velem, hogy Érted égő áldozat maradjak és szüntelen örömet találj bennem!”

„ÉRDEMES VOLT!”

A sok lemondás és áldozat csak a bevezetése annak, amit Jézus menyasszonyának vállalnia kell a zárdában. Aki nem ezzel a gondolattal megy a zárdába, hogy feláldozza vágyát, szabadságát, akaratát, belátásait, vagy aki érzi, hogy ezt nem tudja meghozni, az ne is menjen. Bent nagyon sok a lemondás. Nagyon sok áldozatot kell hozni annak, aki komolyan Istennek szenteli életét és méltó akar lenni égi Jegyeséhez. Az Úr Jézus legkülönbözőbb próbára teszi őket. Vagy mindjárt a belépés idején vagy utána vagy csak évek múlva, vagy huzamosan hosszú időn keresztül.

És mégis, ennek ellenére mit éreznek az apácák?
Mit éreznek, mit írnak?

„A belépés előtt nem értettem meg Jézus ígérét, hogy mindaz, aki elhagyja atyját vagy anyját, fivéreit és nővéreit, százannyit kap és az örök életet. Most megértem. Anya helyett jó anyát kaptam, aki lelkem javát akarja. Testvér helyett száz másikat. Mindezek felett még az édes Jézust. Oly jó a klauzúrában lenni. Érezni tudatosan, hogy az édes Jézusé vagyok és senki másé! Mindez lemondásba kerül, de érdemes, érdemes Érte sokat szenvedni. Jézussal a szenvedés is könnyű és édes. Csak meg kell találni Őt, csak meg kell tanulni a Vele és Érte való szenvedés művészetét! Ó, én nagyon boldog vagyok! Ez a boldogság minden reggel felújul szívemben, amikor a szent ruhát megcsókolom. Az én menyasszonyi ruhám a boldogság jelképe. A világiak el sem tudják képzelni, mit jelent az, hogy én naponkint fölvehetem, megcsókolhatom ezt a drága menyasszonyi öltönyömet. Ó igen! Minden szenvedés között is nagyon szeretem az édes Jézust, szívem sokszor alig bírja a boldogságot magába zárni. Ó, nagyon is érdemes volt mindenről lemondani Jézusért!”

„Az Úr Jézus bőven megjutalmazta áldozatomat. Napról-napra elhalmoz szeretetével s nekem nincs is más vágyam, mint Őt mindig jobban szeretni és Neki minél több áldozattal sok-sok örömet szerezni. Néha úgy érzem magam, mintha a mennyország előcsarnokában lennék. Hiszen Jézus oly sok kegyelmi kinccsel ajándékozott meg, melyeket a világ nem adhat meg. Igaz, ezek szinte láthatatlannak, de annál értékesebbek. Milyen nagy boldogság is a jó Jézussal egy földél alatt lakni, jegyesének lenni, Vele mindennap a szentáldozásban egyesülni. Vele dolgozni, mindent Érte vállalni. A keresztek, a megnemértést Vele viselni. Őt sajátmagam és mások bűneiért kiengesztelni. Neki tiszta, áldozatos

élettel, a szeretet gyakorlásával szüntelen örömet szerezni! Ki tudja azt leírni, mennyi boldogság forrása ez! Csak annyit mondhatok, hogy nagyon boldog vagyok, mert nagyon szeretem az édes Jézust!"

Mindez már azért is igaz, mert az Úr Jézus elég hatalmas arra, hogy ígéretét beteljesítse és valóra váltsa:

„Mindaz, aki elhagyta házát vagy fivéreit vagy nővéreit vagy atyját vagy anyját vagy feleségét vagy gyermekeit vagy földjeit az én nevemért, százannyit kap és az örök életet fogja örökölni.”

AZ ÁLMOK TELJESÜLNEK ...

Míg valaki hivatását követheti, valóra válthatja, sok-sok megpróbáltatáson kell átesnie. A legelső próba legtöbbször már a világban éri a leányt. Ott kell az első csatákat megvívnia. Ha maga részéről ezeket kiállta, akkor a zárda is próbára teszi, hogy megismerje, vajjon alkalmas-e a zárdai életre, méltó-e, hogy valóban Jézus mátkája legyen.

Bár a plébános úrtól vagy a lelkiatyától kinti élete felől is kérnek felvilágosítást, de az igazi, a mély kiismerés a zárdában következik. Ez a megismerés két oldalú: a zárda megismeri a leányt és a leány a zárdát.

A legelső alkalom erre a jelöltidő, mely a zárdák és a körülmények szerint hosszabb-rövidebb ideig tart. Sok leány már egész fiatalon rádöbben hivatására és hogy ezt biztosabban követhesse, már korán jelentkezik. Az ilyeneket és azokat is, akik tehetségesek, de maguktól nem tudnak iskolába járni, már korán fölveszik a jelöltek közé, hogy így hivatásukat és kiképzésüket biztosíthassák és a lelkek javára fordíthassák.

Ebben az időben a leányok közelebbről meg látják a hivatás fönségét és a zárdai élet kereszt-

jeit. De az előjárók is jobban kiismerik a leányt, hibáit, jótulajdonságait. Kölcsönösen döntenek arról, hogy a kis apácájelölt végleg zárdába lépjen-e vagy sem.

Ha úgy ítélik, hogy az édes Jézus valóban hívja, akkor még jobban bevezetik a jegyesi élet titkaiba, a zárdák szokásaiba. Megismertetik velük a főbb szabályokat. Akik itt is megállták a helyüket, azokat 8 napig tartó lelkigyakorlaton vezetik át, hogy elmélkedjenek nagy hivatásukon és azon, hogy mire szánták rá magukat.

De beszéljenek erről azok, akik ezt személyesen átélték.

„Még diákleány voltam, amikor az édes Jézus szívemhez szólt: Te az enyém leszel. Azt akarom, hogy egyedül nekem élj, értem és a lelkekért áldozd fel életedet.

Ez a hívás végtelen boldogsággal töltött el. Örültem, hogy végre adhatok Jézusnak valamit, adhatom a legdrágábbat, a szívemet. Amióta pedig szavát hallottam, nem volt nyugalmam. Állandóan vágyódtam arra, hogy minél előbb kövessem hívását, viszonzzam szeretetét az én kis áldozatommal.

Felvételt kértem és jelöltnek felvettek. A sok-sok áthidalhatatlannak látszó nehézség megoldódott; a sűrű ködfelhők szétoszlottak, kisütött a nap és én a zárda kertjében találtam magam. Végtelen boldogságomban úgy éreztem, hogy itt a napsugár aranyosabb, az emberek jobbak, a virágok illatosabbak, a madárcák is szebben énekelnek. Aztán rájöttem, hogy mindez azért van így, mert itt minden az Istené: a ház, a kert, a virágok és az emberek is. Nemsokára megkaptam a jelöltek ruháját. Végtelen öröm töltött el. Úgy gondoltam, ez az első foka annak az aranylépcsőnek, melyen Jézusomhoz jutok. Felölthettem azt a drága ruhát, mely kifelé is elárulta, hogy már nem tartozom többé a világhoz, hanem Jézushoz és az Ő jegyeseihez.

Telt, múlt az idő és én mindig közelebb kerültem az álmok megvalósulásához. Elérkezett az a nap is, amikor beléptem a beöltözendő jelöltek sorába. Örömmámban úszott kis szívem, melyet úgy éreztem, hogy képtelen vagyok magamban tartani. Szerettem volna kitenni az oltárra, a tabernákulum elé, hogy ott dobogja el tüzesen, lángolva, hogy szereti Jézust.

Megkezdődött a komoly, mély előkészület ideje, mely igazi mélységét és fontosságát a nyolcnapos lelkigyakorlatban érte el. A szerzetesi élet első, kedves bölcsőjéből kikerülő jelöltek végezték itt lelkük szépítését az isteni Jegyes fogadására. Boldog szívvel díszítgettem én is menyasszonyi ruhámat, hogy tisztán, hófehérben léphessek Jézus elé, az Ő jegyesi fogadására.

A magány szent csendjében, az isteni kegyelem világossága mellett mindig tisztábban bontakozott ki előttem szent hivatásom, a szerzetesi élet minden tövisével és rózsájával. Itt értettem meg, hogy: „Valaki engem végtelen szeret, nagyobb az égnél, nagyobb a földnél, nagyobb minden boldogságnál.” Ez a Valaki Te vagy, édes Jézusom. Valóban nagyobb vagy az égnél és a földnél, a világ minden kincsénél, hűségesebb minden földi emberi ideálnál. És ennek a mérhetetlen szeretetnek fényénél megláttam az én nagy semmiségemet. Valaki végtelenül szeret, azért adta kegyelemkincsének legnagyobb értékét, szeretetének legdrágább gyöngyét, a szent hivatást. Szomjas lélekkel ittam a lelkigyakorlat minden gondolatát, hogy mától kezdve meghaljak magamnak és csak isteni Jegyesemnek éljek. Ó, mily boldogság, hogy az Ő jegyese, egészen az Ővé lehetek. Tudom, hogy keresztútján fog vezetni, mert Ő mondotta. De Jézus előttem megy és én boldogan követem.”

„KÖZELEBB HOZZÁD, ISTENEM!”

A jelöltidő betöltése után közvetlenül jön a próbaidő, a noviciátus. Ez az utolsó próba. A visszalépés még mindig lehetséges. Sőt épp arra szánták ezt az időt, hogy teljesen megismerhesse mindenki a zárdai életet. Mert az ujoncidőben már úgy él a kis apáca, amint később élnie kell. Már mindent meg kell tartania úgy, mintha letette volna már a szegénység, az engedelmesség és a tisztaság szent fogadalmát.

Az Egyház, a gondos édesanya minden oldalról megmutatja szeretett leányának azt az életet, melyre hivatást érez. Nem engedi, hogy tudatlanul lépjen az áldozatos útra. Épp ezért mindenkinek legalább egy évet kell így próbaként eltöltenie. Egy-egy szerzet azonban kétéves próbaidőt ír elő, hogy a szerzet is, a leány is annál nyugodtabb legyen.

Némelyik szerzetben a próbaidő előtt van a végleges beöltözés, vagyis annak az apácaruhának felöltése, melyet egész életén át viselni fog. Más rendben viszont a noviciátus végén van, akkor, amikor végleg fogadalommal, szívből jövő igaz ígérettel adja oda szívét a kis menyasszony Isten-jegyesének, az édes Jézusnak.

Most ismét beszéljenek az apácák, hogy mit is éreztek a beöltözés, a fogadalomtétel, illetve az eljegyzés napján.

„Már csak egy nap választott el a várva-várt pillanattól. Csak 24 óra! De mintha örökkévalóság lett volna ez az idő. Ha boldog a leány az eljegyzése előtt, a menyasszony esküvője előtt, úgy ez a boldogság százszorosan erősebb volt szívemben. Nincs földi szerelem, ami ezt felülmúlja. Hiszen Jézussal, a királyok Királyával tartja most eljegyzését annyi szív, annyi boldog leány. Türelmetlenül néztem az óra lassú járását és szinte minden percben ismételtem, hozsannáztam: „Közelebb, közelebb Hozzád, én Istenem!”

Itt az utolsó est! Még egy örömteli, meleg köszönetet súgtam kis templomunk szentségi Jézusának a végtelen sok kegyelemért, amelyekkel eddig elhalmozott. Aztán aludni tértem. De az álom messze elkerült ma engem. Szívem a boldog izgalomtól szinte lázasan dobogott. Hiszen holnap a földi boldogság csúcsára érek. Holnap Jézus jegyese leszek. Ekkor elröpült előttem még utoljára a kedves múlt. Az édes otthon, drága szüleim, testvéreim, felejtethetlen diákéveim, a jelöltidő, a jóságos mesternők, a kedves társak... Boldogan csókoltam emléküket... Elmúltak és egy szebb, ennél is boldogabb élet kezdődik holnap. Végre mégis győzött az álom. Elaludtam, hogy boldog örömmel ébredjek a legszebb nap hajnalhasadására.

Felvirradt a nagy nap! A természet is ünnepelni látszott. Az ég tiszta volt és ragyogott. De lelkem egének azürkékjét sem homályosította semmi. Végtelen boldog voltam. Szinte reszkető kézzel vettem magamra ruhámat, hogy néhány óra mulva isteni Jegyesem örök menyasszonyi ruhájával cseréljem fel. Így végeztük el közös reggeli imánkat és az elmélkedést. Csend volt, csak a ragyogó szemek beszéltek a nagy boldogságról. Aztán sorba álltunk és megindultunk a templomba. A hosszú menyasszonyi csapatot látva önkénytelenül is eszembe jutott: „Ezek kísérik a Barányt, bárhová megyen és éneket énekelnek, amilyent senki más nem zenghet”... A templom fényben úszott. Unnapi hangulat uralkodott az Úr házában. Megszólalt az orgona. Búgása szent harmóniába olvasztotta szívünket, angyali zenéje szinte a mennyországba emelt mindnyájunkat. Megkezdődött a szentmise. Az imádság szárnyain Jézushoz emelkedtünk és valóságosan örömmámorban úsztunk. Egyszer csak megáll az orgona. Szívem hevesen dobogott, amikor megszólalt egy komoly, szelíd hang:

— Mit akartok?

Mi mind boldogan feleltük:

— Jézusnak eljegyzett menyasszonyai szeretnénk lenni!

A hang folytatta:

— Vállaljátok ezt az életet minden nehézségével és fáradságával?

— Igen! — énekeltük mindannyian boldogan.

Aztán egyenkint kedves Anyánk elé térdeltünk és kértük a szent ruhát. Ő mindegyikünknek kezébe adta. Boldogan szívemhez szorítottam a drága szent ruhadarabokat. A fátyolt, mely legfölül volt, megcsókoltam. Oly boldog voltam, hogy két könnycsepp futott végig az arcomon. Ráhullott jegyesi ruhámra, mellyel most örökre eljegyeztem magam.

Felöltöztettek. És mikor mind készen voltunk, megint az oltár elé vonultunk. Megszólalt ismét az orgona mennybeható hangja: „Dicsőít Téged, nagy égi Teremtő, a mindenségnek szent dalát” Fehér fátyolok susogtak, új életre született nővérek lilomos csapata hullámozott be az oltárhoz. Áldást kaptunk. De boldogságunk legnagyobbika csak most következett.

Már ott térdeltem az oltár előtt és úgy éreztem, hogy elhallgat a mennyben minden muzsika, az angyalok zenéje. Az egész mennyi udvar figyeli a fehér csapatnak a királyok Királyával való eljegyzését. Én az édes Jézust képzeltem magam elé és úgy rebegtem el a fogadalom szavait, hogy Jézusé leszek, hogy neki tisztaságot, szegénységet és engedelmességet fogadok. Bár csak időre szólt a külső szöveg, én mégis örökre tettem, örökre odaadtam szívemet az édes Jézusnak. Egészen a mennyországban éreztem magam, szívemben szeráfi szeretet égett.

Ez az édes boldogság megmaradt az áldozásig is, amikor mint fogadalmas menyasszony először egyesültem hófehér Jegyesemmel, Jézussal. A hála, a köszönet és a nagy szeretet ölelte át Jézusomat lelkemben... Sok-sok kegyelmet kértem akkor... Úgy éreztem, királynő vagyok. Két kézzel szórha-

tom Jézus Szívének kegyelemkincseit a lelkekre. Hiszen az Ő ügye az én ügyem. Ő szeret, én is szeretem. Érte és a lelkekért lettem mátkája. Így erre jogom van. De ez kötelességem is. Hűtlen lennék hozzá, ha nem könyörögném ki Szívének kegyelmeit a lelkek számára... Nem volnék méltó hozzá, ha önfeláldozó életemmel, szenvedéseimmal nem akarnám megmenteni a lelkek százait... Mily boldogság is ez! Mily nagy kegyelem!

Ez a hangulat töltött el egész nap. Míg végre este lett. Zavartalan boldogsággal tettem le rózsakoszorúmat. Vidám léptekkel indultam el a szerzetesi élet lépcsőjén fölfelé, hogy a rózsakoszorú helyett Jegyesem töviskoszorúját viseljem homlokomon, egészen a mennyei boldog egyesülésig."

Légy boldog, Jézus kis mátkája!

Esdj ki számomra is sok kegyelmet!

Hogy hűségesen betölthessem szerepemet.

Ott és úgy, ahol és ahogy a nagy Rendező akarja!

SZERZETES INTÉZMÉNYEK

HOVÁ HIV JÉZUS?

Emlékszel még arra az időre, amikor felüdülni vágyó lélekkel ligetbe, virágoskertbe értél? Több irányba vezetett az út, viruló rózsabokrok, pompásan tündöklő dália és eléd szelidülő kék nefelejcsmezők közé. Megálltál az útkereszteződésnél. Nem tudtál választani. Hogy is választhattál volna, amikor mind olyan vonzó, olyan egyedülállóan szép volt.

Most is gyönyörűsép kertek előtt állunk. Az édes Jézusnak elzárt, erényvirágokkal teleszórt kertjeinél. Egyik szebb, mint a másik. A maga nemében mindegyik szinte utólérhetetlen. Megállsz és nem tudsz választani. Nem mersz hirtelen dönteni, melyikbe is lépj be, melyiket szeressed egész életeden át.

Mint mindenben, itt is segítségedre sietek. Melléd állok és végigvezetlek a kerteken. Megmutatok mindent. Kitérom előtted az egyes zárdák ajtajait, hogy már ne csak általánosan, hanem külön-külön is gyönyörködhess bennük, és ha eddig nem választottál, tudj választani is! Nézd, mily szépek, mily változatosak.

Az egyikből az állandó imádság, könyörgés

illata száll az ég felé. Itt a nővérek az engesztelés, a hódoló és kérő ima alázatos kis ibolyáit ápolják különösen. Elmélyedő, kegyelemleesdő, áldozatos étellel szolgálják elsősorban az Istent és embertestvéreiket. Ezek a *szemlélődő szerzetesek*, az *imaélet*, az engesztelés szerelmesei. A következő intézmények tartoznak ebbe a csoportba.

A Boldogasszony látogatásáról Nevezett Rend.
Mária Reparatrix. Örökimádás Apácák.
Sarútlan Kármelita Apácák.

Azok ott szenvedő betegek gondos szolgálóleányai. Egész életüket a testi nyomorgók megsegítésére szentelik. Éjjel-nappal a betegek mellett állnak. Munkájuk nyomán enyhülés, boldogság száll a szívekbe. Ezek a betegápoló szerzetesek. És mindjárt melléjük sorakoznak azok, akik az elhagyott árvákkal, kivetettekkel, sőt az élet szerencsétlenjeivel foglalkoznak. A testi és lelki nyomor enyhítői. Jutalmuk bőséges lesz! Betegápolók:

Assisi Szent Ferenc Leányai.

Gyümölcsöltő Boldogasszony Szolgálói. (Annunciáták.)

Szent Erzsébet Apácarend.

A szerencsétlen emberek segítői:

Jézus Isteni Szívéről nev. Kármeliták az árvákat karolják fel.

Jó Pásztor Szeretetéről nev. Miasszonyunk Kong. az erkölcsileg veszélyeztetett leányoknak nyújt segítséget.

A Szegények Kis Nővérei a tehetetlen aggokat ápolják.

A magyar leányok odaadó nevelőit már nem kell említenem. Ismered őket! Mérhetetlen az a sok kincs, amelyet gazdag lelkükből a tudásra és lelki-ségre éhes kis szívekbe becsöpögtetnek. Ezért igen nagy az óvodákban, elemi, különféle közép- és felsőiskolákban, nevelőintézetekben szerzett érdemük. Ezeket nevezzük tanítórendeknek. Ilyenek:

Az Angolkisasszonyok.

Árpádházi Boldog Margitról nev. Domonkos-
rendi Nővérek.

Miasszonyunkról nev. Kalocsai Szegény Iskola-
nővérek.

Miasszonyunkról nev. (Notre Dame) Női Kano-
nok Szerzetesrend.

Miasszonyunkról nev. Szegény Iskolanővérek.

Notre Dame De Sion.

Premontrei Női Kanonokrend.

Szent Bazil-rendi (Bazilissza) Nővérek.

Szent Orsolya-rend.

Únióhoz tartozó Szent Orsolya-rend.

Szent Szív Társasága. (Sacré Coeur.)

Egyes zárdák minden jót szinte egyszerre akar-
nak gyakorolni. A tanítás mellett gondjuk van az
irgalmasság cselekedeteire is! A szeretet hőseinek
nevezhetném őket. Fáradtságos munkájuk között
Jézus egy mondata erősíti lelküket: „Amit egynek
teszték a legkisebbek közül, nekem tettétek! A
következő nővéreket a tanítás és irgalmasság cse-
lekedetei jellemzik.

Depaul Szent Vince Szeretleányai.

Isteni Megváltó Leányai.

Isteni Szeretet Leányai.

Isteni Üdvözítő Nővérei.

Legszentebb Üdvözítő Leányai.

Páli Szent Vincéről nev. Szatmári Irgalmas
nővérek.

Szentcsalád véd. alatt álló Ferences Nővérek.

Szent Keresztről nev. Irgalmas Nővérek (Ke-
resztes Nővérek).

Szervita Nővérek.

Újabb zárdákhoz értünk. A legmodernebb és
még hiányzó életigények betöltésére épített a jó
Isten. Nézd, milyen munka folyik itt. A kedves-
nővérek elmennek a gyárakba is, üzleteket vezet-
nek, szervezik az egyházközséget. A rohanó élet
apostolai ők! Ezek:

Egyházközségi Nővérek, Szent Péter leányai.
(Egyházk. szerv.)

Jézus Szíve Népleányai T. (Kereskedelem, anyag
megszentelése.)

Krisztus Királyról nev. Népművelő Társaság.
(Népművelés főlemelése.)

Szent Benedek Leányai. (A falut munkálják.)

Szent Ferencrendi Szegénygondozó Nővérek.
(Modern szegénygondozás.)

Szociális Missziós Társulat. (Szociális segítség.)

Szociális Testvérek Társasága. (Szociális
munka.)

Szűz Mária Társasága. (Papoknak segít.)

Unum Cordis Jesu. (A szeretet egységét sür-
getil)

Ha hozzávesszük azokat a lelkeket, akik egye-
dül dolgoznak kint az Úr szállójében észrevétlenül,
elvegyülve hozzátartozóik és a távolállók között,
akkor látjuk, hogy mily változatos szép munkát
végeznek az Úr Jézus tiszta jegyesei!

Utoljára nézzünk meg még egy szerzetesi intéz-
ményt. Talán a legelején kellett volna megtekinte-
nünk. Mert ezekben a pogányok közé készülő vagy
értük itthon dolgozó apácákat láthatsz. Hősök ők,
akik Krisztus világosságát, a szent hitet viszik
messze-messze, a sötétségben sínylődő pogány lel-
kekhez. Ezek a missziós rendek. Hazánkban csak
egy ilyen zárda van.

Ferences Mária Misszionárius Nővérek Társu-
lata.

(Missziókba tagokat szándékoznak még küldeni
az Angolkisasszonyok, az Isteni Udvözítő Nővérei,
a Jézus Szíve Népleányai, a Páli Szent Vincéről
nevezett Szatmári Irgalmasnővérek, az Unum Cordis
Jesu.)

Az alábbiakban betűrendben állítottam össze a
szerzetesrendeket, hogy azokat, melyek közelebb-
ről érdekelnek, kissé behatóbban megismerd.

HOGYAN JELENTKEZZEM?

Ha meggyőződöttél hivatásodról és tudod is, hogy melyik zárdába hív Jézus, akkor a legjobb személyesen vagy levélben érdeklődni, hogy számíthatsz-e a föl vételre.

Ebben az első levélben vagy első látogatásod alkalmával már elmondod hivatásod történetét, a szándékot, hogy miért akarsz zárdába menni. Természetesen leírod családi körülményeidet, korodat, iskoláidat. Ha valamilyen akadály forogna fönn, azt is említsd már meg, hogy az előljáró egészen világosan lássa a helyzetet.

Ezt az érdeklődést megelőzheti másik tájékozódás is, melyet egy kedves nővérrel beszélhetsz meg. Ha azonban már véglegesen akarsz tudni, akkor a legfőbb előljárót keresd föl: a nagyontisztelendő általános főnöknőt. Minden szerzetesintézmény ismertetésénél legelől közöltem a címet, ahová írnod kell.

Megteheted azt is, hogy a szükséges iratokat is elviszed magaddal. Legalább is lassan beszerzed őket, mert ezeket feltétlenül kéri. Ezek a következők: Keresztlevél. Bérnálaai bizonyítvány. Erkölcsei bizonyítvány a plébános úrtól vagy a lelkiatjától, hittanártól. Szülői beleegyezés, ha kiskorú vagy. Orvosi bizonyítvány egészségedről. Több szerzet saját orvosával vizsgáltat meg, mégis jó, ha jelentkezés előtt is meggyőződöl arról, hogy egészséged alkalmas a zárdai életre. Különleges körülmények alkalmával az előljárók más iratokat is kívánnak, melyről értesítenek, ha jelentkezel és azokra szükséged lesz.

Ha nagyon vágyódol egyik szerzetbe, de valamilyen akadály miatt félsz, hogy nem vesznek fel, csak jelentkezzél bátran. Tárd fel őszintén a helyzetet. Nagyon könnyen lehet, hogy az akadály ellenére is felvételt nyersz. Ha azonban nem sikerül vágyad, ne ijedj meg, ne veszítsd el kedvedet. Még

nagyon sok más zárda van, még soknak ajtaján kopogtathatsz! Érdekes volt egyik leánynak esete, akinek egy zárdát ajánlottam, de ő másikba vágyódott. Fölvételét kérte, azonban eredményt nem ért el. Több más zárdában kopogtatott. Sehol sem fogadták be. Sírva jött vissza, hogy már nem lehet apáca. Tanácsomra végre elment a megjelölt zárdába és ott felvették. Most nagyon boldog. Egészen megértette, hogy épp ide rendelte őt az Úr. Tehát ne veszítsd el kedvedet, ha első lépéseid nem járnak sikerrel. Sőt lásd az előljárók intézkedésében Isten akaratát!

Mindíg, minden körülményben lehetsz az édes Jézusé! Akár az egyik vagy másik zárdában, akár a zárdán kívül!

AZ ANGOLKISASSZONYOK BEATAE MARIAE VIRGINIS (BOLDOGSÁGOS SZÜZ MÁRIA) INTÉZETE

Budapest, IV., Váci-u. 47.

Nevét angol alapítójától, a hőselkű Ward Máriától nyerte. Mivel angol volt az alapítónő, a többi országokban „angolkisasszony”-nak nevezték el az intézet első tagjait. E név megmaradt a mai napig. Tagjai örökfogadalmas szerzetesnők, akik Szent Ignác, a Jézustársasága alapítójának szabályait követik.

Az intézet alapítója, Ward Mária, a történelem egyik legviharosabb korszakában élt (1585—1645). Istenért és a lelkekért lángoló buzgóságtól ösztönözve többször beutazta a háborús Európát. Útját mindenütt virágzó alapítások, csodálatos megtérések, Isten országának diadalai jelzik. Apostoli munkája közben érte a halál 1645-ben. Alapítását csak halála után hagyta jóvá az Egyház, azóta több mint 1000 intézetben, mintegy 100,000 rendtag és milliónyi növendék hirdeti emlékét. 1932-ben jutott a

boldoggá avatandók sorába. A boldoggáavatási pör első szakaszának sikeres lefolyását a „Tiszteletre-méltó” cím engedélyezése bizonyítja.

Az Angolkisasszonyok Beatae Mariae Virginis Intézete exempt (pápai jogú) kongregáció, amelynek tagjai egyszerű örökfogadalmat tesznek, s tanítással és neveléssel mozdítják elő a jó Isten dicsőségét. Egyes tartományoknak van misszióstelepük is Indiában. A magyar tartomány is — a jobb viszonyokat várva — óhajt szerezni külföldi misszióstelepet.

Az intézet egyes tartományai külön noviciátust tartanak fenn. A magyarországi tartomány noviciátusa Budapesten, XI., Szarvas Gábor-út 50. alatt, a pompás levegőjű Zugligetben, a budai hegyek között van. Jelentkezni lehet természetesen az intézet összes házaiban, az illető ház főnöknőjénél is.

Budapesten IV., Váci-utca 47. el., polg., gimn., ker. képző, tanárképző, hitoktatónőképző; XI., Szarvas Gábor-út 50., gimn.; *Egerben* Káptalan-utca 8., el., polg., ker., gimn., képző; *Nyíregyházán* Madách-utca 13., el., gimn., keresk.; *Veszprémben* Ranolder-utca 5., el., polg., ker., líc. és képző., ker.; *Kecskeméten* Czollner-tér 5., el., líc és képző., gimn.; *Klotildligeten* Béla király-út 54., polg.; *Élesden* (Bihar megye) Kossuth Lajos-utca 315., el., polg.

A noviciátus főfeladata a jó Istennel való egyesülés megszerzése és az intézet sajátos szellemének minél mélyebb megértése. Ennek a szellemnek kidomborítására álljon itt az alapító néhány aranymondása: „Ne elégedjél meg azzal, hogy csak szereted az Istent, hanem igyekezzél egészen beleszeretni; ajándékozd magad teljesen Teremtődnek, a teremtményeknek úgyszólván csak úgy kölcsönözd magadat.”

„Légy rajta, hogy Isten dicsőségére és a felebarát javára minden foglalkozáshoz és hivatalhoz alkalmasnak találtassál, de egyikre se vágyakozzál és törekedjél; nekünk csak egy a feladatunk: *min-*

den dologban az Isten akaratának a teljesítése."

„Az Isten akaratának annyira át kell adnunk magunkat, hogy abba úgyszólván egészen bezárkózunk és semmikép se vonhassuk ki magunkat alóla."

Mivel a szerzetbelépés életbevágó fontos ügy, így a személyes jelentkezés mindkét részről kívánatos. 30 éven felül csak pápai engedéllyel vehetők fel.

A felvételnél a legfontosabb kérdés, hogy van-e az illetőnek komoly, határozott hivatása. Csak másodsorban jön számításba, hogy a jelentkező mit végzett. Az intézet működési köre olyan sokoldalú, hogy mindenkit tehetsége szerint tud foglalkoztatni, akik pedig arra alkalmasak, tovább képeztetni. Ha a megfelelő lelki adottság és felkészültség megvan, csak harmadsorban jön szóba az anyagiak kérdése. A komoly jelentkező kézhez kapja a fehérneműjegyzéket s a hozományról is csak ekkor tárgyalnak. Igazi hivatás és rátermettség mellett nem akadály a felvételnek az anyagiak hiánya.

Minden munka Isten dicsőségére szolgál, míg az egyik (mater) tanít, a másik azzal, hogy főz, mos, takarít, segíti a tanító rendtagot, hogy az egész idejét apostoli munkájának szentelhesse. A két osztály tagjai tehát kölcsönösen kiegészítik egymást, egyformán vesznek részt a lelkek megmentésében, s függetlenül a munka minőségétől, ugyanazon kegyelmekben részesülnek.

Boldog az a lélek, aki meghallja és hallván, követi az Úr hívó szavát.

ASSISI SZENT FERENC LEÁNYAI BETEG- ÁPOLÓ NŐVÉREK KONGREGÁCIÓJA

Budapest, XII., Tárogató-út 46.

A rend tagjainak életét két eszme irányítja: a teljes odaadás, minél tökéletesebb szeretet Isten iránt, amely az evangéliumi tanácsok követésében, az életszentségre való törekvésben, Isten dicsőségének keresésében jut kifejezésre és a betegek, szenvedők, öregek, elhagyatottak szeretete, ápolása, gondozása: „Boldogok az irgalmasok...” Az a szerzet tagjainak boldogsága, ha áldozatos szeretettel könnyíthetnek a betegek szenvedésein, ha visszasegíthetik őket ismét aggódó családjuk körébe vagy előbbi munkakörükbe, ha elvihetik a betegágyakhoz Krisztus vigaszát és békéjét, a hit világító fényét, ha az élet keresztjétől meggyötörteket közelebb vezethetik az Üdvözítőhöz, az erő és élet forrásához, ha rávezetik őket arra, hogy a betegség ideje ne legyen elveszett, átkínlódott idő, hanem a lélekjobbulás kiváló alkalmá, az érdemszerzés gazdag forrása. Hadd járjon a testi egészség visszaszerzése a lelki egészség visszaszerzésével, vagy ha az Istennek más tervei vannak a súlyos beteggel, hadd legyen mellette valaki, aki nehéz napjait szeretetével, figyelmével, áldozatos,

gondos ápolásával megkönnyíti és lelkét a nagy útra tőle telhetőleg előkészíti. Amerre megfordulnak, mindenütt a jó példa illatát akarják árasztani és a betegek hozzátartozóit is közelebb vonni Istenhez, a vallásos élethez.

Bőséges erőforrásuk Jézus szentséges Szívének kiváló tisztelete. Tőle várnak áldást testi-lelki munkájukra. Ezenkívül mindenegyes házukat a Boldogságos Szent Szűz oltalmába helyezik, hisz ő a betegek gyógyítója, ő védi meg lelküket a világ csábításai, kísértései ellen. Különös védőszentül tisztelik Assisi Szent Ferencet mint a szegénység és egyszerűség példaképét; e két erényt szent örökségként őrzik a „Poverello” lelki hagyatékából.

A rend csak betegápolással foglalkozik és így tagjai egy osztályt alkotnak. Az előjárók mindenkit legjobb belátásuk szerint képessége, egészségi állapota szerint a neki legjobban megfelelő munkakörbe osztanak be. Akik nem közvetlenül a betegápoláshoz nyernek beosztást, azokat is az a gondolat lelkesíti, hogy ők is a nagy, közös, szent célt szolgálják.

Az ápolás nemes emberbaráti munkáját nemcsak kórházakban vállalják, hanem magánházakban is.

A rend alapításától kezdve mindössze 48 esztendőre tekinthet vissza, amidőn Brunner Anna alapító anyja kezdeményezéséből vette eredetét, de hogy mennyire megáldotta az Udvözítő áldozatos törekvésüket, annak bizonyossága az, hogy ma már három rendtartományban — Magyarországon, Szlovákiában és román megszállás alatt lévő területen — számos házuk van. Társulatukat és szabályzatukat az Apostoli Szentszék még 1935-ben jóváhagyta.

A magyarországi rendtartomány tagjai a következő helyeken ápolnak: *Újpest:* Árpád-kórházban, *Dorog:* Szent Borbála Bányakórházban, *Ózd:* Bányakórházban, *Tatabánya:* Bányakórházban,

Diósgyőrvasgyár: Vasgyári-kórházban, *Érsekújvár:* Állami Kórházban, *Zirc:* Megyei Kórházban, *Kecskemét:* Városi Kórházban, *Makó:* Megyei Kórházban, *Deszk:* Gyermekszanatóriumban, *Mezőhegyes:* Állami Ménesbirtoki Kórházban.

A belépéshez legalább 4 középiskolai előképzettség szükséges. Szívesen lát a rend magasabb képzettségűeket is, mert egyes munkakörökben annak nagyon jó hasznát veszi. A négy középiskolát, ha kellő reményt nyújtanak, a renden belül is elvégezhetik. Házimunkára középiskola nélkül is lehet jelentkezni.

A hozomány általában 500 P, — kelengye megbeszélés szerint. Akik valamely diplomával rendelkeznek (pl. betegápolási oklevél), vagy teljesen szegénysorsúaknál a hozomány vagy kelengye részbeni vagy teljes elengedése az előjárókkal való megbeszélés tárgyát képezheti. A jelentkezés történhet írásban vagy személyesen.

ÁRPÁDHÁZI BOLDOG MARGITRÓL
ELNEVEZETT SZENT DOMONKOSRENDI
NŐVÉREK KONGREGÁCIÓJA

Köszeg

Szent Domonkos alapította a szerzet női ágát is. A 13. században Franciaországban az albigensek úrinőket gyűjtöttek szerzetszerű szervezetbe és néhány évi próba után mint képzett apostolokat bocsátották ki őket szektájuk terjesztésére. Szent Domonkos az eretnekektől félrevezetett nők közül sokat megtérített, megtérésük miatt azonban többen elvesztették otthonukat. Szent Domonkos 1206-ban Pruille-ben menedékházat alapított ilyen úrinők számára, maga vezette be őket a lelki életbe, később írott szabályokat adott nekik. A női ág bölcsőjének a pruille-i menedékházat tekinthetjük, annál inkább, mert mikor 1220-ban III. Honorius pápa Rómában a San Siste-zárdát megalapítja és vezetését Szent Domonkosra bízta, az első főnöknőt Pruille-ből viszik.

Hazánkban 1240-ben létesült az első Domonkosrendű női kolostor Veszprémben, ahová négyéves korában Boldog Margitot is vitték. 1252-ben alapította IV. Béla királyunk a Nyulak-szigetén azt a

kolostort, amelyet hazánk gyöngye, gyönyörűséges Margaritája csodálatos önfeláldozó életével megszentelt és a Nyulak-szigetét Szent Margit-szigetté változtatta. A középkorban sok virágzó zárdája volt a rendnek, de a hosszadalmas törökpusztítás alatt valamennyi megszűnt.

Boldog Margitunk feledhetetlen emléke hívta újra életre a szerzetet. 1868-ban tíz lelkes hölgy kolostort alapított Kőszegen, és mind a tízen felöltötték a rend fehér ruháját. Az új időknek megfelelő munkakört választották. II. József felvilágosodott irányzatától úgy akarták a leányifjúságot megmenteni, hogy az önfeláldozó magyar királyleány, Boldog Margit szellemét vitték bele nevelésükbe. Iskolát és nevelőintézetet nyitottak, rengeteg áldozatot hoztak a leányifjúság neveléséért. Az áldozatos alapítónővérek híven követték a rend hármasszavát: „Praedicare, laudare, benedicere.” Zsolozsmájukkal dicsérték az Urat, a leányifjúság nevelésével apostoli munkát végeztek, életükkel és példájukkal áldást hintettek tanítványaik lelkébe. Az önzetlen munkát megáldotta a jó Isten, a mű fokozatosan fejlődött, ma kőszegi zárdájukban van hazánk egyik legnagyobb leánynevelő intézete. A kőszegi anyaházon kívül még hét zárdája van jelenleg a kongregációnak, mindegyikben tanítással, neveléssel foglalkoznak a nővérek, azért karnővérnek okleveles egyéneket vesznek fel. Ha valaki nem fejezte be tanulmányát, tizennyolc éves kortól nyerhet felvételt, de ebben az esetben a szülők megegyezés szerint hozzájárulnak a tanítatás költségéhez, mert a szerzet teljesen vagyontalan. Laikánővérnek elég az elemi iskola elvégzése, de fizikai munkára alkalmasnak kell lennie. Hozomány okleveles egyéneknél 200 P, oklevél nélkül 500 P, beöltöztetési díj 200 P. Kelengye előírás szerint hozandó, esetleg részletekben. Felvételt személyesen vagy írásban, az okmányok beküldésével kell kérni a mindenkor általános főnöknőtől.

Zárdáik vannak: *Kőszegen* (az anyaház) el., polg., tan. képz. és int.; *Vasváron*: el., polg., int.; *Szombathelyen*: óv., el., polg. int.; *Velem* (Vas m.) óv., napk. üdülő; *Szarvaskend* (Vas megye): noviciátus és gyermeknyaraló; *Hódmezővásárhely*: el., polg. háztartási és gazdasági tanfolyam és int.; *Szeged*: óv., napk. és int.; *Kassa*: óv., el., polg., int., főiskolai kollégium.

A BOLDOGASSZONY LÁTOGATÁSÁRÓL NEVEZETT REND (VIZITÁCIÓ)

Polgárdi

A rendet Szalézi Szent Ferenc és Chantal Szent Franciska alapították 1610-ben, a franciaországi Annecyben.

Célja a bensőséges lelki élet intenzív ápolása. Ennek a kimélyített lelki életnek csúcspontja és koronája az Istennel való egyesülés. Mivel azonban ezt a magaslatot csak egy úton, az énünk teljes legyőzése útján lehet elérni, azért a Vizitáció igen szorosra vonja a három szerzetesi fogalom határait. Ezt már csak azért is meg kell tennie, mert a gyengélkedők miatt, akik e rendbe szintén felvehetők, nagy külső szigort, pl. böjtölést stb. nem szabad bevezetnie. Ennélfogva a Vizitáció abszolút szegénységet gyakorol, a külvilág-

gal való érintkezést még a rácsok mögül is a legszűkebb korlátok közé szorítja, s „minden emberi akarásból kivetkőzött” engedelmességet követel. A rend így szent Alapítója szavai szerint: „Kálvária, amelyen Jézus Krisztus szűzi jegyeseit Vele együtt keresztrefeszítik”. Másodszor, azzal is igyekszik a Vizitáció más Rendek külső szigorát pótolni, hogy

kiválóan ápolja a szelídség szellemét. Erre vonatkozólag így nyilatkozik szent Alapítója: „A Vizitáció szelleme a legmélyebb alázatosság szelleme Istennel szemben és a legnyájasabb szelídség szelleme a felebaráttal szemben. Az alázat Istennel tesz eggyé... a szelídség erénye pedig a felebaráttal köt össze...” Szelídség és alázat főerényei annak a Rendnek, melyet a Gondviselés öröktől fogva arra választott ki, hogy — Alacoque Szent Margit révén — az Istenfia szelíd és alázatos Szíve kinyilatkoztatásainak hordozója és apostola legyen. Ezek az erények és a belső szigor az eszközök, melyekkel a Vizitáció leánya Isten előtt kedves illatú áldozattá válik a világért, hogy „mindannyian eggyé legyenek”, amint Jézus Szíve egy az Atyával. Ez a Vizitáció szent eszménye.

A rendnek ünnepélyes fogadalmi vannak, pápai klauzúrával. A karnővérek a szent zsolozsmát éneklék (a fennmaradt időben tanítanak, fordítanak, kézimunkáznak), a házinővérek a házimunkát végzik.

Minden egyes zárda független és az egyházmegyei püspök joghatósága alatt áll. A rendnek nincsenek sem fiókházai, sem közös ujoncházai, de megvan az a kifejezett engedélye, hogy minden háznak meg lehessen a maga noviciátusa. Magyarországon a rendnek egyetlen háza a polgárdi: 1928 augusztus 26-án alapították Érden, 1940 június 15-én átköltözött Polgárdiba. Ez a zárda jelenleg kis nyelvmesternő-képzőt tart fenn, hogy a szükséges anyagiakat biztosítsa, ez azonban csak kivételes és átmeneti megélhetési forrás, mely tulajdonképpen nincs egészen összhangban a rend céljával.

Felvételi feltételek: A felvételi folyamodványt a polgárdi Vizitációs zárdába kell irányítani; legjobb a személyes jelentkezés. Tekintettel arra, hogy a rend a bensőséges lelki életet kívánja ápolni, csak ritkán vesz fel idősebbeket. A szent Rendalapító

nem állapít meg ugyan korhatárt, a tapasztalás tanításain okulva azonban nem szokás 19—20 évesnél fiatalabbakat, és 30, legfeljebb 40 évesnél idősebeket felvenni. Özvegyeket szabad ugyan felvenni, de ebben a pontban a rend nagyon óvatos és körültekintő.

Akiket tanításra alkalmaz a rend, azoknak egyetemi végzettséggel vagy legalább polg. iskolai tanári oklevéllel kell bírniok. Karnővér csak az lehet, akinek legalább líceuma vagy gimnáziuma van.

A házinővéreknek legyen jó általános képzettségük, rátermettségük és ügyességük a házi- és kézimunkák végzéséhez.

Tudományos képzést a rend nem közvetít jelöltjeinek, csak szerzetesi életre nevel.

A rendi szabály megengedi olyanoknak felvételét is, akik törvénytelen származásúak, kelengye szükséges, de csak beöltözéskor kell beadni. A hozomány mindig az akkori körülményektől függ.

Mivel a rend szigorú klauzúrás, azért kijáró nővérei is vannak, akik kifelé teljesítenek szolgálatot.

DEPAUL SZENT VINCE SZERETETLEÁNYAI (LES
FILLES DE LA CHARITÉ) NEVŰ IRGALMAS
NÖVÉREK

Budapest, XI., Nagyboldogasszony-útja 27.
Nagyvárad, Szent Vince Intézet

A Társulat alapítói Depaul Szent Vince és Marillac Szent Lujza. Párizsban 1633 november 29-én vette kezdetét. Szent Vince így határozza meg a Szeretet Leányai élethivatását: „Szeressék és kövessék a mi Urunk Jézus Krisztust, a szeretet forrását és példaképét s szolgáljanak neki testileg s lelkileg a szegények személyében, legyenek azok akár betegek, akár gyermekek, akár foglyok vagy olyanok akik szegénységüket megvallani szégyenlik. — Lelkigyakorlataikat és egyéb dolgaikat is az alázatosság, a szent egyszerűség és a szeretet szellemében végezzék s egyesítsék azokat az Úr Jézus cselekedeteivel, melyeket Ő itt a földön végzett.”

A Társulat tagjai tehát szent alapítóatyjuk utasítása szerint Krisztus szenvedő testének tagjait

ölelik szívükre. Betegápolással, szegénygondozással, árvagyermek nevelésével, fegyencnők gondozásával, tanítással — főképp a szegény falusi gyermekek oktatásával foglalkoznak. A tagok kiképzése céljából azonban magasabb iskoláik is vannak: tanítónőképzőik, óvónőképzőjük, kereskedelmi iskolájuk, ipariskoláik.

A három rendes szerzetesi fogadalmon kívül a szegény betegek testi, lelki szolgálatára is fogadalommal kötelezik magukat. 5 év után egyszerű, ideiglenes (1—1 évre szóló) fogadalmat tesznek, melyet minden évben megújítanak. A nővérek valamennyien egyformák, akár tanítással vagy egyéb munkával vannak elfoglalva.

Magyarországi művek (93 ház): *Adony*, óv., el. isk. *Alsószemeréd*, el. isk. *Bakóca*, óv., el. isk. *Balassagyarmat*, kórház. *Bonyhád*, el. isk., polg. isk. *Budaörs*, óv., el. isk. *Budapest*: Magdolnavárosi elmegyógyintézet, Erzsébet-kórház, Gyermekkórház, Irgalomház a gyógyíthatatlan betegek részére, Új Szent János-kórház, Kamaraerdő Székesfővárosi Szeretetotthon, Helyőrségi kórház, Klinika, Krisztinaváros kisdedóvó, el. isk., Lipótmezei elme- és ideggyógyintézet, Szent Lujza-intézet, óv., el., polg. isk., óvónőképző, Ranolder-intézet, óv., el., polg. isk., tanítóképző, ipari középiskola, Rendőrkórház, Simor-intézet, óv., el. isk., bölcsőde. — *Szent Teréz-intézet* óv., el., polg. isk., 1 éves keresk. tanf. — *Újpest*, kórház, Vakok intézete, gyermekek gondozása, Vasúti kórház. *Csákvár*, el. isk., kórház. *Dunaföldvár*, el. isk. *Eger*, kórház. *Esztergom*, Szeretetotthon, óv. *Fót*, óv., el. isk. *Gelse*, óv. *Gyöngyös*, árvaház, óv., el. isk., kórház. *Gyula*, el. isk., kórház. *Ipolyság*, kórház. *Kaposvár*, óv., el. isk., kórház. *Kál*, óv. *Keszthely*, óv., el. polg. isk., kórház. *Kéthely*, óv., el. isk., szeretetotthon. *Klotildliget*, elaggott nővérek otthona. *Kőszeg*, kórház. *Lengyeltóti*, óv., el. isk. *Márianosztra*, M. Kir. Orsz. Büntetőintézet. *Mesztegyő*, óv., el. isk. *Mihályi*, óv., el. isk. *Mosdós*, óv.,

el. isk. Moson, óv. Nagykanizsa, kórház. Nagymaros, polg. isk. Nagymányok, óv., el. isk. Nagytétény, árvaház. Némethőly, óv., el. isk. Paks, óv., el. isk., szeretetotthon. Pápa, óv., el. isk., polg. isk., tankpzó, szeretetotthon. Perkáta, óv., el. isk. Pécel, óv., el. isk., ipariskola. Pécs, Belklinika, árvaház, szeretetotthon. Pincehely, óv., el. isk. Polgárdi, el. isk. Rajka, el. isk. Rimaszombat, kórház. Recsk, beteg nővérek üdülőhelye. Regőly, óv., el. isk. Sárvár, óv., el. isk. Szeged, óv. szeretetotthon, szegénygondozás. Szekszárd, árvaház, óv., kórház. Szentendre, óv., el., polg. isk. Szécsény, el. isk. Székesfehérvár, árvaház. Szob, óv., el. isk. Szombathely, kórház. Tapolca, óv., el. isk., kórház. Tata, óv., el. isk. Tápiósáp, óv. el. isk. Törökszentmiklós, el. isk. Vác, óv., el., polg. isk., felsőkeresk. isk., ipariskola. Várpalota, óv., el. isk. Veszprém, óv., el., polg. ipariskola, kórház. Zalaapáti, óv., el. isk.

Nagyváradi Provinciában: Nagyvárad, Szent Vince Intézet, bölcsőde, óv., el., polg., internátus; Katalin-telepen napközi, Immaculata-intézet, bölcs., óv., el., polg. intézet. Várad-Velence, böl., óv., el. int. Szent László menedékház, Szegény elaggottak otthona, internátus, Szent József magánkórház. Kolozsvár, Úrinők otthona, szanatórium, napközi (Iris-telep). Marosvásárhely, 3 kórház. Csíkszereda, közkórház, Szent Vince magánkórház. Csíksomlyó, árva- és szeretetház. Szentjobb, el. isk. Dés, közkórház. Nagykároly, közkórház. Kolozsvár-Tarcsa pusztá, szegényház. Nagykomlós, el. isk., elaggottak otthona. Zsombolya, szegényház, elaggottak otthona. Nagyszeben, árvaház. Bélfényér, óv., el. isk. Mária-földe, óv., el. isk.

A jelentkező iskolázottsága legalább hat elemi osztály. Négy polgárit végzetek mint jelöltek folytathatják tanulmányaikat legkevesebb havi 40 pengő tartásdíj ellenében. A rendes követelményeken kívül szükséges, hogy a szülők ne éljenek elváltan. Viszont özvegyek is felvehetők.

A közönségesen megkívánt belépési összeg 300 pengő, mely a beöltöztetésig részletekben is fizethető és rendes kelengye, melyet a belépő kiállítani képes; de a szegénység nem akadály, ha a többi föltétel különben megvan.

EGYHÁZKOZSÉGI NŐVÉREK SZENT PÉTER LEÁNYAI TÁRSASÁGA

Kalocsa, Malom-utca 5.

A mai idők erősen emlékeztetnek az első keresztény századokra, amikor a hívőket egyenkint kellett megnyerni Krisztusnak, és úgy kapcsolni be őket a keresztény községek életébe. Ma is kellenek olyan Istennek szentelt lelkek, akiknek nincsenek intézményeik, amelyeket elvehetnek, — nincsenek iskoláik, amelyeket bezárhatnak — nincs feltűnő ruházatuk, ami elválasztja őket a többi emberektől — akik, mint az első keresztények szent asszonyai, feltűnés nélkül eljutnak a lelkekhez és szolgálják őket az egyházközségekben.

Az Egyházközségi Nővérek Társasága ilyen magánfogadalommal Istennek szentelt lelkeket állít a munkába. Az egyházközségi nővér a Társaság központjában ismerkedik meg a szerzetesi élet szabályaival. Ott kapja a megfelelő munkai és lelki képzést a noviciátusban. Amikor már munkában van, odajön haza minden évben lelkigyakorlatra és üdülésre, hogy testben-lélekben megerősödve térjen vissza az egyházközségbe és hogy Szent Pállal mondhassa: „Mindenkinek élek, mindenkinek szolgállok, hogy mindenkit Krisztushoz vezessek.”

A nővéreket kettesével helyezik ki az egyházközségekbe, ahol segítenek a plébánosnak mindenmű adminisztrációs munkában, az egyesületekben, a hívek látogatásában és összeírásában, — elhagyott betegek felkutatásában, házasságok rendezésében, — a templom gondozásában, az áttérők hitoktatásában stb. Az egyházközségi nővér lassankint mindenkit ismer, — mindenkinek mindenévé lesz — útkészítő a lelkeknek a templom, a szentségek, az Isten felé.

Az egyházközségi nővér munkájának apostoli jellege magával hozza, hogy imáiban különös tisztelettel forduljon a 12 apostol példája felé. Apostoli munka nincs egyéni elmélyülés nélkül, — azért eredményes munkát csak úgy végezhet, ha erősen dolgozik saját lelkének megszentelésén. Az ideális egyházközségi nővér szelíd, barátságos, kifogyhatatlan türelemmel hallgat meg mindenkit, egész figyelmének és minden tudásának odaadásával. Gyakorlati érzékkel és meleg szívvel tudja magát beleélni a különféle életsorsok problémáiba. Kell hogy hallgatni tudásával, egyszerűségével és szerénységével megnyerje az emberek bizalmát. Aktív, tetterkész legyen szenzációk keresése és nyugtalanság nélkül, és áradjon belőle a béke és harmónia szelleme. Hogy mindez így legyen benne, ahhoz egy a szükséges: hogy szeresse Istent mindenekfölött és a lelkeket, mint akikhez küldetett. — Kell hogy nagyobb szeretetből az év nagyobb részében lemondani tudjon a zárdai élet belső szépségéről, közösségéről, kápolnáról. Az ő kápolnája a plébánia-templom, közössége a hívők közössége.

A nővérek szegénységi, tisztasági és engedelmességi fogadalmat tesznek, amit minden évben megújítanak.

Akít Krisztus szeretete sürget a lelkek szolgálatában, — és aki megérti az idők szavát — azt szeretettel várja az Egyházközségi Nővérek Társasága a „nagy aratás”-ban való együttműködésre.

Az Egyházközségi Nővérek Társasága szabályzatát 1939 decemberben hagyta jóvá a kalocsai érsek. Felvételre írásban kell jelentkezni. A korhatár 18 év. Hozomány mindenkivel külön megállapodás tárgya. Minimális kelengye szükséges.

Nincsenek külön házimunkát végző nővérek. Mindenkinek kell értenie mindenféle munkát. A felvételhez 8 középiskolai végzettség szükséges, kivételesen 4 középiskolát végzettek is nyerhetnek fölvételt, ha megfelelő más képzettségük vagy családi nevelésük pótolja a 8 középiskola hiányát. Továbbtanuláshoz a Társaság esetleg hozzásegít.

FERENCES MÁRIA MISSZIONÁRIUS NŐVÉREK TÁRSULATA

Budapest, XIV., Hermina-út 19/21.

A Ferences Mária Misszionárius Nővérek Társulata 1877 január 6-án keletkezett. Alapítója de Chappotin de Neuville Ilona. A Ferences Mária Misszionárius Nővérek a szemlélődő és tevékeny életet összekapcsolva: imájukkal esdik le az apostolkodásra az ég áldását, az apostoli munkában pedig az imádság célját keresik.

A Ferences Mária Misszionárius Nővérek Társulatában a szemlélődés sajátos jellege az eucharisztikus kultusz, mely különösebben a kitett legméltóságosabb Oltáriszentség naponkénti imáadásában nyilvánul meg. Zárdakápolnáikban mindenütt ott ragyog a szentségtartóban a legméltóságosabb Oltáriszentség s a szerzetesnők félóránként váltják fel egymást Előtte. Ilyenkor az egész Társulatot képviselik szakadatlan imádságban, amint szünet nélkül esdekel a hitetlenek és bűnösök megtéréséért.

A Társulat, mint már a neve is mutatja, a szeráfi pátriárka, Assisi Szent Ferenc oltalma alatt áll. A Kisebb Testvérek általános főnöke atyai fenntartóságot gyakorol felettük.

A Társulat tetterős, komoly jámborságú lelkeket

kíván, valódi és különösen a missziós feladatra érzett hivatással.

A Társulat tagjai szavazati joggal felruházott karanyákra és segítő nővérekre oszlanak. A belépési kor 18 év. Törvényesített házasságból származó leányok is kaphatnak felvételt. Személyes jelentkezés kell feltétlenül. A hozomány és kelengye kérdése egyénenként nyer megoldást.

Minden szerzetesnő fizikai, értelmi és erkölcsi képességei szerint nyer munkabeosztást. A foglalkozások annyira különfélék, hogy minden képesség megtalálja tevékenysége mezejét.

Az egész öltözetük fehér, mivel ez a legméltóságosabb Oltáriszentség és a Boldogságos Szűz Mária színe és végül azért is, mert a missziókban általánosan a fehér szín használatos. Az ujoncidő 2 év, mely alatt a fiatal szerzetesnőket kiképezik a ferences szellemben, megtanítják a lemondásra és fejlesztik a lelkekben a misszionáriusi buzgalmat.

A Ferences Mária Misszionárius Nővérek Társulatában egyszerű fogadalmat tesznek. Miután hűségének tanújelét adta, a nővér örök fogadalmat tesz és felajánlja magát áldozatul az Egyházért és a lelkekért. Az első fogadalomtételtől kezdve már a missziókba kerülhet.

Agregáta nővérek. Vannak nemeslelkű és áldozatkész egyének, akik missziós munkára vágyódnak, de valamely okból nem vállalhatják magukra a szerzetesnők minden kötelezettségét, vagy pedig valami akadály miatt nem nyerhetnek felvételt. Ilyenek szintén tagjai lehetnek a szerzetnek mint agregáta (harmadik rendi) nővérek és mind Európában, mind a missziókban igen nagy szolgálatot tehetnek. Ezek a nővérek feketeszínű, nem egészen szerzetesi ruhát viselnek. A Ferences Mária Misszionárius Nővérekével jóváhagyott szabályzatuk kevésbé szigorú, de ugyanaz a szeráfi szellem sugalmazása. Fogadalmuk ájtatossági jellegű. Ide sorol-

hatók a szerzeten kívül élő külső harmadrendi nővérek és a missziókban szereplő obláták.

A szerzetnek 62 nemzetiségben (köztük sok bennszülött) 331 zárdája van, 7500 taggal Európában, Ázsiában, Afrikában, Észak-Amerikában, Dél-Amerikában, Ausztráliában.

Íme, ez az öröksége a hat évtizedes Társulatnak, mely az Alapítónőtől kapott irányzathoz híven, ifjú lelkesedéssel megy a lelkek után, szeretetének özönével fődözve be nyomorúságukat s az Igazság ragyogó fáklyáját mutatva a fényt kereső szemeknek...

A GYUMOLCSOLTÓ BOLDOGASSZONY SZOLGÁLÓI VAGY ANNUNCIATA NŐVÉREK

Szombathely, Dr. Vass József-körút 40.

Az Annunciata Nővéreket alapította 1921-ben gróf Mikes János c. érsek megbízásából Istenben boldogult dr. Boda János apostoli főjegyző, püspöki helynök. 1934-ben kapták meg a Laudis Decretum-ot.

A szerzet főcélja: Az Isten dicsősége és a tagok megszentülése a hármasszent fogadalmak által.

A sajátos cél: nyilvános kórházakban a betegek ápolása, egyházi intézetekben a háztartás vezetése, elhagyatott, szegény leányok felkarolása.

A jelöltidő félévig tart, melyet az előljáróság meghosszabbíthat egy évre. Ezt követi a beöltözés, vagyis a kánon szerinti noviciátus, amely egy évig, esetleg másfél évig tart. A szabályszerűen noviciátust végzett nővér, ha arra alkalmas, leteszi a hármasszent fogadalmat egy évre, amelyet 6 esztendőn át évenként megújít, amikor, ha minden tekintetben megfelel, örök fogadalmat tesz.

A nővérek egy osztályba tartoznak. A felvételt kérőknek személyesen, ha nagyon messze vannak, írásban kell kérniük a felvételt. A felvételhez legalább 4 középiskola szükséges, nagyon megindokolt esetben eltekintenek ettől, de utólag mint jelöltnek el

kell végeznie a 4 középiskolát. Magasabb kiképzésben, esetleg szülői hozzájárulással a rend részesíti az erre alkalmasakat.

A belépési díj: 140 pengő; a kelengye: lehetőség szerint mindenből 12 darab, amit a jelentkező vagy szülei részletben is befizethet, illetőleg behozhatnak. A rendi előjáróság a hozományt elengedi olyan jelentkezőknek, akiknek vagyonuk nincs, de oklevéllel vagy olyan képzettséggel bírnak, amely a hozomány hiányát pótolja. A fogadalmas nővér megtartja javainak tulajdonjogát. Ezzel az előjárók engedélyével rendelkezhet.

A rendnek házai: *Szombathelyen* van a rendház (Anyaház). Kat. Leányotthon Elhelyező. Kórházak: Vas vármegye Szombathely V. Közkórház. *Cell-dömölk*, V. Közkórház. *Szeged*, Városi Szent Rókus-kórház, Fertőző kórház. *Gyula*, József-szanatórium. *Gyergyószentmiklós*, állami kórház. *Brazíliában Belemben* belpoklostelep. Egyházi intézetekben háztartást vezetnek: *Szombathely*, Püspökvár-Papnevelő intézetben. *Eger*, Papnevelő intézet, Szent József intézet, Érseki Tanítóképző intézetben. A *bécsi Pázmáneumban*. *Pécsett* Szent Mór-kollégiumban, *Kalocsa*, Érseki Tanítók házában, *Kőszegen* Szent Imre intézetben, *Szeged*, Püspöki tanoncotthonban.

AZ ISTENI MEGVÁLTÓ LEÁNYAI SZERZETESNÖK TÁRSULATA

Sopron, Gr. Klebelsberg Kunó-utca 1.

Az Isteni Megváltó Leányai szerzetestársulatot Eppinger Erzsébet (később Mária Alfonsa nővér) alapította 1849 szeptember hó 5-én Niederbronnban (Franciaország) a strassburgi egyházmegyében. Hazánkban 1863 november 29-én telepedett le a szerzet b. e. Simor János, akkori győri püspök meghívására.

A Társulat sajátos célja a felebaráti szeretet gyakorlása, úgy a női ifjúság nevelése, mint a betegek és szegények gondozása által. A nővérek egyszerű fogadalmat tesznek, 5 évig ideiglenesen, azután örök fogadalmat. A nővérek egy osztályt képeznek. Ruházatuk is egyforma. Nincs különbség a tanult és házimunkát végző nővérek között.

A szerzet tagjai Magyarországon 90 házban működnek: Agyagosszergény, Sopron m., óv., el. Ács, Komárom m., el. Baja, Bács m., kórh. Boldogkőváralja, Abaúj m., óv., el. Budakeszi, Pest m., el.

Budapest, Herzog-klinika, Illyés-klinika, Központi papnővelde háztartás, Marianum kollégium, Stefánia-úti Belgyógyászati Intézet, Szent Anna-kollégium, Szent Erzsébet Pensio és német óvoda, Szent István-közk., Szent Margit-int., el., modern nyelvi középfokú leányiskola, leánygimnázium (kettő), líceum, tan.-képző. *Csepreg*, Sopron m. óv., el. *Csicsó*, Komárom m., óv., el. *Csongrád-Piroskaváros*, el. *Csorna*, Sopron m., óv., el., polg. isk., Margit-kórház. *Dőryzomba*, Kis Teréz-otthon, beteg nővérek otthona, *Ercsi*, Fejér m., óv., el., házi szeg.-gond. *Écs*, Győr m. óv., el. *Érsekújvár*, Flenger int., óv., polg., kétéves kereskedelmi, Simor-intézet, el., Szent Katalin-int., gimn. és líceum. *Fertőrákos*, Sopron m., óv., el. *Gáva*, Szabolcs m., óv., el. és varróiskola. *Győr*, Nagyszeminárium, háztartás. *Győrnádorváros*, Szentháromság kórház, int., óv., el., polg. isk. *Győrszabadhegy*, óv., el. *Győrújváros*, óv., el. *Győrkapajár*, óv., el. *Hort*, Heves m. el. és óv. *Jászárokszállás*, óv., el. és polg. *Kapuvár*, kórház. *Kassa*, kórház, szem. háztartás. *Kenderes*, Szolnok m. el. *Komárom*, Jobbpart, óv., el., *Komárom*, Balpart Marianum háztartás. *Letenye*, Zala m. Szeretetház. *Lövő*, Sopron m. óv., el. *Martonvásár*, Fejér m., óv., egyesületek. *Mezőkövesd*, Borsod m., el., óv., konviktus, háztartás. *Mosonszentjános*, el. *Mosonszentpéter*, óv., el. *Mosonszolnok*, óv., el., *Mór*, Fejér m., óv., el., szeretetház. *Nagycenk*, Sopron m. óv., el. *Nagykapornak*, Zala m. óv., el., *Nagymegyer*, Komárom m., el. *Naszvad*, Komárom m. óv., el. *Nádszeg*, Pozsony m. el. *Nyíregyháza*, Fiúint., házt. *Oroszvár*, Moson m., el. *Pered*, Pozsony m. el. *Püspökladány*, Hajdu m. el. szeretetház. *Rábapordány*, Sopron m., óv. *Rozsnyó*, kórház, szeminárium, háztartás. *Sárvár*, Vas m., kórház. *Sopron*, Anyaház, Jelölt int. óv., el., polg., líceum, tan.-képző, betegápolás, szegénygond., Karitászi-iroda vezetése, Erzsébet-kórh., Mária Josephinum int., Polgárotthon, szeretetház, Szent József-int., iparisk., keresk., óvónőképző. *Süttör*, Sopron m. óv.,

el. Szajol, Szolnok m., el. Szeged, klin. Szentes, Csongrád m., kórház, el. Szekszárd, Tolna m., el., gimn. Szentistván, Borsod m., el. Szigetvár, Somogy m., kórház. Szil, Sopron m., el., óv. Szolnok, Jász-Nagykun-Szolnok m. kórház. Tardoskedd, Nyitra m., el. Tata, Komárom m., kórház. Tiszatüred, Heves m., el. Tótmegyer, Nyitra m., el. (Szlovák.) Újszász, Mater Redemptoris üdülő és lelkigyakorlatosház. Zalaegerszeg, kórh., szeretetház. Vác, Pest m., int. és el. Vecsés, Pest m., óv., szeretetház, Andrásy-telep óv. el. Zenta, Bács m. kór.

Felvétel a Társulatba: A felvételt kérők információért forduljanak lehetőleg személyesen Sopronba, az Anyaházhoz, akár tartózkodási helyükhöz legközelebb eső fiókházhoz.

Felvételt nyerhetnek 16—25 éves leányok, akiknél semmiféle akadályozó körülmény nem forog fenn.

Kíváncsok, hogy legalább 4 polgárija legyen a belépőnek, de felvesszünk csupán elemi iskolát végzett jólelkű és egészséges lányokat is, akik betegápolásra, szegénygondozásra, házimunkára szívesen vállalkoznak.

Tehetséges, fiatalabb, rendes tanulókörben levő leányokat is felvesszünk és továbbtaníttatunk, ha a szülők tehetségük szerint hozzájárulnak a költségekhez.

A hozomány 240 P, amely összeget beöltözés előtt kell a jelöltnek átadnia, vagy legalább polgárjogilag is érvényes írásban biztosítsa azt. Kelengyét is előír a szerzet, amit a jelöltnek nem kell egyszerűen magával hoznia, csak a beöltözésig vagy legalább a fogadalomtételig meglegyen. Egyébként az anyagi nehézségekkel szemben elnézést gyakorol a szerzet. Szükség esetén a hozomány befizetése alól felmentést kér a Szentszéktől.

AZ ISTENI SZERETET LEÁNYAINAK TÁRSULATA

Budapest, XII., Farkasvölgyi-út 12—14.

Lechner Franciska bajor tanítónő alapította 1868-ban. Az első magyar zárda 1870-ben Budapesten, IX., Ráday-utcában Mária-intézet néven alakult, 1871-ben pedig a mai Szent Margit-intézet a IX., Knézits-utca 7. szám alatt.

A Társulat tagjai Isten iránti szeretetből saját lelkük megszentelésén fáradoznak elsősorban. Csak az ilyen lélekből fakadó ima, engesztelés és vezeklés kedves Isten előtt. Így lesz az isteni szeretet leánya valóságos áldozat, mintegy Krisztus kimondhatatlan értékű áldozatának továbbvivője, az idők végtelen távlatában a világért és a lelkekért. — Ehhez a célkitűzéshez kapcsolódik a második elgondolás, a felebaráti szeretet gyakorlása kétféle módon. 1. A Társulat különös feladatának tekinti a leányifjúság nevelését. Megérti az idők szavát és minden erejével arra törekszik, hogy művelt és lelkiismeretes nőket, elsősorban pedig édesanyákat adjon a magyar társadalomnak. 2. Sajátosan szociális jelleget ad a Társulatnak az alapítónő határozott kívánsága, mely szerint a Társulatnak fel kell karolnia az elhagyatott, állás nélküli háztartási alkalmazottakat. Nemes szíve megkönyörült a városba

özönlő, tudatlan, tapasztalatlan és épp ezért ezer veszélynek kitett cselédleányokon. Ezek kiképzéséről, vallásos neveléséről és elhelyezéséről gondoskodik a Társulat. Ugyancsak minden erejével támogatja az árva leányokat is. Iskolai oktatásban, gondos nevelésben, teljes ellátásban részesíti őket és igyekszik kenyérkeresetet biztosítani számukra.

A Társulat tagjait sem ruházat, sem megszólítás, sem hivatal nem különbözteti meg egymástól, ez nagyon természetes, mert hiszen a XIX. század utolsó évtizedeinek társadalmi szükségletei hívták életre ez intézményt, amikor már mindenütt teljes társadalmi és jogegyenlőség uralkodott. A nővéreknek sokat kell érintkezniök a világgal, hogy ezen keresztül a nemesebb, szebb, Istenhez forduló életnek nyerjék meg a lelkeket. Ez az érintkezés természetes és közvetlen. Nemes egyszerűség, igénytelenység, de a szellemi tudás és szakképzettség minden fegyverével való felkészültség, meleg emberszereget és családi nevelés ad különös zománcot a rendi szellemnek.

Felvesz a Társulat 25 éves korig. A személyes bemutatkozást nem lehet mellőzni. Legalább 6 elemi osztálya legyen annak, aki házimunkára és legalább 4 polgári vagy leányközépiskolai osztálya annak, akit esetleg tanítói vagy tanári pályára szán a Társulat. Ez utóbbi eset gyakran előfordul. A tanulással foglalkozó jelöltek csekély tartásdíjat és a vizsgadíjat fizetik.

A belépőnek 500 pengő készpénzt és kelengyét kell hoznia. A pénzt részletekben is lehet fizetni, a kelengyét beöltözés előtt kell beszolgáltatni. A készpénz kivételes esetekben elengedhető.

A Társulat magyar zárdái és azok munkaköre: Budapest, XII., Farkasvölgyi-út 12—14, Tartományház, tanítás. IX., Knézits-utca 5—7. Tanítás. IX., Bokréta-utca 27. Árvaház. Házt. Alk. Otthona és elhelyezési Irodája. IX., Bokréta-utca 3. O. Kat. N. V. Egy. Otthonának vezetése. *Rákospalota, Pest m., ta-*

nítás. *Alberti-Irsa*, Pest m., tanítás. *Nyergesújfalu*, Esztergom m., tanítás. *Veszprémben* a püspöki szemináriumi háztartás. *Zircen*, Veszprém m., tanítás. *Győrszentiványban*, tanítás. *Berzencén*, *Marcaliban*, *Toponáron*, *Karádon*, *Tabon*, *Somogy m.*, tanítás. *Légradon*, Zala m., tanítás. *Nógrádverőcén* papi otthon vezetése. *Debrecenben*, fiúinternátus háztart. vezetése.

AZ ISTENI UDVOZITÓ NŐVÉREI (SALVATOR NŐVÉREK)

Budapest, XIII., Huba-utca 6.

A Társulatot 1888 december 8-án a Keresztről nevezett P. Jordán Ferenc alapította. E nagy munkájában Wüllenwéber Terézia bárónő, Mária anya társalapító segítette.

A Társulat általános célja saját tagjainak élet-szentségre való vezetése a szegénység, tisztaság és engedelmesség hármasság egyszerű örök fogadalma és a szent szabályok megtartása által. Különös célja pedig a leánygyermekoktatása, kisdédóvóknak, árvaházaknak, háztartásoknak, menedékházaknak vezetése, továbbá a betegápolás mind a kórházakban, mind a családi otthonokban. A külföldi missziókban a szegény pogányok testi-lelki gondozása. A rend szellemére vonatkozóan álljon itt az alapító Anya életéből egy-két gondolat: „Azért léptünk be a rendbe, — szokta mondani — hogy magunkat teljesen a társulat szolgálatára ajánljuk. A kolostorban teljesen el kell feledkeznünk önmagunkról, hogy egészen másoknak szolgáljunk. Minél inkább megtisztul a lélek az önzéstől, annál fogékonyabbá válik az Isten kegyelmére.”

„Nemes, melegen érző, körültekintő édesanyjai

szív volt, — állapítja meg róla életrajzírója — tele szeretettel és jóakaró megértéssel lelki gyermekei iránt. Úgy akarta, hogy a szeretet szent köteléke tartsa őket össze és ezért osztozott minden örömköbén és fájdalemükben. Ennek a szeretetnek legértékesebb gyümölcse a béke, amely a szerzetesi életet oly széppé és kellemessé teszi.”

Nincsen különbség a tanítással és a házimunkával foglalkozó nővérek között.

Magyarországon a következő helyeken működnek: *Budapesten*, óv., el., polg., 2 éves női keresk. középisk., tan.-képz. (líceum), Klotild Szeretetház. *Nagykátán*, *Tápióság*on és *Karcagon* el. isk. *Budapest*, 2 kórház. *Óbecsén* szegénygondozás. *Budapest*en, *Szegeden*, *Mernyén* és *Kecskeméten* a piaristák háztartását vezetik. *Gödöllőn* és *Jászóvárott* háztartásvezetés.

A Társulat anyaháza Rómában van. Felvételt Magyarországon a tartományfőnöknőtől lehet kérni akár személyesen, akár írásban. Az ujoncnők a máriabesnyői noviciátusban nyerik kiképzésüket a szerzetesi életben.

A Társulatba felvesznek minden olyan róm. kat. vallású nőt, akit helyes szándék vezet, alkalmas a Társulat életmódjának elviselésére és felvétele nem ütközik akadályba.

Előképzettség általában 4 középiskola. A további munkakört (tanulás, tanítás, betegápolás, háztartás) a rendi előljárók határozzák meg. Ha az illető jelölt tovább tanul, a költségeket illetőleg a szülőkkel megállapodás történik.

A hozomány 300 pengő; ezt vagy a belépéskor vagy az első fogadalom letévéséig kell befizetni. A kelengyéről prospektust küld a tartományfőnökség az érdeklődőknek. Csak nagyon ritkán és igen komoly esetben engedhető el. Egy részét utólag is beküldhetik.

JÉZUS ISTENI SZIVÉRŐL NEVEZETT KÁRMELITA NŐVÉREK

Budapest, X., Maglódi-út 125.

Mint minden szerzetesi intézménynek, a Jézus Isteni Szívéről nevezett kármelita nővéreknek is kettős a célja, az önmegszentelés és az apostolkodás. Ezért alapította a kongregációt 1891-ben Szent Józsefről nevezett Tauscher von den Bosch Mária Terézia anyja.

Az önmegszentelés belső indítóoka és lelki életük célja is egyúttal Jézus Szíve engesztelése a sok gyalázatért, szenvedésért, keserűségért, amit a hitükben eltévelyedettek és istentagadók részéről kell elszenvednie; mert valóban, ha Jézus Szíve oldaláról nézzük a bűnös emberek életét és a hitetlenek, istentagadók bűnös magatartását, látnunk kell, hogy mennyi sértést jelent ez az isteni Fölségnek és mennyi fájdalmat a Szent Szívnek. Mert sértés az, ha a szolga nem hajol meg Ura előtt, ha nem teljesíti parancsoló akaratát. Ezt teszik a bűnösök, a hitetlenek. Dacolnak Isten akaratával. Megérdemlik az Isten jogos büntetését. De nemcsak Isten fölségét, hanem Jézus Szívét is megbántják, mert ez a Szív szeretetből feláldozta magát érettünk, mely áldozatnak külső jele a seb az isteni Szíven. A bűnös

önzésében ezt sem nézi. Nem törődik azzal, hogy újabb sebet üt az isteni Szíven. Vétkezik, bűnt bűnre halmoz.

Jézus Isteni Szívéről nevezett Kármelita Nővérek azok, akik — amennyire képesek — áldozatos életükkel iparkodnak kiengesztelni az isteni Jóságot, kegyelmekért esdekelní, hogy a bűnők száma csökkenjen, az emberek megjavuljanak.

Ennek az eszmének hatékonyabb eléréséért arra is törekszik a Kongregáció, hogy embertársainak lelki javát előmozdítsa azzal, hogy a szegény nép árva és elhagyott gyermekeit keresztény nevelésben részesíti, segíyezi a szegényeket és elhagyatottakat, hitoktatást végez.

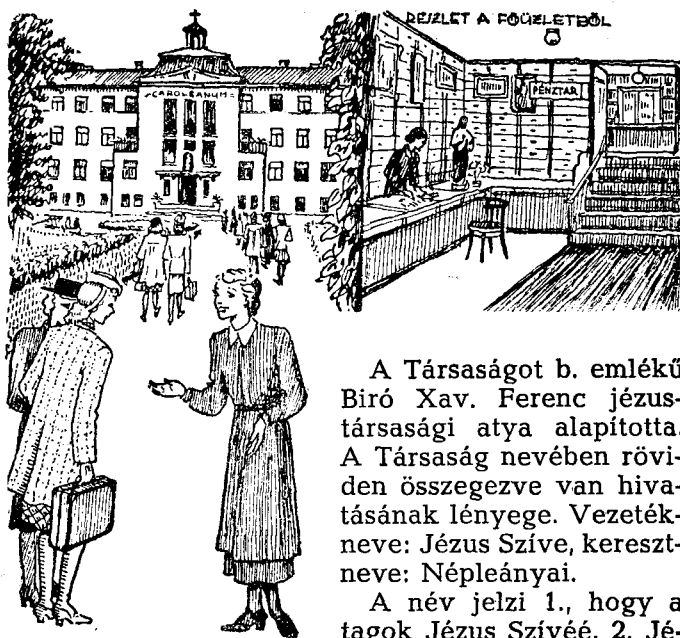
Céljuk elérésére a nővérek egyszerű fogadalmat tesznek. Közöttük semmi különbség nincs. Házaik: *Budapest*, anyaház, szegény leányok részére otthon, árvaház és nevelés. *Újpest*, *Megyer*, Erzsébet-tér 9., szegény fiúk részére otthon. *Pestszent-lőrinc*, Gyöngyvirág-utca 41., mint Újpesten. *Pest-szenterzsébet*, Vörösmarty-út 32., ugyanez. *Gyón*, Pest megye, ugyanez leányoknak. *Berhida*, Veszprém megye, ugyanez leányoknak.

Jelentkezni lehetőleg személyesen kell, de ha nem lehet, elég írásban, fényképet mellékelve. Tanítónői, óvónői képesítés előnyös, azonban igazi hivatás esetén elemi iskolát végzetek is felvétetnek.

A hozomány 300 pengő, de megbeszélés tárgya lehet. Kivételesen vagyontalant is felvesznek.

JÉZUS SZÍVE NÉPLEÁNYAI TÁRSASÁGA

Budapest, VIII., Horánszky-utca 14.

LELKICIGYAKORLATOS-HÁZ.

A Társaságot b. emlékü Biró Xav. Ferenc jézus-társasági atya alapította. A Társaság nevében röviden összegezve van hivatásának lényege. Vezetékeve: Jézus Szíve, keresztnéve: Népleányai.

A név jelzi 1., hogy a tagok Jézus Szívée, 2. Jézus Szíve népéért vannak; a nép szolgálatában törek-szenek Jézus programját megvalósítani.

1. A tagok Jézus Szívée.

A világháború legválságosabb pillanataiban, 1915 január 1-én a nagyméltóságú püspöki kar b. e. I. Ferenc József őfelsége utasítására felajánlotta az országot és népét Jézus szentséges Szívének. Ezzel Magyarország és a magyar nemzet Jézus Szívének különös tulajdonává lett. B. e. Páter Biró, aki úgy Jézus szentséges Szívét, valamint saját nemzetét is mélységesen ismerte és odaadóan szerette, tudta, mit jelent ez a felajánlás. Jézus Szíve nagy ígére-

teinek teljesülését a magyar nemzeten és annál nagyobb fokú teljeseződését, minél öntudatosabbá válik a nemzet lelkében felajánlottságának tudata. Ennek a tudatnak ébrentartására alapította a Jézus Szíve Népleányai Társaságát. Így lettek a Társaság tagjai Jézus Szíve tulajdonai az Úrnak igen tetsző módon, hisz életüket adják arra, hogy honfitársaik, még a legkisebb magyar is megértse, magába vegye és átélje azt a tudatot, hogy ő Jézus Szívée.

Ezért terjeszti a Jézus Szíve Szövetséget, a Szívgárdát, családfelajánlást, első-pénteken engesztelő szentáldozást és vállal hitoktatást.

Ezért akar példájával elől járni az Úr Szíve engesztelésében. A bűnök legnagyobb részét azzal követik el az emberek, hogy rosszul használják a teremtett dolgokat. Az anyagvilág az ördög, a bűn, a pogányság rabságába jutott. Innen kiszabadítani és Jézus istenemberi Szíve szociális uralmának alárendelni az anyag- és pénzvilág minden területét, ez a Jézus Szíve Népleányai Társaságának feladata. Ezért nem a megélhetés szükségéből, hanem magasztos hivatásból foglalkozik az anyagvilággal: iparral, kereskedelemmel és gazdasággal. Teszi ezt úgy, amint Árpádházi Boldog Margit tette az ő élete áldozataival. Fiatal magyar élete az önmehtagadások, áldozatok életévé lett az Úr kiengesztelésére hazája bűneiért. A Jézus Szíve Népleányai Társaságának minden tagja áldozatos életét teszi az Úr Szíve oltárára kiengesztelésül magyar hazája, de egyúttal az egész világ bűneiért. Minden jelölt, amikor a Társaságba bekebelezik, ilyen áldozatul ajánlja fel magát.

2. Jézus Szíve népéért vannak, a nép szolgálataiban törekszenek Jézus programját megvalósítani.

Első helyen önmagukat kell Jézus Szívének kiváló tulajdonaivá alakítani, de azután felebarátaikat is azzá kell tenniök.

Eszközeik ehhez:

Állandó lelkigyakorlatos házaik (Pécel, Csíz),

ahol zárt lelkigyakorlatokon tömegek válnak öntudatos Jézus Szíve-tisztelőkké. Lelkigyakorlatos házak alapítása egyik fő programpontjuk.

Gyakorlati gazdasági, ipari, kereskedelmi iskolák, melyeknek növendékei a Társaság sajátos szellemében felnevelkedve, a Jézus Szíve-tisztelet kiváló apostolai lesznek.

Sajtóterjesztés: nyomdák, könyvkereskedések (Kordák), lapok fenntartásával, valamint minden adandó eszköz felhasználásával. Így az üzletvilágon át minden lélekhez eljuthatnak, azokhoz is, akik a templomtól, paptól, hitbuzgalmi egyesületektől távol állnak.

Ipari vállalatok, hogy azok által minél több embernek kenyeret adva, az anyagiakon keresztül a lelkekhez jussanak.

Az Alapító hangsúlyozott kívánsága, hogy amint a Jézus Szíve Népleánya életét elsősorban hazája, de azonkívül az egész világ bűneiért ajánlja fel engesztelő áldozatul, úgy ezeket az eszközöket is első helyen Magyarország, a magyar nemzet javára, de azután az egész világ, főleg a hit világoosságát nélkülöző pogány népek javára használja. E szerint a Jézus Szíve Népleányai Társasága kimondottan missziós társaság.

A tagok: skolasztika és laika testvérek ideiglenes, majd örök esküvel kötelezik magukat az evangéliumi tanácsok megtartására és a sajátos cél megvalósítására. Szent Ignác, a Jézustársasága alapítójának szabályait követik.

Saját otthonukban élő tagjai is vannak a Társaságnak. Azokat veszi úgy fel, akiknek hivatásuk van, de valamely komoly okból egyideig vagy egész életükön át kényszerülnek otthonukban maradni. Csak az lehet ilyen tag, akinek megélhetése haláláig biztosítva van.

A Társaság egyeseket a szülőkkel történt megbeszélés alapján taníttat.

Hozomány nincs, csupán a szükséges ruha és ágynemű hozatalát kívánja meg a Társaság.

Házai a következő helyeken vannak: Budapest, VIII., Horánszky-utca 14., ahol a főelőljáró tartózkodik; Mezőkövesd, Szeged, Kecskemét, Pécel, Káloz, Balatonfüred, Kiskunfélegyháza, Hódmezővásárhely, Monok, Kolozsvár, Csízfürdő és Kőszeg. A legtöbb helyen a katolikus sajtó terjesztésével (Korda), hitoktatással és apostoli munkákkal foglalkoznak.

A JÓ PÁSZTOR SZERETETÉRŐL NEVEZETT MIASSZONYUNK ANGERS-I KONGREGÁCIÓJA

Budapest, III., Szőlő-utca 60.

A legenda szerint a mekkai szent kő mint ragyogó rubin hullott le az égből és fényével bevilágította egész Arábiát. E csodálatos kőnek fényét azután az első bűn oltotta ki és azóta hosszú évszázadokon át sötétség borult Arábiára.

A legendában említett csodálatos rubinra hasonlít a lelkekben égő isteni kegyelem, amely mindannyiszor veszít fényéből vagy a lélekben teljesen ki is alszik, a szerint, amint az kisebb vagy nagyobb bűnbe esik. Az isteni kegyelem, a lelkek e csodálatos rubinja visszaszerzésére, kifényesítésére vállalkozott Eudes Szent János (1601—1680), a Kongregáció első alapítója. A rend felvirágzása és megerősödése azonban csak kb. 150 év után következett be, amikor Szent Pelletier Mária Eufrazia (1796—1868) megszervezte a rend központi egységes vezetését és azt az egész világra kiterjesztette.

A rend tagjai, a „Jó Pásztor szerzetesnők” a rendes hármas fogadalmon kívül még egy negyedik fogadalmat is tesznek, a lelki buzgóság fogadalmát, mellyel kötelezik magukat, hogy amennyiben az engedelmesség azt tőlük megkívánja, a házaikban

visszavonuló bűnbánó leányok és asszonyok lelki üdvösségén fáradoznak. Ez a Kongregáció speciális és főcélja. Ez teszi hivatásukat oly hasonlóvá, sőt azonossá az Úr Jézusnak földi életében folytatott munkájával. E fogadalom által a küzdő Anyaszentegyház tűzvonalában küzdenek a bűn, a legnagyobb lelki ellenség ellen, ezáltal áll hivatásuk legközelebb a papi hivatáshoz, mint talán egyetlen női rend, amely ily közvetlen a bűnösök megtérésén fáradozik.

Hogy ezt mivel és hogyan teszik? Isten nevében, Istennel és Istenért! Mindent Isten dicsőségére a „báránnyáért”, vagyis a gondjaikra bízott lelkekért, ez jelszavuk. Mindent, mindent, a legegyszerűbb házimunkától a gyermekek vezetéséig, oktatásáig a reájuk bízott lelkekért, hűséggel a kicsinyben éppúgy, mint a nagyban, Jézus iránti szeretetből.

A Jó Pásztor szerzetesnők szabályai nem írnak elő kemény testi vezekléseket, mert egész erejüket, testi és lelki képességüket, szakadatlan munkájukat a lelkekre fordítják. A Kongregáció tagjai háromfélék: kar-, laikus és kijáró nővérek. A karnővérek a növendékek közvetlen nevelői. A laikus nővérek végzik a házimunkát, amiben a növendékeket is kiképezik. A kijáró nővérek a portát és a ház külső ügyeit látják el.

Vezetésük alatt állnak a Magdolna Nővérek, akik a szenvedő Úr Jézus nyomdokain haladva, Vele együtt akarnak engesztelést nyújtani a nagy Istennek, akit megbántottak. Az Úr Jézus barátaiként Szent Pállal mondják: „Saját testemben kell befejeznem azt, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, és pedig az Ő testéért: az Egyházért.” A szerető lelkek ezen szenvedései, nélkülözései és áldozatai — mégha ezek gyümölcseit nem is látjuk — csodálatosan érdemszerzők. Ez a Magdolna Nővérek, az engesztelő lelkek felségesen szép feladata.

Felvételi korhatár 18 évtől. A karnővérek ma-

gasabb iskolai képzettséggel bírjanak. A hozomány és kelengye kérdése minden esetben megbeszélés tárgyát képezi, amiért is szükséges a személyes bemutatkozás.

A Kongregációnak Magyarországon 3 háza van: *Budapesten* (tartományi ház), *Kecskeméten* és *Iker-vároton*.

Aki tehát örök, égi kincskereső, mennyei rubint gyűjtögető akar lenni, aki Jézus iránti szeretetét áldozatos apostoli étellel akarja bebizonyítani, aki Jézus szeretetét akarja a lelkekben lángralobbantani, azt várja az isteni Jó Pásztor és várják a báránycák, kiknek lelkében kialudt vagy gyéren pislog a természetfeletti, örök életet adó isteni kegyelem.

Mily boldog az, ki tiszta lelket teljes díszben lát. Még boldogabb, ki ilyennek megőrzi hímporát. Legboldogabb, ki meggyógyítja a lélek sok baját.

A KRISZTUS KIRÁLYRÓL NEVEZETT NÉP- MŰVELŐ TESTVÉREK TÁRSASÁGA

Eger, Tárkányi Béla-utca 1.

A népek nagy sorsforduló éveiben egyre fontosabbá válik az alsóbb néposztályok tömegereje. Érvényesülésük döntő iránya kultúrájuktól, világnézetüktől függ. Az egyszerű nép műveltségkérdése világnézeti kérdés is, amely fel nem mérhető súlyjal esik latba az egész katolikus kereszténység és a nemzetek életében.

Ennek a korszükségletnek a felismertetésével hozta létre az isteni Gondviselés a Krisztus Királyról nevezett Népművelő Testvérek Társaságát 1928—1931. években. Az alapítás kezdeteihez egyházi részről dr. Rott Nándor veszprémi püspököt használta fel az isteni Gondviselés.

A Népművelő Testvérek főmunkatere a falu. Viszont a testvérek működési központja és otthona a megyei, illetve egyházmegyei székhely. Innen mennek ki egy-egy hónapos tanfolyamok és rövidebb kurzusok megtartására; lelki napok és lelki gyakorlatok szervezésére. Több ugyanazon környékhez tartozó faluból szervezik a körzetet. A körzeti falvakban több évre kidolgozott munkaterv

elvégzésére járnak ki a népművelő falugondozó testvérek. Ahol a testvérek zárdái otthona van, ott a családok könnyebb megnyerése céljából, a nyári nagy munkaidőben a kisdedek napközi gondozását is vállalják. Még nagyobb gondot fordítanak a kisegítő otthonok helyenkinti megszervezésére. A kisegítő otthonok nyári programja a csecsemők napközi felügyelete, téli programja pedig az aszszonyok, leányok tanfolyamaihoz, családjuk kulturális gondozásához, a keresztény szeretet különböző gyakorlataihoz szükséges eszközök nyújtása, ilyenekkel való kisegítés. Bőséges terület ez az apostolkodás minden ágára nézve, különösen az Actio Catholica szolgálatában.

A Társaságnak jelenleg 2 háza van: *Egerben*, a Társaság hivatásmunkáinak központja. *Pusztamonstoron* a noviciátusi ház. A Társaság fogadalmas tagjai egyszerű fogadalmat tesznek. Tagjai közt külső megkülönböztetés nincs, csupán a képzettségük osztályozza őket vagy a vezető vagy a segítő testvérek csoportjába.

A jelentkezőknek a felvételt írásban kell kérniök. Vagy fényképet mellékeljenek vagy személyesen jelenjenek meg. A Társaság csak olyan jelentkezők továbbtaníttatását vállalja, akik középiskolájukat sikerrel elvégezték és legfeljebb 2 évi szaktanfolyamuk van még hátra.

Magasabb képzettségűek legfeljebb 33 éves korukig, az iskolázatlanok pedig a betöltött 16—26 évig jelentkezhetnek. Kelengyét kell hozniok. Hozomány 1000 pengő. Szakképzettség esetén elengedhető. A képzettség nélküliek előzetes munkavállalással megszerezhetik a hozomány elengedését. Özvegyet az előírt korhatárig vehetünk fel.

A Társaság fogadalmas testvértagjait apostoli munkájukban nagyon áldásosan támogatják a világi tagok, az ú. n. világi testvérek és a faluönkéntesek. Akik Krisztus Király országáért a családokban és a nép szellemében való uralmáért szívesen áldoznak

munkát, itt-ott filléreket is, azok csatlakozhatnak világi testvéreink táborához. Intelligens leányokból képezzük ki faluönkénteseinket, akik a falusi Actio Catholica szolgálatában fáradoznak nyáron, télen pedig megyei központunk programjaiban segídeknek. Mindezt azért, hogy Krisztus Király uralkodjék a lelkekben, családokban és nemzetekben.

A LEGSZENTEBB UDVOZITÓ LEÁNYAI KONGREGÁCIÓJA

Zsira, Sopron megye

A Kongregáció nem szemlélődő, hanem tevékeny életet él. Az úgynevezett niederbronni nővéreknek egyik ága, akiket elsősorban a magánbetegápolás céljaira alapítottak. Alapítója Eppinger Erzsébet, Mária Alfonsa anya volt (1814—1867). Magyarországon 1915-ben a szerzetesnővérek három házát dr. Csernoch János bíboros hercegprímás önálló Kongregációnak nyilvánította.

A Kongregáció általános célja az Isten dicsősége és tagjainak megszentelése, a szegénység, tisztaság és engedelmesség hármasság egyszerű fogadalmának, úgyszintén Szent Ágoston szabályának és sajátos konstitúciójának megtartása útján. A Kongregáció különös céljai: 1. A felebarát javának előmozdítása betegápolással mind kórházakban, mind pedig magánházakban és a keresztyén ifjúság oktatása s nevelése: mindig az idő, hely és egyéb körülmények szükséglete szerint. 2. A Kongregáció elvállalja a templomok gondozását, kivált szent öltönyöket készít, hogy ezzel az eucharisztikus

Üdvöztető imádasának fényét emelje. 3. Elfogad és vezet női penzionátusokat.

A Kongregáció valamennyi tagja csak egy osztályt alkot. Mindnyájan ugyanazon búcsúkbán, kiváltságokban és lelki kegyelmekben részesülnek, haláluk után ugyanazon lelki javakra van joguk. Egyformán kötelesek megtartani a szent szabályt, konstitúciókat és az általános fegyelmet; továbbá előljáróik mindegyiket képességének, tehetségének és egészségi állapotának megfelelően alkalmazza a Kongregáció sajátos műveire és hivatalaira, amint azt jónak vélik.

A felvételt írásban is lehet kérni. (Fényképet mellékelni!)

Nem akadály a felvételre a szegénység, ha kevésbbé tehetséges a jelentkező, de a mellett igaz, őszinte szándék és egyedül az istenszeretet vezérli az illetőt a zárdai életre. Az iskolai képzettségre előírásaik nincsenek. Ha azonban az előljáró szükségesnek találja és megvannak a megfelelő tehetségek a továbbképzésre, akár a jelentkező önköltségén — ha van rá módja, — akár a szegénysorsúakat a rend önköltségén is továbbképeztetni. Ha valakinek oklevele van, a Szentszék által előírt 100 pengő készpénzhozományt az országos főnöknő elengedheti. Ezt az összeget különben minden jelentkező köteles a beöltözés előtt befizetni. Ez alól csak a Szentszék adhat felmentést. A prospektusban előírt egyéb kelengyét azonban az országos főnöknő, a jelentkező tehetségéhez mérten, részben vagy egészen el is engedheti.

Jelenleg Magyarországon 11 telepen működnek a rendtagok. *Zsírán* (Sopron m.), az országos házban, a központban van a noviciátus, külön-külön épületben női penzionátus és óvoda. *Sopron*, árvaház, óv. *Budapest*, kórház. *Pestújhely*, kórház. *Budatétény*, gyermekotthon. *Székesfehérvár*, háztartás. *Lábatlan*, Esztergom m., óv. *Dunaszekcső*, Baranya m., isk., óv. *Szilasbalhás*, Veszprém m., iskola.

MÁRIA REPARATRIX ÖRÖKIMÁDÁS APÁCAK TÁRSULATA

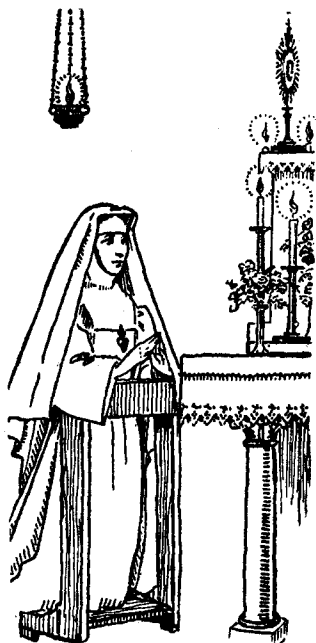
Budapest, IX., Ullői-út 75.

E század közepén, midőn a hitetlenség oly ijesztő módon bántotta Istent s szaporította a lelkek megrontására szolgáló eszközeit, éppen azon áldott napon, melyen a Szeplőtelen fogantatás dogmáját kihirdették, 1854 december 8-án alakult meg a Mária Reparatrix Társulat.

Célja az isteni Felség kiengesztelése a meggyaláztatásokért s vétkekért, melyeket az emberek elkövetnek; engesztelés a lelkekért azáltal, hogy bemutatja Istennek a hódolatot, az elégtételt és engesztelő áldozatot, melyet az isteni igazságosság követel; és a lelkek megjavítása felebarátaink javára folytatott kitartó munkásság által.

Az örökimádás apái Szűz Máriával egyesülnek, őt követik s így akarják hivatásuk kettős célját elérni.

Életük sokoldalú, szemlélődő is, tevékenykedő is; az ima és zsolozsma által Istenhez törekszik, a teljes odaadásban és apostolkodásban pedig az embereknek áll szolgálatában. A legméltóságosabb Oltáriszentségben annyiszor és annyira megbántott és megvetett isteni Fölség kiengesztelését főkép

ezen Oltáriszentség imádása által gyakorolják, mely a Társaság összes templomaiban naponta ki van téve, de teszik ezt Jézus szentséges Szíve zsolozsmájának éneklésével, az önmegtagadás és bűnbánat egyéb cselekedeteivel is. Embertársaikat a buzgóság cselekedeteivel igyekeznek javítani.

A Mária Reparatrix apácák zárdáiban a különféle társadalmi osztályok számára lelkigyakorlatot tartanak, valamint fiatal leányok és a nép szegény gyermekeinek is előkészületül az első szentáldozásra, mely után még tovább oktatják őket katekizmusra. A Társaság zárdái egész éven át nyitva állanak mindazok számára, akik ott magán lelkigyakorlatokat óhajtanak tartani, kik a vallástanban magukat jobban kiképezni vagy az Egyházba való visszatérésre előkészülni kívánnak, valamint bármely más fontos okból.

Ezen intézményeken kívül, melyek az összes zárdákban fennállanak, a Mária Reparatrix apácák a helyi különös szükségek szerint, egyebeket is létesítettek: esti iskolákat, menedékházakat a cselédek számára, a missziós telepeken árvaházakat, elemi iskolákat stb.

Anyaháza Rómában van. Az apácák ruhája Szűz Mária színei szerint fehér és kék. A szerzetben vannak karapácák és koadjutor nővérek; előbbiek legfőképp a nyilvános imádási óra és zsolozsma végzésében különböznek a nővérektől, akik elsősorban a háziteendőket látják el, de egyébként a zárdai élet minden gyakorlatában résztvesznek.

Felvételi feltételek: Karapácáknál: tisztességes származás, jó egészség és némi szokottság ama munkához, melyekkel a karapácák foglalkoznak. Koadjutor nővéreknek: tisztességes származás, jó egészség és a házimunkához való megszokottság.

Felvételhez személyes megjelenés szükséges.

A MIASSZONYUNKRÓL NEVEZETT KALOCSAI SZEGÉNY ISKOLANŐVÉREK SZERZETES TÁRSULATA

Kalocsa

„Ime az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a Te igéd szerint!” E szavakban született a Szentséges Szűz malasztalteljes lelkében az az életeszme, amely a 300 éves Miasszonyunk Rendet életre hívta. Fourier Szent Péter és Boldog Le Clerc Alix anyja közreműködésével. Ennek a rendnek leszármazottja a kalocsai szegény iskolanővérek szerzetes társulata, amelyet Kúnszt József érsek ültetett át Kalocsára, Franz Mária Terézia alapító anyja segítségével.

A Társulat a „Miasszonyunkról nevezett Szegény Iskolanővérek” nevét viseli, mert különös célja az iskolákban tanítani, mert kiváltképen törekszik a szegénység megtartására s mert a Boldogságos Szűz Máriának különös oltalma alá helyezkedik, kiben egyszersmind lelki családjának fejét, kiváló pártfogóját és szeretetreméltó anyját, nemkülönben az anyai nevelésnek mintaképét kell tisztelnie.

Erőforrásaik: Jézus eucharisztikus Szívének különleges tisztelete és Miasszonyunknak, a Szer-

zetes Társulat Védőasszonyának bensőséges gyermeki szeretete. Elmélkedéseiben az isteni Szív mélységeibe hatol az iskolanővér s onnan meríti azt az áldozatos buzgóságot, melyet az Isten dicsőségéért és a lelkek üdvéért magára vállalt munka megkíván. Imájának, munkájának, nehézségeinek és szenvedéseinek áldozatait a szentmisében naponként egyesíti Jézus isteni Szívének az Oltáriszentségben égő áldozatával és Miasszonyunk szeplőtelen Szíve által mutatja be az örök Atyának imádó, hálaadó, engesztelő és könyörgő áldozatul az egész viláért, de főképp a Társulatra bízott ifjúságért.

Az iskolanővér a nevelés helyes módszerét a jó Pásztor isteni Szívétől tanulja, aki oly megértő és türelmes jósággal várja a bűnöst a megtérésre és gyámolítja a gyengét a jóra vezető úton, — továbbá „Miasszonyunktól”, akinek anyai jósága kitartott a bűnös emberiség mellett egészen az áldozatokig, a keresztig — s végül a jó „Atyától”, Fourier Szent Pétertől, akinek jelszava: Senkinek sem ártani, mindenkinek használni.

Ugyanaz a megértő, megbocsátó, türelmes és áldozatos szeretet forrasztja egybe az iskolanővérek szerzetestestületének tagjait. Elvük: „Egy mindannyiért és mindannyi egyért!” Ezért kíséri siker munkájukat, mert Isten az egység és szeretet Istene, aki odaontja legbővebb áldásait, ahol a szívek a krisztusi szeretetben egyesülnek.

Jellemző még az apostoli engedelmesség, az egyházas szellem a nevelésben és az élő hitből fakadó imaélet. Ezért az előljárók intézkedésében az apostolok készséges, ruganyos lelkületével fogadják az Isten szent akaratát. Az iskolanővér kitüntetésnek tartja, ha előljárója aggodalom nélkül rendelkezik vele.

A Társulat kiváló gondot fordít arra, hogy tagjai mind a lelki életben, mind a neveléshez és oktatáshoz szükséges ismeretekben és ügyességek-

ben alapos képzettséget nyerjenek, ezért már 10—14 éves folyamodókat, aspiránsokat is felvesz, hogy a Társulat intézeteiben végezzék tanulmányaikat. Házimunkához csak a 15. év betöltése után vehetők fel az aspiránsok. Személyes jelentkezés kívánatos, de írásban is kérhetik a felvételt. Az előiskolázottságot illetőleg legkívánatosabb a tanárnői vagy tanítónői képesítés, de más szaktudással vagy ügyességgel rendelkező folyamodók is felvételben részesülhetnek. A házimunkához folyamodóktól csak annyi kívánatos, hogy írni és olvasni tudjanak.

A hozomány iskolás nővéreknél 500 pengő, házinővéreknél 300 pengő. Kilépés esetén a hozományt visszakapja a kilépő, de kamatok nélkül. A befizetés csak a szent fogadalmak letétele előtt kötelező. Az előírt kelengye lehetőleg mindjárt a belépéskor hozandó, de részenként is utána pótolható. Elengedni nem áll módjában a Társulatnak.

Szerzetes társulatuknak a következő helyeken vannak zárdái: *Alsóság* Vas m.: el., óv., *Baja*: óv., el., polg., tan.-képz.; *Ada*: óv., el.; *Bács*: el., óv., árvh.; *Bácsalmás*: el., polg., n. ip. isk., óv.; *Bácsbokod*: el., óv.; *Bácsszentiván*: el., óv.; *Bácsszenttamás*: el., óv.; *Bátya*: el., óv.; *Budapest*: VIII., Mária-u. 20. kollégium, VIII., Kún-u. 3. óv.; *Cegléd*: el., polg.; *Csillaghegy*: polg., el., óv.; *Dávod*: el., óv.; *Dunakeszi*: el., óv.; *Dunapataj*: el., óv.; *Esztergomtábor*: el.; *Foktő*: el., óv., *Gara*: el., óv.; *Hajós*: el., óv., árvh.; *Hercegszántó*: el., óv.; *Horgos*: árvh., el.; *Hódság*: el., óv.; *Hőgyész*: polg., el.; *Jánoshalma*: el., óv., polg.; *Kalocsa-belváros*: el., óv., polg., tan.-képz. lic.; *Kalocsa-külváros*: óv.; *Kecel*: el., óv.; *Kinghsien* (Kína): isk.; *Kiskőrös*: el., óv.; *Kiskunfélegyháza*: el., polg., gazd. isk., lic., tan.-képző.; *Kiskunhalas*: el., polg.; *Kula*: el.; *Kunbaja*: el., óv.; *Mágocs*: el., polg.; *Mélykút*: el., óv.; *Mohol*: el., óv.; *Magyarkanizsa*: el., polg.; *Martonos*: el.; *Németkér*: el., óv.; *Óbecse*: el., óv.; *Órszállás*: el., óv.; *Palánka*: el.; *Péterréve*: el., óv.; *Polgár*: el.; *Puyang*: kínai isk.; *Siklós*: el.,

polg.; Szabadka: el., polg., líc., tan.-képz.; Szeged: Koll.; Szováta: óv., el.; Táming: kínai isk., Táming II.: kínai isk.; Topolya: el., óv.; Temerin: el., Újszeged: óv.; Újverbász: ott.; Újvidék: el., polg.; Vecsés: polg.; Zombor: I. otth., árvh., polg.

A MIASSZONYUNKRÓL NEVEZETT SZEGÉNY ISKOLANŐVÉREK

Szeged, Szentháromság-utca 64.

Fourier Szent Péter alapítása, a régi Notre Dame-rend is áldozatul esett Bajorországban az egyház-ellenes intézkedéseknek. De a régi töről erőteljes, új hajtás fakadt, mely a kor követelményeinek megfelelően átszervezte, tovább folytatta az Úr Jézus szellemében a leányifjúság nevelését és tanítását, különös tekintettel a szegény és elhagyatott gyermekekre.

A rend bölcsője a bajorországi Neunburgban keresendő. Itt vetette meg alapjait 1833-ban Wittman Mihály regensburgi püspök és Jób Sebestyén udvari lelkész. A szép elgondolás kivitele Jézusról nevezett Mária Terézia anyja érdeme, kiből a rend alapító anyját tiszteli.

Az iskolanővérek bármely intézetet átvesznek, ahová őket az isteni Gondviselés hívja: népiskolákat, magasabb iskolát, napközi otthonokat, internátusokat stb. De áll továbbra is az alapítónő alapelve: „Az iskolanővérek előnyben részesítik a szegény gyermekeket, akár anyagiakban, akár képességekben vagy jóakaratban legyenek szegények.”

Az önmegszentelés és mások tökéletesítése mint megvalósítandó eszmény lebeg az iskolanővérek előtt. A rend sajátos lelkületét a szabályok szerinti élet bontakoztatja ki, melyet az alapítónő így foglal össze: „Mindenütt egység, szeretet és Isten szelleme uralkodik.” Ezen egyszerű szavakban nyilatkozik meg a szellem, mely az egész művet áthatja, megadja egyszersmind az iskolanővérek pedagógiai működésének alapirányát. Az egységben van a rend ereje. Ez az egység nagy nevelői hatalommá avatja.

A szegény iskolanővérek rendje gyors elterjedésnek örvendett nemcsak Bajorországban, hanem egész Európában, sőt Amerikában is. A szerzetet Krisztus és az Egyház szelleme hatotta át, azonfelül megfelelt a kor követelményeinek, melynek jel-szava volt: általános népoktatás. A szegény iskolanővéreket igen ajánlotta az a körülmény, hogy készségesen mentek szerényebb községekbe, falvakba, sőt ezeket részesítették előnyben és igényeikben szerények voltak. A szegénység szeretetén kívül jellemzi még a Miasszonyunkról nevezett szegény iskolanővéreket a Mária-tisztelet, hiszen nevük, sőt a hagyomány szerint ruhájuk alakja is tőle ered.

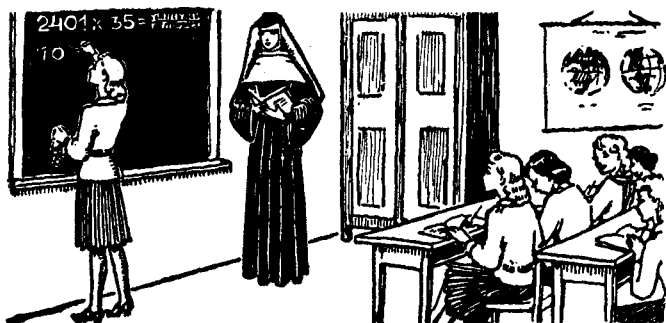
A magyarországi tartomány első székhelye Temesvár volt, mely az 1914-es világháború előtt 31 házat számlált. Ez a nagykiterjedésű provincia Trianon után két részre oszlott: a románaiakra Temesvár székhellyel és a magyarországra, melynek központja Szeged lett. A magyar rendtartományban jelenleg a következő helyeken működnek a nővérek: *Szeged-Alsóváros*: 1923 óta a magyar rendtartomány anyaháza. Itt van a noviciátus is, továbbá tan.-képz., lic., gimn., ipari., polg., óv. *Szeged-Belváros*: házt. *Új-Szeged*: a tartomány üdülőháza. *Szeged-Somogyitelep*: el.; *Földeák Csanád m.*: el., óv.; *Kiskunmajsa*: polg., el., óv.; *Debrecen*: Svetits-intézet, tan.-képz., lic., gimn., polg., ipari, el.; *Csor-*

vás Békés m.: el.; Kétegyháza Békés m.: el.; Budapest: intern.; Makó: két el.; Gödöllő: el.; Battonya Csanád m.: polg., el.; Elek: Arad m.: polg., gazd. isk., házt.; Pusztamérges Pest m.: el.; Fonyód: polg., el.; Zsámbok Pest m.: el., óv.; Püspöklele Csanád m.: óv.; Dész: polg. el., óv.; Kolozsvár: Marianum, gimn., keresk., polg., el.; Augusztum: el., óv.

A tagok foglalkozás szerint tanító és laikus nővérekre oszlanak. Ez utóbbiak ugyanazon kegyelmekben és lelki kiváltságokban részesülnek, mint a tanítással foglalkozó nővérek. Ők is iskolanővérek, amennyiben házimunkájukkal megkönnyítik a többiek feladatát és így közvetve ők is a nevelés és tanítás magasztos célját szolgálják.

Jelentkezhetnek már 13 évtől 27 évig. A jelentkezők iskolai vagy házi munkakörben nyernek képzést, illetőleg alkalmazást. Előző esetben legalább négy polgári iskolai, utóbbiaknál elemi iskolai végzettség kívántatik meg. Azok a jelöltek, akik kiképzésüket a rendben nyerik, iskolai felszerelésükről maguk gondoskodnak. A szerzet a belépőktől hozományt nem kíván, de minden jelölt köteles kelengyét a megállapított prospektus szerint beszerezni és azt a belépéskor magával hozni. Nehézségek esetén a kelengye a jelöltidő folyamán is beszerezhető.

Az iskolanővérek nevelési rendszerének alfája és omegája: a bontakozó lelkek szeretete. A Szegény Iskolanővérek pedagógiája tehát a nevelői személyiség pedagógiája. A közösségben élő, önmagát önzetlenül feláldozó, Istennel telített nevelői személyiség hatása érleli a gyermeket felnőtté, aki valóságosságának mélységes erejével, diadalmas világnézetével, hűséges szeretetével úrrá lesz az élet minden körülményeiben és önmagának teljes átadásával szolgálja hazáját és Egyházát.

MIASSZONYUNK (NOTRE DAME) NŐI KANONOK SZERZETESREND

Pécs, Nagykanizsa, Zalaegerszeg, Bölcske

A Miasszonyunkról nevezett női kanonok szerzetesrend intézeteiben a drága magyar haza jövő nemzedékének: a féltett ifjúságnak lelki és szellemi művelésére és gazdagítására folyik a lelkes nevelői, tanítói munka.

A szerzetesrend tagjai az alapító jó atyától, Fourier Szent Pétertől örökölték nemes hivatásukat. 1597 december 24-én a jóságos atya sietős lépésekkel haladt a szépen feldíszített templomba, mely soha meg nem ismétlődő esemény tanúja lett. Ott fiatal leány várta e titokzatos éjjel, hogy a földre szállt isteni Gyermekek elfogadja leányszívük tiszta szerelmét, akaratuk és értelmük minden képességét. Éjféli mise alatt a szentáldozáshoz járulva pecsételték meg nagylelkű elhatározásukat, mely az új női szerzetet létrehozta. Így ringott a kisded Jézus jászola mellett a Notre Dame bölcsője, és nem véletlenül. Az édes Jézus ezzel a kitüntetéssel is jelezte, hogy ennek a szerzetnek minden munkája, vállalkozása a gyermeket szolgálja. Az új eszme gyorsan hódított, a szegény leányok ingyenes nevelése és tanítása nagy segítségére volt a papságnak, s a rend

hamarosan elterjedt egész Lotharingiában és Franciaországban, majd gyökeret vert Nyugat-Európa többi országában és Amerikában is. Hazánkban az első Notre Dame-kolostor Pozsonyban épült, Mária Terézia korában. A zárdák függetlenek egymástól, ezért felvételt annak a zárdának a főnöknőjétől kell kérni, ahová a jelentkező belépni és tartozni akar. Ma Pécssett, Zalaegerszegen, Nagykanizsán és Bőlcskén vannak a rendnek házai. Mindegyik internátussal kapcsolatos iskolákat tart fenn és gyermekneveléssel foglalkozik.

A rend célja: a római breviárium karban való végzése és a fiatal leányok nevelése, oktatása. Rendükbe kar- és segítő nővéreket vesznek fel. Feltételek: törvényes származás; karnővéreknél legalább négy középiskola, kelengye és hozomány, mely utóbbit esetleg oklevél is helyettesítheti; segítő nővéreknél kelengye. Egyébként a kelengye és a hozománnyról való megállapodás esetről-esetre történik.

NOTRE DAME DE SION

Budapest, VI., Andrásy-út 117.

A szerzetet Ratisbonne Tivadar atya alapította a Szent Szűz csodálatos megjelenésének hatására. Ez a csodálatos esemény 1842 január 20-án történt Rómában, hitelességét a Szentszék még ugyanabban az évben a június 3-án kibocsátott határozatban megállapította.

A szerzet sajátos célja annak a népnek igaz és őszinte térítése, mely hosszú időn át az Úr választott népe volt. E cél elérésére a szerzet legfontosabb eszközeül használja az imát és az áldozatot és tagjainak lehetővé teszi a szemlélődő életet, aminek kizárólagos jellege az imádás és az engesztelés az Oltáriszentség állandó imádsásával egybekötve. A szemlélődő és cselekvő élet egyesítése, amelynek munkakörei a nevelőintézetek és iskolák (szegény gyermekek számára is) és különböző jótékonyági intézmények. A tevékeny élet közvetlen apostolkodással és szociális munkával. A szerzetesnők egyszerű fogadalom által szentelik magukat Istennek,

amely hat éven keresztül ideiglenes és csak azután lesz örök.

A szerzet tagjai a tanító nővérek és dolgozó nővérek csoportjára oszlanak, akik szorosan egy szerzetesi családot képeznek. A tanító nővérek a gyermeknevelésnek, tanításnak, apostolkodásnak szentelik életüket; a dolgozó nővérek az egyszerűbb házimunkákkal foglalkoznak, a miatt gyakorlati szempontból a ruházatban is van egy kis különbség.

A Notre Dame de Sion szerzet mind az öt világ-részben elterjedt. Európában: Angliában, Belgiumban, Franciaországban, Olaszországban, Ausztriában, Bulgáriában, Romániában, Törökországban. Magyarországon Budapesten van két házuk, budai nevelőintézet és a pesti ház, amelyben idegen nyelvtanfolyamok és hitoktatás van.

Külön meg kell említenünk még a nagyfontosságú jeruzsálemi házukat, ahol nagyszámú intézmény mellett egy engesztelő Bazilika emelkedik Pilátus pretóriumának romjain. Itt van a szék-helye a megtérésért könyörgő Imaegyesületnek.

Jelentkezni lehet személyesen vagy írásban az egyik budapesti házban. A felvételhez szükséges kor általában 20—25 év. A tanító nővérektől magasabbfokú, legalább középiskolának megfelelő műveltséget kívánnak, a dolgozó nővérektől legalább elemi ismereteket. A szerzet nem vállalja a jelöltek taníttatását. A fiatal leánynak, aki felvételt nyert a szerzetbe, gondoskodnia kell a szabályok által előírt kelengyéről. Ami az alapszabályok által előírt hozományt illeti, a központi tanács dönt annak ügyében.

A PÁLI SZENT VINCÉRŐL NEVEZETT SZATMÁRI IRGALMAS NŐVÉREK SZERZETES TÁRSULATA

Szatmárnémeti, Esztergom

Hám János püspök az irgalmas nővérek áldásos működését csak külföldi hírekből ismerte, mert abban az időben hazánk területén az irgalmas nővéreknek még nem voltak zárdáik. Úgy határozott, hogy magyar leányokat küld a bécsi irgalmas nővérek noviciátusába szerzetesi kiképzés végett. Ezekkel és néhány Bécsből jött nővérrel alapította meg Hám János püspök 1842-ben a Szatmári Irgalmas Nővérek (Keresztény Szeretet Leányai) szerzetes társulatát. Így a szentvincés gondolatot a szatmári irgalmas nővérek hozták be és terjesztették először hazánkban.

A szentéletű Alapító elgondolása szerint a Társulat főcélja: a nőnevelést katolikus és magyar szellemenben irányítani; továbbá: minden segítségre szoruló embertestvérben az Úr Jézust szolgálni az irgalmasság cselekedeteinek gyakorlásával. Mégpedig

nemcsak kórházakban és menedékházakban, hanem mint az irgalmasság angyalai felkeresik, ápolják, gondozzák, segítéyzik a betegeket és szegényeket azok lakásain is.

A szatmári irgalmas nővérek a kor szociális szükségleteinek megfelelően újabb és újabb munkatereken óhajtják minél több embertestvérrel megismertetni és éreztetni az Úr Jézus szent Szívének túláradó irgalmát. Egyházas és hazafias szellemenben tanítanak és nevelnek, óvodákban, elemi és középiskolákban, internátusokban, gyermekmenhelyeken; édesanyákat helyettesítenek az árvaházakban. Vigaszt nyújtanak s az Istennel való kibékülés útjára segítik nemcsak a haldokló betegeket, de a börtönben sínylődő foglyokat is. A világháború óta fiúinternátusokban a házvezetést is nagy eredményel végzik. Legújabban pedig áldozatos lelkülettel sietnek a pogányokkal is megismertetni és szeretetni az Úr Jézus szentséges Szívét.

Semmiféle különbség nincsen a tanítással, betegápolással vagy házimunkával foglalkozó nővérek között. Akik tanítónői pályára alkalmasak, azoknak belépésük előtt a középiskolának legalább 4 osztályát jó eredménnyel kell elvégezniök. A házimunkával foglalkozók az elemi iskolának legalább 6 osztályát. A tanulók tanítónői oklevél, ill. érettségi bizonyítvány megszerzéséig a tan- és írószerek költségeit viselik.

A hozomány és szerzetesi ruha költsége a valuta értéke szerint változik. Jelenleg: hozomány 80 P, a beöltöztési költség pedig 200 pengő. Azonkívül a prospektusban előírt kelengyének a beszerzése is kötelező. Egyes, kivételes esetekben az Ált. főnöknő fölmentést is adhat a teljes mennyiségű kelengyének és a szerzetesi ruha kifizetésének kötelezettsége alól.

A Szatmári Irgalmas Nővérek Társulatának anyaháza Szatmárnémetiben van. Tartományközpontok vannak: Esztergomban (az anyaországi házak

részére), Gyulafehérváron (a romániai tartomány székháza), Rózsahegy (a szlovák tartomány központja), végül Kinának Paoking nevű városa. A szerzet négy tartományában összesen 80 zárda van.

Iskolaházak: Szatmárnémeti, óv., el., polg., gimn., tan. kép., intern., varroda. Alcsút, óv., el., Balassagyarmat, óv., el. Bakonybél, el. Beregszász, el. Erdőd, óv., el. Esztergom, óv., el., polg., gimn., tan. kép. int., Esztergom-Szent Anna, óv., el. Felsőbánya óv., el., int. Gyergyószentmiklós, óv., el., polg., képzőint. Győrsziget, óv., el. Győrszentmárton, óv., el. Gyulafehérvár, óv., el., gimn., int., Jászberény, óv., el., polg., int. Kapuvár óv., el. Kolozsvár, óv., el. Komárom, óv., el. Léva, óv., el., polg., keresk., int. Magyaróvár, óv. Máramarossziget, óv., el., polg., int. Miskolc, óv., el., polg., tan. kép. Munkács, óv., el. Nagykároly, óv., el., int. Nagysalló, óv., el. Nagyszőlős, óv. el. Pápakovácsi óv., el. Rimaszombat, keresk., int. Rozsnyó, óv., el., polg., int. Rózsahegy, óv., el., polg., int. Sárospatak, óv., el. Sátoraljaújhely, óv., el., polg., int. Selmecbánya, el. Sepsikőröspatak, óv., el. Szerednye, óv., el. Székelyudvarhely, óv., el., int. Székesfehérvár, óv., el., ipar. isk., tan. kép., int. Szinérváralja, el. Túrterebes, el. Ungvár, Mária-ház, óv., el. Gizellaház, óv., el., int. Velence, óv., el.

Árvaházak: Szatmárnémeti, Gyergyószentmiklós, Léva, Esztergom, Szentgyörgymező és Szent Anna.

Gyermekek- és aggmenhelyek: Esztergom, Szatmárnémeti, Hajdúszoboszló, Kolozsvár, Szeged, Selmecbánya, Uhrovec.

Kórházak: Szatmárnémeti, Esztergom, Budapest Vöröskereszt és Kereskedelmi, Budafok, Kalocsa, Magyaróvár, Máramarossziget, Nagybánya, Nagyszőlős, Sepsiszentgyörgy, Szeged Sebészeti klinika, Székelyudvarhely, Székesfehérvár, Törökbálint, Ungvár, Selmecbánya.

*Háztartásvezetés fiűinternátusokban: Szatmár-
németi, Esztergom, Gyulafehérvár, Pannonhalma,
Kolozsvár, Székelyudvarhely, Uhrovce, Banovce.*

PREMONTREI NŐI KANONOKREND

Külsővat, Veszprém megye

A premontrei kanonokrend első tagjai fehér ruhában, fehér lélekkel tartják 1121-ben karácsonykor eljegyzésüket a betlehemi Kisdeddel, az evangéliumi tanácsok hűségese követésére fogadalmat tesznek, hogy egyedül a nagy cél szolgálatának élve hirdessék, terjesszék, védjék az egy igaz hitet, amelynek középpontjában az Eucharisztia áll. Szent Ágoston hippói püspök aranyregulájával segítségükre siet azon ígérettel, hogy amennyiben azt a bűnbánat szellemében megtartják, biztos lesz számukra az örök üdvösség.

Szent Norbert, az alapító hazánkban az elfelejtett és ismeretlen szentek közé tartozik. Szent kötelesség áldott emlékét felújítani, annál is inkább, mert Szent László királyunkkal vérrokonságban volt. — Magyarországon a premontrei női kanonokrend, a férfi kanonokrenddel együtt még a Rendalapító életében telepedett le. Sajnos „Boldogasszony Leányai” — régente így hívták a fehérruhás apácákat — a törököktől üldözötten kihaltak, illetve idegen országba menekültek. Veszprém megyében, Somlyóvásárhelyen volt utolsó női apátságuk, élükön Vásárhelyi Katalin apátnővel, ki végrendeletileg a Rend felújítását óhajtotta.

Több száz év múlva, 1927-ben Szent Norbert eszméiért lelkesülő fia, dr. Ráday Sebestyén premontrei kanonok, jászói esperes-plébános felvette a kemény küzdelmet a nagy nehézségekkel és újjáélesztette a premontrei női kanonokrendet. Első házuk a jelenleg is anyaházuk Külsővaton, Veszprém megyében van, ahol Szentgyörgyi Ignác esperes-plébános nemes áldozatkészségével lehetővé tette a rend anyagi megalapítását. A nővérek püspöki joghatóságú szerzetet alkotnak, egyszerű örök fogadalmat tesznek.

A rendi ruha fehér. A kar- és laika kedves nővérek megértő szeretetben élnek egymással, a karima kivételével minden ima közös, a ruhában kevés a különbség, közös asztalnál étkeznek és amennyiben lehetséges, a karnővérek is segítenek a közös munkában.

A Rend hivatása liturgikus, apostolkodó és engesztelő. A karnővérek mindennap karban végzik latin nyelven a kanonoki teljes breviáriumot, a laika kedves nővérek pedig szintén latin nyelven Szűz Mária kicsiny officiumát. Alapító atyjuk eucharisztikus szellemének megfelelően a szentségimádást is a liturgiával kapcsolatban végzik. Az Immaculata tiszteletének terjesztése szintén egyik főfeladatuk. Az apostoli célkitűzés megvalósításán fáradoznak iskolákban, óvodákban, napközi otthonokban, egyesületek vezetésében még a közeli falvakban is, népművelésben, tanfolyamok tartásában, betegek látogatásában, elsősegély-nyújtásban stb. — A jó sajtó terjesztésében is nagy részt vesznek a nővérek. A Rend jeligéje: *Ordo noster ad omnia bona paratus est.* A rend készen áll minden jó keresztülvitelére.

Csakhamar elterjedt a Rend, jelenleg hat helyen működnek a nővérek. *Külsővaton*, Veszprém megye, az anyaházban isk., óv., otth.; *Somlóvásárhely* Veszprém m.; *Kenyeri*, Vas m.; *Nagylengyel*, Zala m.; *Mindszent*, Csongrád m.; *Jászó*, Abauj-Torna m., óv., el., otth.

Végül még felemlítjük, hogy Szent Norbert a világban élő, jámborságra törekvő lelkekre is gondolt és megszervezte a világi harmadrendet, amely intézmény abban az időben ismeretlen volt. Csekély lelki kötelesség ellenében nagy kiváltságokban részesülnek a harmadrend tagjai.

Karnővér lehet, akinek tanárnői, tanítónői, óvónői, felsőipariskolai oklevele van vagy továbbtanulással azt megszerezheti. A tanulmányi költségekhez a Rend a szükségnek megfelelően hozzájárul.

Laika kedves nővér jelöltnék elegendő a népiskola elvégzése, feltéve, ha egészséges és a házi, kerti munkára alkalmas. A hozomány nagyságát, a kelengye mennyiségét esetenként bírálják el. Püspöki engedély szükséges a hozomány elengedéséhez. A jelentkezők a jelöltség ideje alatt (hat hónap vagy egy év) szerény világi ruháikat használhatják. Levélbeli érdeklődés Külsővat (Veszprém megye) címre, válaszbélyeg csatolásával küldendő. Más szerzetnek tagjai fölvételt nem nyerhetnek.

SARUTLAN KÁRMELITA REND

Sopronbátfalva, Szombathely, Pécs

A Szentírás szerint 900 évvel Krisztus előtt való-sággal nagy szerzetesren-det látunk Szent Illés pró-féta vezetése alatt. (Kir. III. és IV.) Ezen rend tagjait akkor a próféta fiainak nevezték, kiknek a Kármel-hegy szolgált központul. Amióta Szent Illés próféta jelenlétével megszentelte a hegyet, azóta mindig éltek ott remeték. A Kármel hegyét mint valami nagy kolos-tort tekinthetjük, melynek tagjai azon szigorú, asz-kéta elv szerint rendezték be életüket, amelyet a szent hegyen Illés próféta emléke őrzött. Ezen re-mete életnek végtelen gyöngéd jelleget adott a leendő Messiás Anyjának tisztelete.

Mint az ó-, úgy az új-szövetségben nemzedék-ről-nemzedékre szakadat-lanul éltek szentéletű em-berek, akik ott Illésként könyörögvén vezekeltek. Utódaik a Boldogságos Szűz Mária tiszteletére temp-lomot építettek. Ennek következtében kapták a Kár-melhegyi Boldogságos Szűz Mária Testvérei címet. Ezeket Szent Albert jeruzsálemi pátriárka testületbe

gyűjtötte. Az első főnök Szent Berthold volt, és az első kolostor az Illés-kút mellett épült. Számukra szabályt Szent Albert írt, amelyet a római pápák bulláikkal szentesítettek 1247-ben véglegesen. Bár már az V. században volt írott szabályuk.

A kármelitákat a XIII. században a keresztes főurak hozták nyugatra. Az áttelepülés Stock Szent Simon érdeme. Alatta a rend óriási méreteket öltött. Angliában, Párizsban, Bolognában épített zárdákat. Ő kapta egy jelenésben a Boldogságos Szűz Máriától a szent vállruhát, ugyanakkor IV. Ince pápa hasonló látomás következtében a kármelitákat a koluló rendek közé sorozta és 1247-ben ünnepélyesen megerősítette.

Az első női zárdákat Boldog Soreth János alapította a XV. században. A női rendházak között az első helyen az Avilai (Spanyolország) Szent József-zárda áll, melyet Nagy Szent Terézia (1515—1582), a rend reformátora alapított. Ő volt ugyanis hivatva, a különböző enyhítések által lanyhulásnak induló szent rendet a régi Szent Albert által írt szabály betartására visszavezetni. A reformban segítőtársa Keresztes Szent János volt. Megalapította a szigorú klauzúrával bíró sarutlan rendet, ahol jelenleg is az ősi szabály és Szent Terézia által írt szabályok kötelezők.

Hazánkba gróf Esterházy Miklós Móricné ültette át 1892-ben a sarutlan női kármelita rendet és alapította a sopronbánfalvi házat. Innen indul ki a szombathelyi alapítás 1906-ban és onnan 1936-ban a pécsi. E házak mindegyike pápai klauzúrák és egymástól teljesen különállóak.

A sarutlan kármeliták a szemlélődő rendekhez tartoznak. Ennek megfelelően célja és feladata az önmegszentelődés, aztán az ima és önlegyőzések által a felebarát lelkének megmentése. Az ószövetségben hatalmas példa mutatja az ima erejét, mely fölülmúlja a hadsereg lendületét is. Így győzött Izrael népe Mózes imája által, aki kitárt

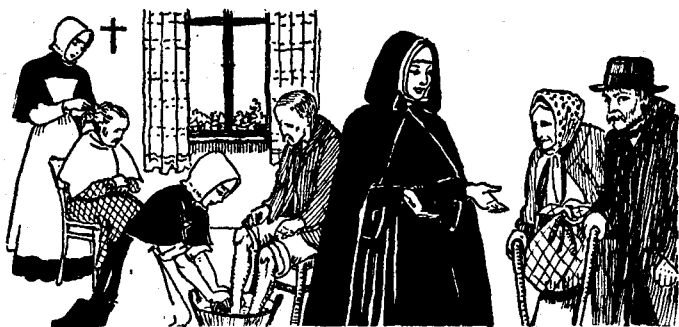
karral esdekelt seregeinek diadaláért és népe megmentéséért. Az Úr Jézus azonban mindennél hatalmasabban bizonyította be az imának és az áldozatnak erejét. Ő szüntelenül imádkozott az emberiségért, de nem elégedett meg ezzel, hanem életét is föláldozta a bűnök kiengesztelésére. Mint az emberiség megmentője magára vállalta a jóvátételt és a jó Isten elfogadta Fia áldozatát, megbocsátott a bűnösöknek.

A kármelita zárdák csöndes mélyén a kedves nővérek isteni Jegyesük példáján föllelkesülve, saját életüket föláldozzák Istennek, imájukat, áldozatukat egyesítik az Úr imájával és áldozataival, hogy minél több léleknek esdjék le az üdvösség kegyelmét. Mivel pedig minden áldozatnak tisztának kell lennie, azért a kármelita apáca élete kettős önmegtagadás és vezeklés. Így lesz imája értékes Istennél, hisz amint a Szentírás írja: „Az igaz imája az Úrnál sokat, mindent elér.” Az imát a kármelben, házi, kerti és kézimunka kíséri.

Az első és minden magyarországi Kármel megalapításának is az volt a célja, hogy onnan engesztelés, szüntelen könyörgés szálljon az ég Urához hazánkért és nyomába a kegyelem esője hulljon erre a földre, mely egykor annyi szentet adott az égnek.

Felvételt nyerhetnek magányt, imát, áldozatot és munkát kedvelő, kifogástalan erkölcsű, 20—28 év közötti egészséges leányok. Legalább polgári iskolai képzettség szükséges a felvételhez és jó hang, hogy az istentisztelet fényét énekkel is emelhessék.

Abba a zárdába kell folyamodni, melyben élni szeretnének.

A SZEGÉNYEK KIS NÖVÉREI KONGREGÁCIÓJA

Rákospalota, Gömbös Gyula-út 52.

A Szegények Kis Nővérei kongregációjának Jügan Jeanne — Szent Keresztről nevezett Mária nővér az alapítója. Isteni sugallatra, bár maga is csak szegény szolgálóleány volt, 1839-ben szerény hajlékába elhagyott szegény aggokat vett fel. Mídon saját munkája eltartásukra már nem volt elegendő, elindult helyettük koldulni. Isten segítőtársakat küldött az első kis Nővérnek, majd számos aggot.

A szerzet sajátos célja, melyet az Anyaszentegyház bízott rá, szegény, a 60 éves életkort betöltött aggok gondozása, tekintet nélkül arra, hogy melyik nemzethez vagy valláshoz tartoznak. A nővérek az elhagyott és tehetetlen aggoknak mindennapi kenyeret juttatnak, nyugalmat és boldogságot szereznek, öreg napjaikban elvonják őket minden veszélytől, az anyagi gondoktól és lehetővé teszik, hogy lelkük szükségleteivel törődjenek és ezáltal a jó halálra előkészüljenek.

Hányan vannak az ilyen elaggottak között, akik sohasem részesültek vallásos oktatásban! És hányan vannak, akik a hosszú élet számtalan kísértései által hajtva, letértek az erény útjáról és ellenállhatat-

lanul rohannának az örök kárhozatba, ha az isteni Gondviselés útjukba nem állította volna, a „Szegények Kis Nővéreit”.

A Társaság megalakulása óta 400,000 aggastyán halt meg házaikban. Kevesen vannak köztük, akik haláluk előtt ki ne békülnének Istennel, bár igen sokan terhelt lélekkel kerülnek a kis nővérek gondozásaiba. És az ilyen megtérés „A Szegények Kis Nővéreinek” legnagyobb vígasza és legbőségesebb jutalma.

A lélekmentés dicső munkálkodásában egyszerű eszközöket alkalmaznak. Mindenekelőtt igazi felebaráti szeretetet éreznek öregjeik iránt, jósággal és türelemmel gondozzák őket.

Megértéssel fogadják az aggkor szeszélyeit, türelmesen hallgatják végig és eltűrik zsörtölődéseiket. Így aztán lassankint megnyerik őket, legyőzik bennük elfásult természetüket és szeretettel vezetik lelküket Krisztushoz.

Sok odaadással dolgoznak. Példa, ima és önfeláldozás által biztos léptekkel terelik nyájukat Isten országába. Annak a kitartó és fáradtságot nem ismerő könyörületességnek, mellyel e szegény, elhagyatott aggastyánokat istápolják, egyetlen titka az Úr Jézus.

A „Szegények Kis Nővérei” megismerték e jó öregek fáradt arcában, a halhatatlan lélekben menyyei jegyesüknek, az Úr Jézusnak vonásait, „amit egynek cselekedtetek atyámfiai közül, azt Nekem cselekedtetétek!”

Szentéletű X. Pius pápa fejezte ki legtalálóbban ezt a szent gondolatot, mikor a „Szegények Kis Nővérei” ápoltságait, az aggastyánokat kihallgatáson fogadta. „A Szegények Kis Nővérei”, mondotta a jó pápa, „a lehető legjobbat választották. Önekik a szegény ember jutott osztályrészül, a szegénység példaképe pedig maga az Úr Jézus Krisztus”.

A Szegények Kis Nővérei egyszerű, örök fogadalmat tesznek. Nincs a karnővérek és a házimunkát

végző nővérek között különbség, hanem mind egyformák. Isten és a szegények iránti szeretetből tesszik le a szegénygondozási fogadalmukat. Egyszerű, alázatos munkájukkal, Szűz Mária és Szent József példájára Jézust szolgálják.

Isten láthatóan áldotta meg Jugan Jeanne művét, s ma a föld minden részén 300 házban, 51,000 aggyer ellátást és gondozást, minden évben 6—700 keresztelés, ugyanannyi első szentáldozás és számos megtérés jegyezhető fel. Magyarországon csak Rákospalotán van házuk. A jelölteknél előiskolázottságnak elegendő az elemi iskola. Életkor 18 évtől fölfelé. A hozomány és kelengye kérdése nem tartozik a legfontosabbak közé, hanem ezek el is engedhetők. A noviciátus Franciaországban van, ahonnan a kis nővérek fogadalmuk után szétküldetnek különböző házakba, sőt missziókba is.

SZENT BAZIL-RENDI (BAZILISSZA) NŐVÉREK

Máriapócs

Katolikus Egyházunk legősibb női rendje. Tagjai ünnepélyes örök fogadalmat tesznek. Alapítása a IV. századba nyúlik vissza. Alapítója Szent Makrina és fivére, Nagy Szent Bazil, ki a bazilita férfirenDET alapította. Szent Makrina maga köré gyűjtötte a környezetében élő, magukat Istennek szentelő leányokat, úgy az egyszerű, mint a magasabb körökből s krisztusi szellemben, velük egyesülve, testvérükké, gondoskodó édesanyjukká lett. Így vetette meg alapját a női szerzeteséletnek, melynek szabályait Nagy Szent Bazil írta meg. A bazilissza rend csakhamar elterjedt Keleten, majd a későbbi századokban hazánkig is eljutott. Így történt, hogy Szent István első királyunk idejében már bazilisszák hímezték az első koronázó palástot, közös kincsünket. Századok folyamán a hazánkban támadt belzavarok alkalmával semmisült meg a veszprémvölgyi és többi bazilissza kolostor, lakói pedig különböző országokban telepedtek meg. Az isteni Gondviselés intézkedése folytán a XX. század elején ismét visszajöhettek hazánk területére. Előbb csak az akkor még megszállott területekre jöttek, majd 1935-ben dr. Dudás Miklós gör. kat. püspök telepítette le őket kegyhelyünkön, Máriapócsra, hogy csonka hazánk-

ban is folytassák a Szent István idejében megkezdett munkát. Talán most is koronázópalást készítését? Igen. Egy örökké tartó koronázópalást készítését sok-sok lélek mennyei megkoronázásához. Valóban ez a bazilissza nővér hivatása, amikor neveli, oktatja az apró magyar emberpalántákat s a leányifjúságot az iskolákban, internátusokban, árvaházakban s a különböző vallásos egyletekben; amikor a máriapócsi zárandokházban szeretettel nyújt ott-hont a zárandokoknak; amikor Isten dicsőségére egyházi ornátusokat készít hazánk katolikus templomai számára s a kegytemplom szükségleteit látja el. A cél tehát Szent Bazil elgondolása: „Tökéletesedni Isten szeretetében s e szeretet tüzeit mások szívében is lángra lobbantani!” A rend főerényül a felebaráti, testvérszeretetet igyekszik ma is megvalósítani úgy benn a zárda falai között, mint kinn a reá bízott lelkekkel szemben.

A nővérek visszatelepülésük óta rövid idő alatt Máriapócsra, Eperjesre, Ungvárra, Nyíregyházra és több más helyen munkálkodnak már. Anyaházuk és a magyar ujoncház Máriapócsra van. Egyre többen hallják meg és követik az Úr Jézus hívó szavát és áldozzák fel magukat az Ő szent Szívének. Igaz, még nagy a hiány. Sok falusi, városi iskola görög katolikus gyermekei várják a létszám növekedését. De bízunk a jó Istenben s a könnyező Szűzanyában, hogy majd mindig többen értik meg Szent Makrina és Szent Bazil nagy, missziós gondolatát s az ő szellemükben mind több gyermek- és leányszívben gyújtják fel a krisztusi szeretet tüzeit, hogy a Szent Bazil jelképező lángoszlop egyre hatalmasabban lángoljon fel Isten trónusáig.

Jelentkezhetnek 10—12 éves, kitűnő bizonyítványú leányok, akik az Úr Jézust nagyon szeretik és szüleik, tanítóik és hitoktatóik szerint a szerzetesi életre alkalmasnak mutatkoznak. Ezeket megfelelően kiképezik. Különben 4 polgári szükséges.

A II. kari nővéreknek jelentkezők (házimunka,

főzés, varrás, hímzés stb.) 24 évig; az I. kari nővéreknek jelentkezők (tanítás, internátusok, árvaházak, egyletek vezetése, egyházi ruhák készítése, hímzés stb.) 30 évig vehetők fel. Diploma hozomány-nak számít. Egyébként jobbmódú leánykák a családi vagyon reájuk eső részét kötelesek behozni. Szegényebbeknél a hozomány megbeszélés szerint. Ké-lengye szükséges. Hozományt a fogadalom előtt kell beadni. A nem diplomás, intelligens leányoknak, illetve nővéreknek is óriási munkatere nyílik a ba-zilissza nővérek rendjében. Nagyon jó, ha szemé-lyesen történik a jelentkezés, de ha ez nem lehet-séges, lehet írásban is.

SZENT BENEDEK LEÁNYAINAK TÁRSASÁGA

Tiszaújfalu, Pest vm.

Szent Benedek Leányainak Társasága 1928-ban alakult a váci püspök úr joghatósága alatt. Lelki életét Szent Benedek regulájának alapján éli. Alapító perjelnöje: Istenben boldogult Berecz Skolasztika. Célkitűzése elsősorban a szerzetnek, hogy tagjai a saját erkölcsi tökéletesedésüket gondosan munkálják. Második sajátos célkitűzésük pedig az Alföld, a tanyavilág katolikus népének lelki és testi gondozása, a katolikus népnevelés, iskolák, óvodák vezetésével, hitoktatás, felnőttek oktatása közhasznú dolgokra, szegények, betegek istápolása. A testvérek az imádság és a munka életét élik. Az anyaház is tanyán, Tiszaújfalun van a falutól 3 km-re. Itt a noviciák már gyakorlatból megismerik az alföldi, tanyai viszonyokat, bevezetést nyernek a népgondozó munkába. Kétéves noviciátussal készülnek az ideiglenes fogadalmakra, melyeket 6 év múlva az egyszerű örök fogadalom vált fel. Különbőség nincsen az egyszerű házimunkát végző és a tanító testvérek között. Mindnyájan résztvesznek a közös karimádságban s az Egyház liturgiájában. A bencés tradíciókhoz híven az Opus Dei fényének emelésére nagy gondot fordít a közösség.

A szerzet ezideig az anyaházon kívül — ahol a tagok nevelése mellett két tanyai iskolát és egyesületeket vezet — még csak három helyen tudott munkát vállalni. *Csépa* (Szolnok vm.) iskola és óvoda vezetésével; *Szarvas* (külváros) iskola vezetésével; *Budapest* (VIII., Mária-utca 7.) a Katolikus Háziaszonyok Országos Szövetsége Családvédelmi Alapítványának kezelésével, hol internátust tart fenn, cselédelhelyezőt vezet, cselédotthont kezel, Szent Zita-körök vezetését vállalja. Több alföldi helyre kapnak meghívást, de sajnos kevés még a munkás. — Azért kérjük az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásba. Nagyon jól tudnak használni hivatásos tanítónőket, óvónőket, zöldkeresztes védőnőket, középiskolát végzett lányokat. Nagyon szívesen fogadnak egyszerű, jólelkű leányokat házimunkára és több irányú kisegítő munkára. A felvételhez személyes bemutatkozás szükséges. Taníttatni csakis a szülők hozzájárulásával bír a szerzet. Legalább négy középiskolai végzettséggel kell bírnia annak, kinél továbbtaníttatásra lehet gondolni. Hozományul 200 P-t s meghatározott számú kelenyét kér a Társaság. Vagyontalan kezdő szerzet lévén elengedést vagy engedményt csak egészen kivételes esetekben tud tenni.

Az alföldi népgondozáshoz speciális missziós hivatások kellenek, missziósok a magyar földre, a legmagyarabb vidékre, a legmagyarabb, jóra való, de igen elhanyagolt tanyai magyar népünkhöz. Egyben bencés hivatás, követve a magyar népet megszentelő bencés ősök példáját.

A SZENT CSALÁD VÉDELME ALATT ÁLLÓ SZEGÉNY FERENCES NŐVÉREK TÁRSULATA.

Kolozsvár. Egyetemi klinika

1863-ban Nagyszeben vendége volt Montenuovo Júlia grófnő, Erdély katonai parancsnokának neje. A városban uralkodó testi és lelki nyomor, a gyermekek elhagyatottsága, a részvétlenség más bajával szemben, a teljes vallási közömbösség, mely miatt sokan a vallás vigasza nélkül haltak meg, mélyen megrendítette a grófnő szívét és azt az elhatározást érlelte benne, hogy a szociális bajokon, a keresztény szeretet Leányai működése által segíteni fog. Választása a Szent Család védelme alatt álló Szegény Ferences Nővérek társulatára esett, melynek áldásos munkáját ismerte és értékelte.

E nővérek „Szegény Ferences Nővérek”-nek nevezik magukat, mert Szent Ferenc harmadrendjének tagjai és az Ő szabályai szerint élnek. A „Szent Család Leányainak” is hívják őket, mert különösképpen tisztelik a Szentcsaládot és annak oltalma alá helyezték magukat és hivatásuk a családi élet megújítása és megszentelése a Szentcsalád mintájára, különösen a szegény és alacsonyabb társadalmi osztályokban.

Assisi Szent Ferenc ősi és az egész világra kiterjedt szeretetének e fiatal hajtása 1855 március 2-án

létesült a rajnamenti Piermasens városában, majd szentéletű alapítója dr. Nardini József Pál piermasensi plébános korai halála után a bajorországi Mellersdorfba került a székhelye, ahonnan gyorsan terjedt el Dél-Németországban és Magyarországon.

Szebenbe már 1864-ben bevonultak, hogy alapítójuk kívánságára, igaz ferences szegénységben az elhagyatottak, a szegények, a betegek és haladók szolgálatára, a gyermekek nevelésére szenteljék életüket. Nemsokára Magyarország több városába is meghívták őket. Házaik: *Kolozsvárott*, Egyetemi Klinika és róm. kat. papnöv. házt. *Nagyvárad*, kórház, int. *Szilágysomlyó*, el., polg., keresk. *Marosvásárhely*, elemi, polgári. *Sepsiszentgyörgy*, árvaház, óvoda, elemi, polgári. *Szamosújvár*, árvaház.

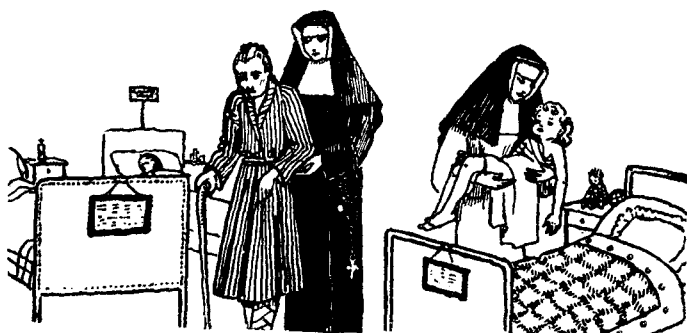
A szerzetes ifjúságot, mely ma már kizárólag erdélyi magyar leányokból toborzódik, Kolozsvár képezi ki, s 3 évi ujoncidő alatt sajátítják el a rend szellemét és ekkor 3 évre fogadalmat tesznek, mely idő leteltével fogadalmaikat újabb 3 évre megújítják, végül egyszerű örök fogadalmat tesznek. E fogadalmakban a szegénység, tisztaság és engedelmeségen kívül arra is kötelezik magukat, hogy egész életüket szegény, elhagyott gyermekek nevelésére, illetve betegápolásra szentelik. A társulatban nincs különbség karnővérek és házinővérek között. Bár csak minél többen jelentkeznének föl vételre, hogy Nardini szellemében a családi élet megújításán munkálkodjanak, igaz keresztény anyákat neveljenek s a szenvedőkön a Szentcsalád szeretetével és gondoskodásával segítsenek.

Fölvételre a leányok 16—24 éves korig jelentkezhetnek. Más társulattól is beléphetnek az egyházjog által megkövetelt külső formalitás betartásával.

A tanítónői vagy tanárnői hivatást választóknak 8 középiskolával kell rendelkezniök. A betegápolónői hivatáshoz legalább 4 középiskola szükséges.

A többi hivatáshoz legalább 6 elemit kívánnak meg. Kivételesen a társulat is taníttatja a jelentkezőket.

Bár a szabályok hozományt is megkövetelnek, szegénysorsú jelentkezőknél elegendő a kelengye, kivételes esetekben még ettől is eltekintenek, hogy senkit se akadályozzon szegénysége Isten hívásának követésében. Imával és áldozattal egyengetjük a választottak útját rendházunkba.

SZENT ERZSÉBET APÁCAREND

Budapest, II., Fő-u. 41.

A Szent Erzsébet apácarendet Radermecher Apollónia Aachenben alapította 1626 május 5-én. A szerzet lelkületére jellemző az a tény, hogy magyarországi Szent Erzsébetnek jóságos szeretetét igyekszik gyakorolni, a szeráfi Szentnek harmadrendi szabályai szerint.

Assisi Szent Ferenc és Magyarországi Szent Erzsébet a jóság, az irgalmas szeretet, a szegénység szellemében tűntek ki. Mindez szinte közös erényük. Mindketten lemondtak a földi javakról, hogy szegénységükben szolgálják a szegényeket és betegeket. Mindkettőt az Isten szeretete emelte fel erre a hősiességre, az az istenszeretet, mely szívükben szüntelen égett.

A Szent Erzsébet apácák az ő hősiek példájukból merítik erejüket magasztos hivatásuk betöltésére. Ők is lemondanak a világról, a világ gazdagságáról, hogy egész életüket a betegeknek, a nyomoróknak gondozására fordítsák. Hősiességet követelő életükben azonban Szent Erzsébet és Szent Ferenc mint két fényes csillag világít és mutat utat a nővéreknek, hogy az áldozatok boldogsággal töltsék el szívüket és meglássák a szegény testi és lelki nyo-

morgókban Krisztust, mint ahogy ezt látta a két nagy Szent is. Így a munka valóban nem nehéz. Így az áldozat már nem is áldozat. Hiszen az Úr Jézus iránti szeretet mindent megkönnyít, mindent édessé tesz. Ezért boldogan töltik be hivatásukat a betegek és aggok gondozásában.

A nővérek között semmi különbség nincsen.

A felvételhez a szokásos föltételeket a társulat is betartja. Jelentkezés a felvétel előtt személyes legyen. 4 polgári feltétlenül kell. Ha valakinek betegápolói oklevele van, előnyben részesül. Mint-hogy házigyógyszertára van a szerzetnek, melyet a nővérek vezetnek, okleveles gyógyszerésznőket, orvosnőket is felvesznek. Azonkívül zene és ének-képzettséggel is nyerhetnek felvételt, mert nyilvános templomban az orgonát és éneket a nővérek látják el. Az esetleges továbbtaníttatásban az előljáróság dönt. Hozomány nem szükséges, szerény ke-lengye mindenképen kívánatos. Jelenleg csak egy háza van a szerzetnek, az anyaház: Budapest II., Fő-utca 41.

SZENT FERENC-RENDI SZEGÉNYGONDOZÓ NŐVÉREK

Ludány. Nógrád megye

Amikor Szent Ferenc harmadrendjének hat tagja P. Oslay Oswald vezetésével az egri szegények gondozására vállalkozott 1927-ben, vajjon ki gondolt arra, hogy rövidesen 250 hasonlóan áldozatos követője és hordozója akad a szegények szeretetének. A Szegénygondozó Nővérek lemondtak az élet örömeiről, hogy egész életükben a szegényeket szolgálhassák. Amikor a kényszerű szegénység tombol körülöttünk, ők az önkéntes szegénységet választották, hogy ebben az önkéntes szegénységben a nagy Poverello, Isten szegényének szellemét vigyék a szenvedők, sínylődők közé.

A Szegénygondozó Nővérek feladata a szakszerű környezettanulmányozás, a külső szegények gondozása és azonkívül a szeretetházi zárt szegénygondozás. A nővérek a közsegélyre utalt aggot meleg szeretettel veszik körül, mely élete alkonyán az Istenbe és embertársaiba vetett hitével utolsó napjait megaranyozza. De az egyedülálló szegény lakását is rendbehozzák, megtisztítják, kimeszelik, kicsinosítják, a szegény fehérneműit kimossák, megfoltozzák, a betegek sebeit bekötözik. Semmi sem tartja

vissza a nővéreket áldozatos munkájukban, mert mindegyik érzi a feladat magasztosságát.

Munkájuk nyomán a szegény csodálatos átalakuláson megy keresztül. Lakása, mely azelőtt csak odúhoz volt hasonlítható, tisztos polgári lakássá változik, rongyai eltűnnek és rendesen felöltözött ember lép elénk. Ez a szeretetteljes gondoskodás, az ellátottság érzete a szegény lelkében is nagy változást idéz elő. Jóleső érzéssel tölti el a körülötte, rajta s életviszonyaiban beálló változás. Kivetkőzik rossz tulajdonságaiból s csendes, megbékélt öregségben éli napjait.

A szegénygondozó nővér a szegénynek testvére, anyja, leánya, sőt orvosa, vigasztalója is. Mi csoda lelkület képes arra, hogy a szeretetnek ekkora megnyilatkozását tudja adni!

A Szegénygondozó Nővérek irányítják a Magyar Normát, az állandó, otthoni karitatív szegénygondozást. A Norma annyira bevált, hogy a felajánlott munkákat sem képesek mind elvégezni. Jelenleg a következő városokban végzik a szegényházi és városi szegénygondozást: *Losonc, Balassagyarmat, Salgótarján, Munkács, Kisvárd, Szolnok, Kiskunfélegyháza, Makó, Békésgyula, Diósgyőr, Baja, Mohács, Szekszárd, Pestszenterzsébet, Veszprém, Szombathely, Győr, Esztergom, Kispest*. Csak szeretet házban dolgoznak: *Ludányban, Budafokon, Szentesen*. Végül csak városi szegénygondozást folytatnak szegényházak vezetése nélkül: *Egerben, Pestszentlőrincen, Kecskeméten, Szécsényben, Gyöngyösön, Kassán, Ungvárott, Beregszászon, Nyíregyházán, Jászberényben, Újpesten és Rákospalotán*. Ezenkívül dolgoznak még Budapesten is a belügyminisztériumi segélyek lebonyolításánál.

A szegénygondozás további kifejlesztésére örömmel várja a Társulat a ludányi ujoncházba a szegényeket kedvelő leányokat. Nincsen semmi különösebb feltétel. Részleteket az előljárássággal kell megbeszélni.

A SZENT KERESZTRŐL NEVEZETT IRGALMAS NŐVÉREK

„Keresztes Nővérek”

Zsámbék. Pest megye

Az alapító Florentini Theodosius kapucinus, c. püspök szándéka szerint az irgalmas szeretet terén a legmesszebbmenő tevékenységet fejtik ki. Bölcsődékben, óvodákban, leánynevelő intézetekben és felsőbb iskolákban, kórházakban és magán-betegeknél, szegényházakban és aggok menhelyén, gyógyíthatatlan betegeknél és penziókban működnek. Amint látjuk, a keresztes nővér a bölcsőtől a sírig gondozza a szegény, segítségre szorulókat a szeretet különböző műveiben.

Hazánkban először Aranyos-Maróton 1865-ben telepedtek le a nővérek, hogy főcéljuk, az önmegszentelődés mellett a szegény és szenvedő emberek szolgálatára áldozzák életüket az Úrnak. Így megtaláljuk a nővéreket a bölcső mellett, a nagyobbaknál mint tanítókat és nevelőket, és a betegek ágyainál.

A szegényházakban gondozzák az aggokat és még a temetésükről is gondoskodnak.

Ne gondoljuk, hogy a keresztes nővér élete örömtelen, mert éppen az Isten-szolgálat soha ki nem apadó forrása az örömmel. Életútja sem magános,

mert habár elhagyta szüleit és testvéreit, a zárdában második otthonra talál, mely hasonérzelmű nővértársai s mindenekelőtt a szentségi Udvözítő jelenléte által oly fölötte kedves számára. A vidámság sem hiányzik a zárdában, joggal mondja egy lelkiíró, hogy a legvidámabb emberek a zárdában találhatók. A szent fogadalmak bizonyos értelemben bilincsek ugyan, de azokat, akik szent idealizmussal hordják, Isten gyermekeinek szabadságára vezetik és sok szenvedéstől és csalódástól megoltalmazák.

A zárdá örömmel nyitja meg kapuit a fiatal leányok előtt, hogy őket befogadja. Az ujonc kora legalább 16 életév legyen, de 25-nél több nem lehet. Ez esetben külön felmentéssel nyerhető felvétel. Megállapított díjak: hozomány 500 pengő, tartásdíj 400 pengő. Egyéb felmerülő kiadásokat külön számláznak. E díjak megokolt esetben részben vagy egészben elengedhetők. Akik belépéskor tanítónői vagy óvónői oklevéllel rendelkeznek, fizetési kedvezményben részesülnek.

Befejezésül látogassunk meg még egy csendes kis helyecskét. A sok egyforma kis fehér sírkő mutatja, hogy a nővérek temetőjében vagyunk. Valami kimondhatatlan béke árad e sírokból felénk. Érezzük, hogy már Istennél vannak. Testük, mely felémésződött embertársaik szolgálatában, itt várja a feltámadás nagy napját. Akkor a keresztt, mely életükben a küzdelem jele volt, megjelenik az ég felhőin, az igazságos Bíró így fog hozzájuk szólni: „Jöjjetek Atyám áldottai és bírjátok a világ kezdetétől nektek készített országot, mert éheztem és ennem adtatok, szomjúhoztam és innom adtatok, mezítelen voltam és felruháztatok, beteg voltam és ti meglátogattatok engem. Amit egynek ezen legkisebb atyámfiái közül cselekedtetek, nekem cselekedtetek.”

A Társulat házai: *Zsámbék*, tartományház, óv., el., polg., líc., tan.-kép., intern. *Abaszéplak*, Abaúj m. el. *Bicske*, árv., óv., el., szeg.-ház. *Budapest*, men-

hely, gyermekotth., óv., el., polg. *Vénesfa*, Sopron m. óv., el. *Enyicke*, Abaúj m. óv., el. *Esztergom*, szeminárium. *Érd*, Fejér m. óv., polg. *Hévízszent-andrás*, Zala m. Pensio. *Ipolyszalka*, el. *Jóka*, Pozsony m. óv., el. *Kassa*, szeretetház. *Kis-Velence*, Fejér m., gy.-üd., erd. isk. *Komját*, Nyitra m., el. *Kóka*, Pest m., óv., el. *Körmend*, Vas m., kórház. *Léva*, Bars m., kórh. *Losonc*, Nógrád m. kórh. *Lovasberény*, Fejér m., óv., el. *Mohács*, Baranya m., kórház. *Nagyatád*, Somogy m., el., polg. *Nagyberény*, Somogy m. el. *Nagykálló*, Szabolcs m., elmeegógyintézet. *Nyiregyháza*, Szabolcs m., kórház. *Orosháza*, Békés m., szegénygond. *Palotabozsok*, Baranya m., óv., el., *Pécs*, klin., szem. *Repceszemere*, Sopron m., óv., el. *Somogyvár*, Somogy m., óv., el. *Sümeg*, Zala m., polg. *Szeged*, óv. *Szentkirály*, Vas m. óv., el. *Törökbálint*, Pest m., gy.-otthon. *Újkigyós*, el.

SZENT ORSOLYA-REND

Sopron, Orsolya-zárda
Dombóvár, Orsolya-zárda

Mikor a hitújítás azon fáradozott, hogy a lelkeket elszakítsa a jó Istentől és a reneszánsz kor humanista világnézete teljesen megrontotta nemcsak az egyének, hanem a családok légkörét is, akkor a jó Isten gondoskodott olyan nagy és szent lel-

kekről, akik — ha egészen megállítani nem is tudták — de feltartóztatták Európának további elpogányosodását. Ezek közül való Merici Szent Angela, a Szent Orsolya-rend alapítója is.

Loyolai Szent Ignáccal jóformán egyidőben 1535-ben alapította rendjét azzal a sajátos, nagy, világot mentő szándékkal, hogy jó keresztény nők és édesanyák nevelésével megmentse a családokat és általuk a vesztébe rohanó világot. Ezért a nemes célért a rend már 400 éve odaadóan dolgozik, egymástól független zárdákban. Legújabbán mozgalom indult az egyesülés érdekében. Ezt a szép tervet

több ok miatt nem lehetett mindenütt megvalósítani. Így Magyarországon is több egymástól független zárda van. Ilyen a *soproni* ház, el., polg., gimn., képz., melynek két testvérháza: *Budapest*, II., Zivatar-utca 2—6., el., lic., gimn. és *Szeged*, el., intern. Egészen független a *Dombóvár-i* lic., polg., képz.

Az orsolyita apácák tanítva apostolkodnak, mert a szent Alapítónő leghatározottabb szándéka apostoli szerzet alapítása volt. Leányait az Üdvözítő szent keresztje alá vezette, hogy leendő szerzetének mindenegyes tagja a nagy isteni Szenvedő iránti szeretetből áldozza fel magát teljesen a lelkek megmentésére. Ezért is lett a Rend jelszava: „Mindent a megfeszített Jézusért!”

A tanítónők és tanárnők munkáját támogatják a házimunkát végző laikus nővérek (nem végeznek karimát), akik a munka, elrejtettség és imádság fegyverével apostolkodnak. Valamennyi rendtag egyszerű örök fogadalmat tesz, mert a lelkiek terén nincs köztük különbség. Felvételre helybeliek személyesen, a vidékiek írásban is kérhetnek felvételt 17 évesnél fiatalabbak nem nyernek felvételt.

A karapácák részére gimnáziumi érettségi bizonyítvány vagy tanítónői oklevél szükséges; a házi-nővérek iskolázottsága a népiskola 4, az újabb iskolázási törvények alapján lehetőleg 8 osztályára terjedjen ki.

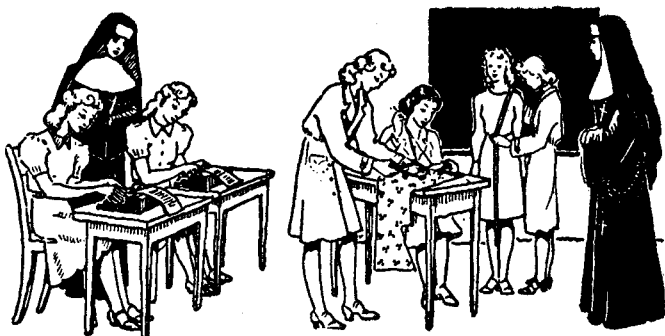
Kivételesen azonban jó tehetségű 17 évesnél fiatalabb leányokat is felvesz a Rend, akiknek további taníttatásáról gondoskodik, de ez esetben a fentemlített bizonyítványok elnyeréséig, az internátusban bennlakó növendékeknek kiszabott tartásdíj felét fizetik. Egészen rendkívüli esetben teljesen ingyenesnek is felvesznek tanulmányait végző jelöltet. Ha azonban az illető beöltözésre nem lesz alkalmas és eltávozik a Rendből, akkor a költségek megtérítésére köteles.

Törvénytelen származásúak vagy később törvényesítettek, valamint megelőzően más szerzetes-

rendeknek tagjai csak akkor nyernek felvételt, ha fokozott mértékben rendelkeznek a lelki élethez szükséges kellékekkel, minő az alázatosság, békeszeretet, engedelmesség, imádság szelleme.

A hozomány karnővéreknél jelenleg 500, a házi-nővéreknél 240 pengő. Ez összeget, ha lehet, a belépésnél kell beadni. A fenti összegen kívül a beöltözés előtt kelengye is szükséges.

Ha valaki nagyon szegény, de a szerzetesi életre kiváló alkalmasságot mutat, akkor lehet a hozomány elengedését a Szentszéknél kérelmezni.

A RÓMAI ÜNIOHOZ TARTOZÓ SZENT ORSOLYA-REND

Budapest, XIV., Stefánia-út 63.

A rend alapítónője Merici Szent Angela. 1535-ben Olaszországban alapította rendjét s az V. században vértanúságot szenvedett ír királyleányról, Szent Orsolyáról nevezte el.

A rend célja: Isten nagyobb dicsőségének előmozdítása tagjainak megszentelése által. Az egyéni megszentelődés mellett a leányifjúság lelkének megszentelését célozza a rend, mikor sajátos feladatul tűzi ki a fiatal lányok tanítását és nevelését.

A rend gyorsan elterjedt nemcsak Olaszországban, hanem Európa különböző államaiban és más világrészekben is. Családias szellemtől áthatott, vallásos és művelt családanyákat nevelő intézetei mindig vonzólag hatottak a társadalomra. Ma is, kezdve az óvodától és elemi iskolától a legkülönbözőbb közép fokú és középiskolában nevelik a leányifjúság tízezreit, Istent és hazát szerető, embertársaik javáért dolgozó tagjaivá a társadalomnak.

A rend egyes zárdái évszázadokon keresztül egymástól függetlenül működtek. 1894-ben történt először, hogy a blois-i zárda néhány rendtagot küldött a római és calvi-i zárda kisegítésére, amit XIII.

Leó pápa nagy tetszéssel fogadott s ajánlotta a három zárda egyesítését egy általános főnöknő kormányára alatt. Így jött létre a „Római Únióhoz tartozó Szent Orsolya-rend”, melyet XIII. Leó pápa 1903-ban írásban is megerősített. Már az 1900-ban tartott nagy alakuló káptalanra 65 zárda küldött tagokat s pár év leforgása alatt számos zárda jelentette be csatlakozását nemcsak Európából, hanem más világrészekből is. Látni az egyesülés óriási lelki előnyeit a benső életre s a nevelés, tanítás munkájára egyaránt, X. Pius pápa 1908-ban felszólítja a világ összes püspökeit, hassanak oda, hogy a világ összes orsolyitái egyesüljenek. Egységben az erő! Szívekben a szeretet királynője: egység uralkodjék! A Szent Orsolya-rendi zárdák nagy többsége gyermeki érzülettel tett eleget a Szentatya óhajának, s ma már 8—9 ezer úniós orsolyita szerzetesnő van a világban. Jelszavuk: „Cor unum et anima una.”

Magyarországon a következő helyeken vannak úniós orsolyita zárdák: *Budapest, Bácsa, Eger, Győr, Heves, Kassa, Kisvárda, Nagyvárád*. A rendtagok száma az egész tartományban: 300. Intézeteink a következő iskolatípusokat tartják fenn: óvoda, elemi iskola, polgári iskola, liceum, tanítónőképző, háztartási iskola, gazdasági iskola, kereskedelmi iskola, ipariskola és gimnázium. Az apostolkodás terén Mária-kongregációk, Szívgárda, Eucharisztikus Gyermekszövetség megalakításával működnek, nyáron pedig lelkigyakorlatokat rendeznek volt növendékek részére.

A rend tagjai közül egyeseket karapácáknak, másokat dolgozó testvéreknek neveznek. Felvételnél a dolgozó testvéreknél megkívánt iskolai végzettség a hat elemi, karapácáknál tanítónői vagy tanárnői diploma. Ha a jelentkező egyénisége, erős hivatása reményt ad arra, hogy alkalmas tagja lesz a rendnek, akkor felvehető 4 polgári vagy középiskolával is. Személyes jelentkezés is szükséges. A jelöltnek ezután a tartomány valamelyik házába kerül. A pos-

tulátusi idő félév, melynek végeztével beöltöztetik s megkezdí a 2 évig tartó noviciátust. A noviciátusi idő végeztével 3 évre szóló ideiglenes fogadalmat tesz, majd ennek lejártával egyszerű örök fogadalmat.

Beöltözés előtt kötelesek a postulánsok a hozományt átadni, melynek összegét az általános káptalan határozza meg egyik gyűléstől a másikig. Jelenleg a hozomány összege: 5000 pengő (ötezer), felmentést kaphat a jelöltnő a hozomány alól, ha oklevele van. Ha a jelentkező nemcsak az előírt hozományt nem tudja megfizetni, hanem még a taníttatás költségeit sem tudja fedezni, a rend anyagi áldozatok árán is kiképezteti a tagot, ha szilárd jámborsága, kiváló jelleme s a tanító-nevelői munkára való rátermettsége megvan.

SZENT SZÍV TÁRSASÁG (SACRÉ COEUR)

Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 1.

Alapította Barat Szent Magdolna Zsófia 1800-ban. 1865-ig állt a Társaság élén. Szentté avatták 1925-ben.

A Szent Szív Társaság célja Jézus szentséges Szívének megdicsőítése és tiszteletének terjesztése. Ez a cél elsősorban a Szent Szív megismerése, bensőséges szeretete, imádása, engesztelése és Szűz Mária szeplőtelen szívének tisztelete által valósul meg. Ezért az elmélkedő ima a Társaság szellemének lényeges tartozéka. A Jézus szent Szívével egyesült imaélet képezi a nélkülözhetetlen alapot az apostoli munkához, mely főleg a leánynevelés.

Anyai szeretettel neveli a rend a reábízott bennlakó és bejáró növendékeket a legkülönbébb iskola-típusokban, az óvodától a főiskoláig (pl. Sanghai, Sydney, San Francisco: College for Woman). A nevelés célja áldozatos és erős katolikus nők képzése, akik családjukban és a társadalomban a szentséges Szív és a katolikus világnézet apostolai legyenek. A nevelésen kívül a Társaság lelkigyakorlatok rendezésével is foglalkozik.

Magyarországi házak: Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 1. (Sophianum) és XIV., Ajtósi Dürer-sor 21. (Philippineum). A budapesti házak bennlakó és bejáró növendékek számára elemi iskolát, leány-

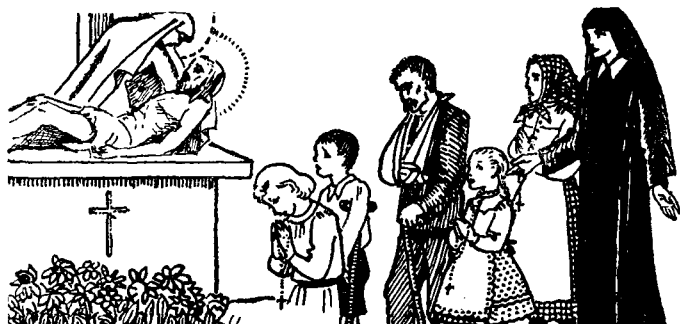
gimnáziumot, nyelvmesternői tanfolyamot és egyetemi kollégiumot tartanak fenn.

A rend központi kormányzatú anyaháza Rómában van. Ez a Társaság szíve, innen árad szét az alapítónő szelleme az egyes házakba és rendtagokba, akik az utolsó fogadalmat megelőző 6 hónapra az anyaházban gyűlnék össze a világ minden részéről. A szabály és egységes szellem tartja össze az 5 világrészben 160 házban működő 7000 szerzetesnőt, kiknek Szent Magdolna Zsófiától kapott jelszavuk: „Cor unum et anima una in Corde Jesu.” (Egy szív egy lélek Jézus Szívében.)

A Társaság alapításától kezdve résztvevett az Egyház missziós munkájában. Az északamerikai missziós törzsek első misszionáriusnője M. Duchesne Philippine; boldoggá avatták 1940-ben. Ma Afrikában (Belga-Kongó), Japánban, Indiában, Kínában vannak virágzó missziósházak.

A szerzetesnők karnővérek és segítőtestvérek. Valamennyien örök fogadalmat tesznek. A karnővérek főleg tanítás és nevelés munkáját végzik és erre külön fogadalommal szentelik magukat. A segítőtestvérek képzettségüknek megfelelően a házimunkával vannak megbízva. Nem végzik a karimát. Szerzetesi életük egyébként egyenlő a karnővérekével, akikkel bensőséges megértésben egészítik ki egymás munkáját.

A fölvétel ügyében bármelyik budapesti ház főnöknőjéhez lehet fordulni, személyesen vagy írásban. Az előképzettség, hozomány, kelengye kérdését az egyes jelentkezők helyzetének megbeszélése dönti el. Mindezt a Társaság másodrendűnek tekinti. A legfontosabb, hogy a jelöltet az a tiszta szándék vezesse, hogy Jézus szent Szívét saját tökéletesedésén és a lelkek üdvéért való munkája által megdicsőíteni akarja. Az új magyar noviciátus Budapest, XIV., Ajtósi Dürer-sor 21. szám alatt nyílt meg.

SZERVITA NŐVÉREK (SZÜZ MÁRIA SZOLGÁLO- LEÁNYAI) MAGYAR KONGREGÁCIÓJA

Budapest, VII., Nefelejts-út 65. szám

A Szervita Nővérek alapítónője Falconieri Szent Julianna. A magyar kongregációt ft. P. Marchi M. Cirill szervita atya alapította 1922 augusztus 23-án, Benici Szent Fülöp, a szervita rend nagy szentjének ünnepén.

A Szervita Nővérek különös és sajátos célja az, hogy a szervita rend szellemében az emberiséget a fájdalmas Szűz Anya szenvedéseinek méltányolására, a keresztt alatt gyötrődő lelkének megértésére, lelki kincsének értékelésére és reánk való kiömlésztetésére tanítsa és társadalmilag nevelje. A fájdalmas Szűz Anya egyszeri látása is megindítja a szíveket, ám az emberek közömbösen továbbmennek és nem élik át ennek a legdrágább Anyának a szenvedését. Nem mélyednek el ennek a gyötrődésnek mélységeibe, nem vonják le a legtermészetesebb következményeket sem.

Pedig a fájdalmas Szűz Anya növeli bennünk az Isten iránti szeretetet is. Arra most nem is mutatunk rá, hogy a Szűz Anya iránt is fölmelegszik a szívünk. Ha pedig az Isten-szeretet lakozik a lelkünkben, akkor mi is hősiesebben kerüljük a bűnt,

azt, ami Istennek és a Szűz Anyának is a legnagyobb szenvedést is okozta.

De azért is van szükségünk a szenvedő Anya tiszteletére, hogy általa mi is megtanuljunk jól és béketűrően szenvedni. A szenvedés mindannyiunk osztályrésze. Kikerülni senki sem tudja. Mily boldog az, aki végigjárta a szenvedés iskoláját és jól tud szenvedni. Ebben az oktatásban pedig a legjobb mester a fájdalmas Szűz Anya, akinek kultuszát hivatott terjeszteni a Kongregáció.

A Kongregáció ezen hivatását teljesíteni igyekszik azáltal, hogy az ifjúságot, elsősorban a szegény, elhagyott gyermekeket és a züllés veszélyének kitétt fiatalkorú leányokat neveli, oktatja és tanítja a keresztény életre. A szegény és elhagyatott családokat, valamint testi, lelki szenvedőket a megfelelő eszközökkel segíti, vigasztalja és gyámolítja.

A szervita női harmadrendet és a fájdalmas Szűz Mária-társulatot vezeti, fiatal lányok részére vasárnapi összejöveteleket tart. Napközi otthonokat, iskolákat, internátusokat, árvaházakat, javítóintézeteket és hasonló intézményeket létesít és ilyenek vezetését elvállalja.

A kedves nővérek egyszerű örök fogadalmat tesznek. A nővérek között sem ruhában, sem a közös ájtatosságok gyakorlásánál, sem más téren, semmiféle különbség nincs. Nincsenek ú. n. kar- és dolgozó nővérek. Magyarországon a következő házakban működnek nővéreink: *Rákosszentmihály*, Pest m., noviciátus, napk. otth., el., intern. *Feldebrő*, Heves m., el., napk. otth. *Budapest*, székház, középisk., leányint. *Kőszeg*, Vas m., napk. gyermeknyar. *Makó*, Csanád m. int., háztart. *Budaörs*, Pest m. napk. gy.-nyar. *Máriaremete*, Pest m. napk., el., penzió, int. *Ráckeve* Pest m., el., napk., szegényház. *Kondoros*, Békés m., el., napk. *Győr*, napk.

Felvételre jelentkezni lehet személyesen vagy írásban is. Törvényteleneket, de törvényesítetteket

és özvegyeket is, megfelelő felmentéssel felvesznek.

Mivel neveléssel és tanítással foglalkoznak, a tagokat taníttatják. Ha a jelentkező szegény, akkor a Kongregáció fedezi a költségeket. Hozomány és kelengye a jelentkező vagyoni állapota szerint lesz meghatározva. Ha a jelentkező teljesen szegény, egészen elengedik.

A SZOCIÁLIS MISSZIÓS TÁRSULAT

Budapest, I., Krisztina-körút 125.

OMI.

Magyar eredetű, Farkas Edit alapította 1908-ban. Szociális, karitatív működésében meggyőződött arról, hogy szükség van egy olyan testületre, amelynek tagjai egész életük odaadásával, az evangéliumi tanácsok alapján állva, előzetes szakképzéssel szolgálják a szociális, karitatív munka terén

Istent, Hazát és embertestvéreiket. A Szociális Missziós Társulat egyházi és társadalmi szervezet.

Beltagjai egyszerű örökfogadalmas nővérek. A kültagok és missziós munkatársak mint önkéntes világi apostolok állanak a Szociális Missziós Társulat országos szervezetében Isten és a Haza szolgálatára, a belügyminiszter által jóváhagyott szabály értelmében az országos elnök vezetése alatt.

A Szociális Missziós Társulat feladata, főcélja: Isten dicsőségén és a tagok megszentelődésén kívül mások lélekmentése ima, vallásos oktatás és szociális, karitatív tevékenység által.

Munkaprogrammja: Szociális munka: család-
védelem, missziósházak, kórházi misszió, menhely
misszió, fogházmisszió, gyármisszió, patronázs,
szegénygondozás, gyermekvédelem.

Liturgikus apostolkodás: Liturgikus rendezések,
lelkigyakorlatok, könyvek, kegytárgyak kiadása,
egyházi ruhák készítése, Szentlélek-oratóriumok,
családfelajánlások.

Katolikus Nőmozgalom: Asszonyok és leányok
vallásos, szociális, karitatív kiképzése és erre a
munkára való képzése, helyi szervezetek, asszony-
szövetségek, szociális, kulturális, hazafias rendezé-
sek. Nőmozgalmi és ifjúsági lapok kiadása.

Ifjúsági mozgalom: Leányklubok, leányegyesü-
letek, kistestvérmozgalom.

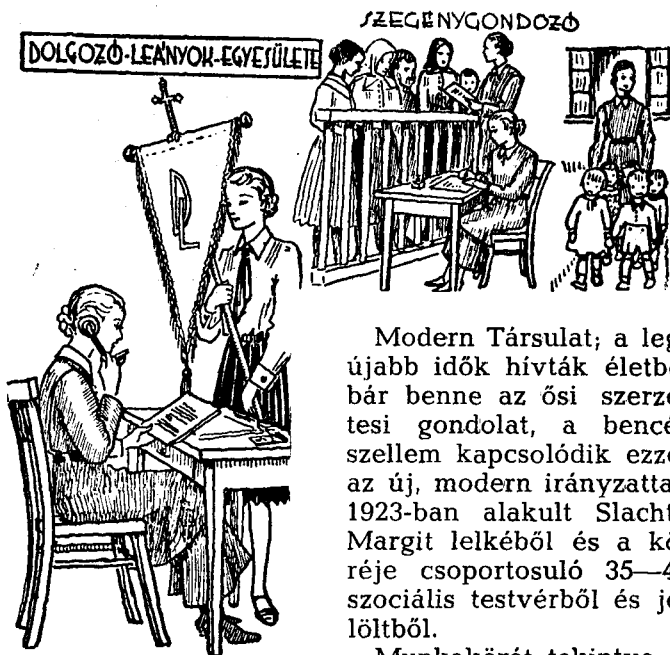
Ezeket a munkákat a nővérek a Társulat követ-
kező konventjeiben végzik: A Szociális Missziós
Társulat székháza: *Budapest*, I., Krisztina-körút 125.
Missziósház XII., Maros-utca 6835/7. hrsz. Fogház-
misszió: II., Gyorskocsi-utca 27. *Csobánka* mellett
Misszióstelep, u. p. Pomáz, Pest m. árvaház, nyaral-
tatás. *Szikszó*, Bethánia-otthon, népszövetség. *Bala-
tonbogláron*, óv., napk. nyaraltatás. *Nagykanizsa*,
Rozgonyi-út 7. napközi otthon. *Dunaföldvár*, Rá-
kóczi-út 9., szegényház, népg. Pécs, Megye-út 18.,
egyházközs. napközi otthon. *Debrecen*, Varga-út 18.,
egyházközs. népgond. *Győr*, Apáca-utca 27., egy-
házközs. népgond. *Tiszaszalka*, Bereg megye, nap-
közi otthon, egyházközs. népgond. *Komárom*, Gyár-
út 28., szegényház. *Békéscsaba*, szegényház, Guten-
berg-utca 23., napközi otthon. *Ungvár* Kazinczy-út
10., egyházközs. népgond., missziósbolt. A Társulat-
nak a felsorolt városokban missziós házai vannak,
melyekben népgondozást, népművelést és más misz-
siós munkákat is vezetnek.

Fölvétel a Szociális Missziós Társulatba: Ha
lehet, személyesen, de feltétlenül írásban kell jelent-
keznie a felvételt kérőnek, kérvényét fényképpel
küldje be. Korhatár 18—35-ig. Kivételesen özvegyek

is fölvehetők. A felvétel nincs képzettséghez kötve. Magasabb képzettséggel szociális munkára, kisebb iskolázottsággal (legalább 6 elemi) házimunkára nyer beosztást. A Társulat esetenkénti elbírálás mellett taníttat tovább, anyagi hozzájárulás a jelölt részéről megállapodás szerint. Más szerzetből átjövőt nem vesz fel a Társulat. Hozomány legalább 1000 pengő. Noviciátusi tartásdíj 300 pengő (2 évre). Beadható részletekben is. Kelengye előírás szerint. Különös méltányolást érdemlő esetben a hozományt az általános Főnöknő részben vagy egészben elengedheti. Külön feltétel: szociális érzék és rátermettség a Társulat szociális munkáinak végzéséhez.

A SZOCIÁLIS TESTVÉREK TÁRSASÁGA

Budapest, XIV., Thököly-út 69.

Modern Társulat; a leg-
újabb idők hívták életbe,
bár benne az ősi szerze-
tési gondolat, a bencés
szellem kapcsolódik ezzel
az új, modern irányzattal.
1923-ban alakult Slachta
Margit lelkéből és a kö-
réje csoportosuló 35—40
szociális testvérből és je-
lőltből.

Munkakörét tekintve, a Társaság a felebaráti szeretet összes gyakorlataiban képezi tagjait (család gondozás, öregek, árvák intézetei, foglalkoztatók, menhelyek stb.), de kizárólag úgy, mint más intézmények és intézetek leendő alkalmazottait, mert távol akarja tartani tagjaitól az egyéni és társulati önzést, mely sok virágzó intézménynek a megrontója. Nagyon szíven viseli a Szociális Testvérek Társasága a külföldre szakadt magyarok szolgálatát.

Legsajátosabb úttörő feladatának pedig azt tekinti, hogy a közélet porondjára állítson olyan szellemi munkásokat, akiknek hivatásbeli feladata, hogy katolikus közérdekeket, a gyermek, a nő és

család ideiglenes és örök boldogulásának érdekét képviselje, és nemcsak egyeseknek, de embertömegeknek tudjon századokra kihatólag hasznára lenni. Ezért végzik az arravaló intelligens jelöltek a Társaság által fenntartott 3 éves szociális képzőt, mely mindezekre képesíti őket. De megtalálja helyét, munkakörét a legegyszerűbb, tanulatlan jelentkező is, mert négy csoportra oszlanak munkailag a testvérek: szociális-karitatív munkások, imádkozók, vagyis kontemplálók, gazdaságiak, házimunkások. Jogilag és ruházatban teljesen egyformák, vagyis nincs közöttük különbség.

A kiképzés ideje mindnyájuknál 3 év, melynek letelte után egy évre tesznek fogadalmat és azt minden évben megismétlik, 10 év múlva örök fogadalmat tesznek. A fogadalmak egyszerűek és teljesen zártak, magánjellegűek. A beiktatás azonban ünnepélyes.

A Társaságnak a következő helyeken vannak házai és kihelyezett testvérei: *Budapest*, Anyaház, szoc. képző, XIV., Thököly-út 69. Egyházközségi munka XIV., Szent Domonkos-utca, Szentlélek-szövetségi munka és penzió XI., Ulászló-út 15. Dolgozó Leány Otthon-vezetés 5 helyen és propaganda munka IV., Veres Pálné-utca 3. *Remetekertváros*, egyhk. menh., óv., napk. *Esztergom*, háztart. *Debrecen*, propaganda munka. *Füle Fejér megye*, Öregok otthona. *Kadarkút Zala megye*, egy. vez. *Törökszentmiklós*, egyhk. munka. *Kaposvár*, egyházk. munka. *Székesfehérvár*, Öreghegy, Alsó-, Felső-, és Belvárosban egyházk. munka. *Gyöngyös*, menház, napk. *Komárom*, árvaház, *Szegvár*, noviciátus, egyesületi élet központja, óv., stb. *Hódmezővásárhely*, óv. *Szeged*, egyhk. munka. *Szombathely*, háztart. *Rábadhidvég*, egyházk. menhely, óv. *Sopron*, külső tag elhely. ir. *Kassa*, karitás munka. *Miskolc*, egyhk. munka. *Pozsony*, egyesületi munka. *Ungvár*, szoc. megbiz. *Kolozsvár*, az-erdélyi kerület központja, székházzal, központi szem. szálloda. *Csiksomlyó*, egész-

ségház, szoc. főiskola. Csikszereda, falusi leányok központja.

A Társaságba írásban kell felvételt kérni. A folyamodványhoz fénykép is csatolandó. A korhatár 18 év. Külső testvéreknél 21—40 év. Az utóbbiak szintén fogadalmasok, de nem hagyják el családi körüket, állásukat, hivatásukat, hogy a szoc. testvér típusát kint a világban élve alakítsák ki. Hozomány az iskolázott jelentkezőknél 2000 pengő. Háziaknál 500 pengő. Mindkét esetben megbeszélés tárgyát képezheti, ugyancsak a kelengye is. A jelentkezőknek küldenek leltárt a behozandó dolgokról. Olyanok is kaphatnak felvételt, akik törvénytelenek, de később törvényesítették vagy akik nem saját hibájukból jöttek el egy más szerzetből.

A Társaság a lelki szabadság álláspontján áll. Feladata a Szentlélek Úristen kultuszának a terjesztése. Jelvénye is a Szentlélekisten galamb képében. Főünnepe a pünkösöd, kápolnai Szentlélek-kápolnák. Azért mer úttörő feladatokra vállalkozni, mert bízik a Szentlélekben.

SZÜZ MÁRIA TÁRSASÁGA

Budapest, VI., Vörösmarty-utca 34/a.

Az Egyetemi Hallgatónők Mária Kongregációjában működő karitatív szakosztály pár tagja körülbelül 10 évvel ezelőtt elhatározta, hogy az eredményesebb apostoli munka érdekében szerzetes kongregációba tömörül és egész életét a lelkek üdvének munkálására szenteli, de elvegyülve az emberek között. Így indult el az alakulóban levő szerzetes kongregáció.

A kezdeményezők lelke előtt az a szent cél lebegett, hogy erőiket a papság segítségével gyümölcsöztetik és azért ki akarják venni részüket a hitoktatásban, lelkigyakorlatok tartásában, egyesületek vezetésében és egyéni apostolkodásban a körülmények szerint.

A megkezdett intézménynek Szűz Mária Társasága nevet (*Societas Mariae Immaculatae*) adtak, arra gondolva, hogy amint a Boldogságos Szűzanya imájával és munkájával, főleg az elrejtett názáreti életében, közreműködött isteni Főpapunk, Jézus Krisztus nevelésében és később az apostolok és az ifjú Anyaszentegyház támogatásában, úgy akarják ők is tehetségük szerint Krisztus hivatott apostolait működésükben imájukkal és munkájukkal segíteni.

A Társaság jellemző sajátása, hogy az emberek közt elvegyülve akar dolgozni, épp azért a szabályzat előírja, hogy a tagok egyszerű világi ruhában is járhatnak, ha így hatásosabban tudnak működni. Az emberek közt való elvegyülést szolgálja az a szabály is, hogy a tagok, jóllehet közösen élnek Szent Ignác szabályai szerint, a házon kívül is vállalhatnak minden olyan munkát, amely a közös szerzetesi életben, pl. a házirend fontosabb pontjai; az áhítatgyakorlatok, stb., nem akadályozzák őket. Taníthatnak nyilvános iskolákban, ha a Társaságnak ott háza van, működhetnek mint orvosok, gyógyszerészek vagy egyéb tudományos téren, viselhetnek különböző hivatalokat, vállalhatnak gyári vagy üzleti alkalmazást is.

A Társaság egyik legszebb intézménye a budapesti Collegium Josephinum. Ebben az internátusban azokat a fiúkat támogatják, akiket Isten meghívott ugyan szolgálatára, de az anyagiak hiányában nem tudták volna céljukat elérni. Megerősítette őket ebben az elgondolásban a mai vallásos élet ébredése és az azzal járó nagyobb lelkipásztori munkának szükségessége.

A Szűz Mária Társaságába beléphetnek egyetemi végzettségű, tanárnői, tanítónői oklevéllel bíró leányokon kívül bármily női, ipari munkához értő vagy házimunkával foglalkozó leányok is, akik életüket ily módon akarják értékesé tenni Isten szent Egyházában. A házi segítőtestvérek és a tanult testvérek közt külsőleg semmi különbség sincs. Mindenkinek kell vállalkoznia minden munkára, de természetesen, hogy a sikeresebb eredmény érdekében mindenkinek azon a téren alkalmaznak, amelyre rátermettsége és végzettsége képesíti. Elengedhetetlenül szükséges, hogy mindenegyres tagot az a buzgó elszántság lelkesítsen, hogy Krisztus országáért minden fáradságot, munkát magára vállal és teljes életét, minden képességét ennek a szent célnak a szolgálatára

szenteli. A Társaság tagjaitól meghatározott hozománnyt nem kíván, mindenki azt hozza magával, amije van.

Általában 35 évig vesznek fel tagokat, özvegyeket is.

UNUM CORDIS JESU

Szeged, Szél-utca 3.

Röviden „Unum” tagjai az evangéliumi tanácsok szerint, előjárók vezetése alatt, egész életüket a szegénység, tisztaság és engedelmesség egyszerű örök fogadalmával, a lelkekben lakó Istennek imádsására szentelik és a Benne való egységnek szolgálatába állítják s magukat e célból Istennek minden áldozatra felajánlják. Nevezetesen engesztelésül is

a szeretet és egység ellen elkövetett bűnökért az egész világon. Ennek a célnak elérésére negyedik fogadalommal, a szeretet fogadalmával kötik le magukat.

Az „Unum” név Jézus búcsúbeszédéből van véve: „ut omnes unum sint”, hogy mindnyájan egyek legyenek. Mert az Unum egész belső élete és lelkisége azon a központi igazságon épül fel, hogy Krisztus a szőlőtő, mi pedig a vesszők, ő a fej, mi pedig a tagok. Az Unum benső életének éltető szelleme tehát a Krisztus titokzatos teste, a megszentelő kegyelem iránti áhítat, mely a keresztség szentségéből árad lelkünkbe. Ezáltal ugyanis egyrészt a mennyei Atyával, másrészt egymással a legbensőbb természetfölötti egységbe és közösségbe lépünk az Ő szavai szerint: „Én öbennük, te meg énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek.” (Ján. 17, 23.)

Az Unum életének az imádság és szemlélődés hangsúlyozott ápolása mellett lényeges része az apostoli buzgóság is. Apostoli tevékenységét az Unum benső életének megfelelően olyan területekre

terjeszti ki, amelyeken az Istennek bennünk lakozását és a benne való egységét a lelkekben tudatossá teheti és előmozdíthatja. Ezért foglalkozik főleg a legelhagyatottabb családok gyermekeivel napközi otthonokban, árvaházakban, hogy a gyermekekben a keresztség szentségében nyert kegyelmi életet megőrizze és X. Pius pápa szellemében a korai áldozásra való előkészítésük által megerősítse. Az Unum terve még a gyermek-lelkigyakorlatosházak létesítése is. A gyermekek révén a családok egységét és a társadalmi osztályok közötti ellentéteket elsimítja. Családi napok tartásával a családi közösség lelki kimélyítését szorgalmazza. Női otthonokat vezet főleg mélyebb lelki életre törekvők részére. A diaszpórában elszigetelt hívek lelki egységét és összetartását elősegíti. Az Unum külföldi missziókba is megy. Mindenben kültagjai segítik, akik az Unum szellemében, kint a világban nagyobb lelki tökéletesedésre és mélyebb benső életre törekuszenek. Tágabb körben pedig az Unum szövetség által iparkodik Krisztus szeretetének országát és a Benne való nagy egységnek tudatát és ápolását terjeszteni.

Az Unum sajátos jegyeihez tartozik a felebaráti szeretetnek erős kihangsúlyozása, elsősorban saját tagjai között, de külső működésében is. Tagjai közé nem vesz fel olyanokat, akiknek jellembeli sajátosságai a közösségben könnyen a szeretet és egység kárára lehetnek. A krisztusi egység tudatában nem tesz különbséget tagjai között származásra és képzettségre nézve, bár mindenkit neki megfelelő munkakörbe utal, apostoli munkára, házimunkára, stb.

Az Unumnak háza van *Szegeden* (Szél-utca 3.) és *Kassán* (Almássy-utca 5.), mindkét helyen napközi otthonot vezetnek. A jelentkezés az Unumba először levélben, majd személyesen történik. Alsó korhatár 17 év, felső korhatár 30 év. Kivételes esetben az Unum vezetősége a korhatártól eltekinthet. Az

Unum özvegyeket is felvesz tagjai közé. Tagjaitól megkívánja legalább a 4 középiskolát. Kivételes esetben magában a szerzetben végzik el a tagok a hiányzó tanulmányokat. Nagyon kívánatos az Unum külső működése szempontjából az óvónői oklevél és a Ward Kollégium elvégzése. Hozomány előírva nincsen, kelengyét azonban kell hozni mindjárt a belépéskor. A fogadalmakig lehetőség szerint mindenki bizonyos tartásdíjat köteles fizetni. Nem vehetők fel az Unumba, akiknek kizárólagosan aktív vagy kizárólagosan szemlélődő életre van hajlamuk. Az Unum bizonyos korlátozással gyengébb egészségűeket is felvesz, sőt ha erre megfelelő berendezése lesz, külön a betegek számára is nyit tagozatot.

P. Gausz Tibor S. J. egyéb könyvei:

Ragyogó szemek. IV. kiadás. Ára	2.50
A jegygyűrűért. V. kiadás. Ára	3.80
Énekeljen szíved is. II. kiadás. Ára	3.50

P. Gausz könyvei páratlan sikernek örvendenek. A leányok kiváló előszeretettel olvassák. A könyvek nyomán, melyeknek összkiadása meghaladja a hamincezret, szinte mozgalom támadt az országban, hogy kialakítsák a könyvekben megrajzolt leánytípust és így megteremtsék a szebb, a magyarabb, a katolikusabb Magyarországot. A legkedvesebb ajándék és meglepetés fiatal leányok számára P. Gausz Tibor S. J. könyvei.

Megrendelhetők: Korda R. T. Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 4.

TARTALOM

Bevezető	3
--------------------	---

KÉT SZIV MEGTALÁLJA JÉZUST

Vadvirág története	7
Évi és Jézus	9
Ildikó élete	12
A meghívás	14
Amit eddig nem tudtál	16

A ZÁRDÁK REJTÉLYEI

Hogyan lehetséges?	21
Mi a hivatás?	22
Hivatástudat	24
A világ csupa bűn?	26
Ők a szentek?	27
A zárda titka	29
Ránézett, megszerette!	31
Erős, mint a halál	33
A hit fellegvárai	34
Emberbaráti hivatás	36
Széthúzott függönyök	38
Isten szemével	42
Krisztus mátkája	43
A zárdán kívül	46

ÚGY FIGYELEK, HÍV-E AZ ÚR?

Kinek van hivatása?	51
Három jel	52
Otthagytam a táncot	54
Tetszett a ruhája	56

Zárdai élet	57
Külső behatástól függ?	59
Szórakozás és zene	60
Megrázó események	62
Vissza-visszatérő vágy	63
Lángoló hazaszeretet	65
„Vágytam Jézus után!”	68
Töröm a fejem, hív-e Jézus!	71
Tedd magad hivatottá!	73
„Sátort készítettem”	75

„SOKAN VANNAK A HIVATOTTAK,
DE KEVESEN A VÁLASZTOTTAK!”

Nagy titok	81
Testi-lelki képesség	82
Szüleid rád szorúlnak	85
Akadályok	86
Akaratlan eltolódás	89
De miért így?	91
Mi a szándéka?	92
Még egy szomorú eset	94
A megtisztult lélek	96
Milyen a jó szándék?	98
Nem tudsz dönteni?	101

„SZÁZANNYIT KAP ÉS AZ ÖRÖK ÉLETET!”

Kemény mondat	105
Belső nehézségek	107
Nehéz volt lemondani!	108
Mit tegyek?	110
„Aki atyját vagy anyját”	113
Szerelmet is Jézusért	115
„Érdemes volt!”	117
Az álmok teljesülnek	120
„Közelebb hozzád, Istenem!”	123

SZERZETES INTÉZMÉNYEK

Hová hív Jézus?	129
Hogyan jelentkezzem?	133
Angolkisasszonyok	135
Assisi Szent Ferenc Leányai	138
Árpádházi Boldog Margitról elnev. Szent Domonkosrendi Nővérek	141
Boldogasszony Látogatásáról nev. Rend (Vizitáció)	144
Depaul Szent Vince Szeretetlenéi, irgalmasnővérek	147
Egyházközségi Nővérek. Szent Péter Leányai	151
Ferences Mária Misszionárius Nővérek	154
Gyümölcsoltó Boldogasszony Szolgálói (Annunciáták)	157
Isteni Megváltó Leányai	159
Isteni Szeretet Leányai	162
Isteni Üdvözítő Nővérei (Salvator Nővérek)	165
Jézus Isteni Szívéről nev. Karmelita Nővérek	167
Jézus Szíve Népleányai Társasága	169
Jó Pásztorról nev. Miasszonyunk Kongr.	173
Krisztus Királyról nev. Népművelő Testvérek	176
Legszentebb Üdvözítő Leányai	179
Mária Reparatrix örökimádás apácák	181
Miasszonyunkról nev. Kalocsai Iskolanővérek	183
Miasszonyunkról nev. Szegény Iskolanővérek	187
Miasszonyunk (Notre Dame) Női Kanonokrend	190
Notre Dame de Sion	192
Páli Szent Vincéről nev. Szatmári Irg. Nővérek	194
Premontrei női kanonokrend	198
Sarutlan Karmelita apácák	201
Szegények Kis Nővérei	204
Szent Bazil-rendi Nővérek	207
Szent Benedek Leányai	210
Szentcsalád Ferences Nővérek	212
Szent Erzsébet Apácarend	215
Szent Ferencrendi Szegénygondozó Nővérek	217
Szent Keresztről nev. Irg. Nővérek (Keresztes Növ.)	219
Szent Orsolya-rend	222

Római Űnióhoz tartozó Szt. Orsolya-rend . . .	225
Szent Szív Társasága (Sacré Coeur)	228
Szervita Nővérek	230
Szociális Misszióstársulat	233
Szociális Testvérek Társasága	236
Szűz Mária Társasága	239
Unum Cordis Jesu	242

